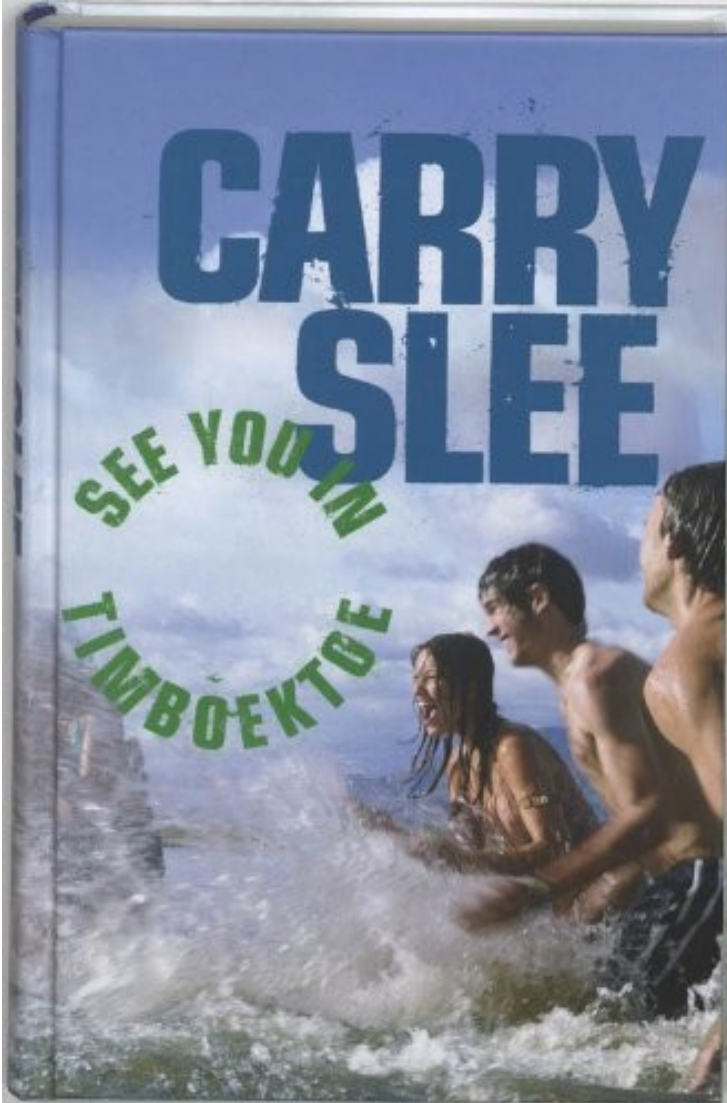

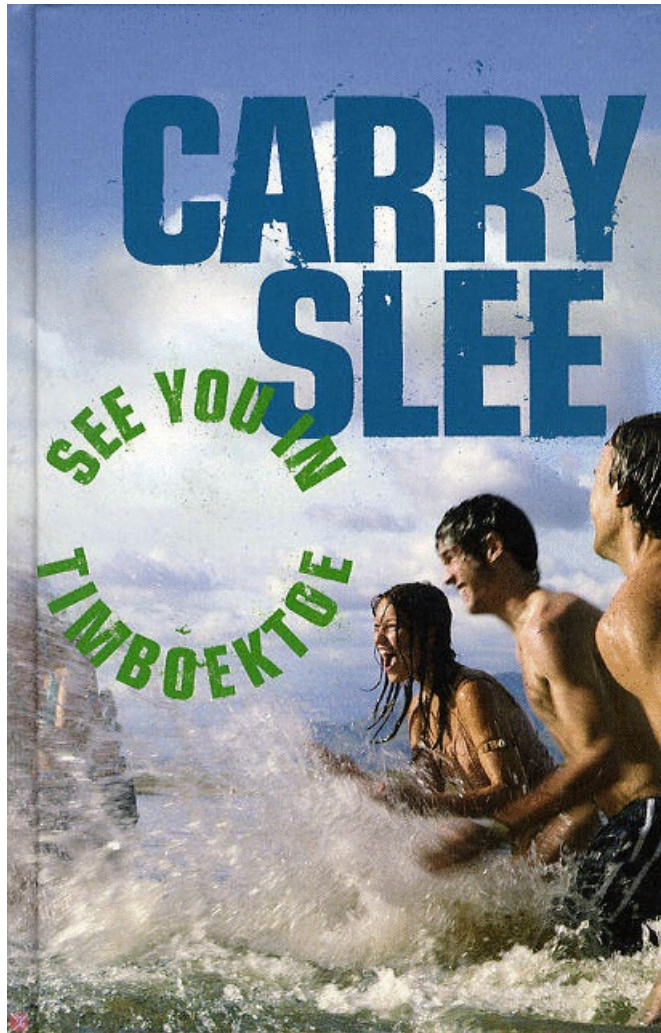
CARRY SLEE

SEE YOU IN
TIMBOEKTÖE

CARRY SLEE

SEE YOU IN
TIMBOEKTGE

Carry Slee

See you in Timboektoe

Deel #1 in de Timboektoe-reeks

2004

De ouders van Isa en Kars hebben een camping in Frankrijk gekocht. Isa en Kars balen daar behoorlijk van: nu moeten ze naar Frankrijk verhuizen! Hoe moet het met hun vrienden en met Justin, op wie Isa smoorverliefd is? En als ze de foto's van de camping op de website bekijken, schrikken ze zich rot. Gaan ze in dit gat wonen? Dit boek is het eerste deel in een flitsende serie over Isa en Kars en hun camping Timboektoe.

1

Isa is zonder te ontbijten naar school gegaan. Ze kon geen hap door haar keel krijgen. Vanochtend werd ze al wakker met een naar gevoel in haar maag. Het is ook zo spannend! Haar ouders zijn in Frankrijk. Toen ze gisteravond belden voelde Isa dat er iets was. Haar vader deed zo geheimzinnig. Hij wilde eerst niks zeggen, maar Isa bleef aandringen. “Ik hang niet op voor je hebt verteld wat er is,” zei ze. En toen moest haar vader het wel zeggen: “We hebben een camping op het oog in de Dordogne en misschien gaan we die wel kopen.”

Isa verslikte zich bijna. Stomverbaasd legde ze de hoorn neer.

Gaan hun ouders een camping kopen? Maar dan gaan ze in Frankrijk wonen! Het was altijd al hun grote droom om in Frankrijk te wonen. Ze hebben het zo vaak gezegd als ze er op vakantie waren. Maar dat het echt zou gaan gebeuren, dat had Isa nooit gedacht. Ze kan nergens anders meer aan denken. Stel dat het doorgaat, dan woont ze over een paar weken in Frankrijk. Dan moet ze alles achterlaten. Al haar vriendinnen.

En hoe moet het dan met Justin en haar? Ze kan haar vriendje helemaal niet missen. Ze was juist zo blij dat ze na de zomervakantie bij hem op school zou komen. Dan kunnen ze elkaar tenminste elke dag zien.

Isa rijdt zuchtend de hoek om. Misschien hoort ze vanmiddag wel dat haar hele leven gaat veranderen.

Heb je haar ook, denkt Isa als ze het schoolplein op rijdt en Margo in het fietsenhok ziet staan. Als ze in iemand geen zin heeft, is het wel in Margo.

“Hoi,” zegt ze, en ze fietst gauw door. Ze zet haar fiets expres achterin, dan is Margo tenminste weg. Maar als Isa naar buiten komt staat ze er nog steeds.

“Ben je er al overheen dat het uit is met Justin?” vraagt Margo.

Uit...? Wat een onzin kletst dat kind. “Het is helemaal niet uit,” zegt Isa. “Het is juist hartstikke aan. Hoe kom je erbij?”

“Dan moet je maar eens in de aula van het Damland College kijken, dan kun je het zien.” En Margo loopt weg.

“Wat bedoel je?”

“Ik dacht dat je het wel wist,” roept Margo over haar schouder.

“Bij mijn broer in de klas heeft iedereen het erover. Justin zit de hele dag achter Tamara aan. Is het dan zo gek dat ik dacht dat het uit was?”

Terwijl Margo doorloopt staat Isa bij het fietsenhok. Ze is helemaal in de war. In gedachten ziet ze Justin en Tamara voor zich. Wat gemeen! Hoe lang is dit al aan de gang? De tranen springen in haar ogen.

“Wat sta jij hier nou?” vraagt Annabel.

“Justin...” Isa’s stem trilt. “Hij is op Tamara.”

“Wie zegt dat?”

“Margo,” zegt Isa.

“Margo? En dat geloof jij? Dat kreng is altijd aan het stoken. Je moest jezelf eens zien, het is haar nog gelukt ook.”

“Dus jij denkt dat het niet waar is?” vraagt Isa.

“Isa...hoe zit het met jou? Sinds wanneer geloof je Margo? Ik maak me zorgen om je.”

Isa zucht opgelucht. “Je hebt gelijk, ik lijk wel gek. Let maar niet op mij. Vandaag ben ik niet toerekeningsvatbaar.”

“Hoe laat bellen je ouders?” vraagt Annabel.

“Ergens in de middag,” zegt Isa.

“Nou, dat duurt nog wel even. In die tussentijd kan Margotje nog een heleboel rare dingen verzinnen. Weet je wat ze tegen mij zei? Dat Kars verkering heeft.”

“Haha, dat is echt de grootste leugen die ik in tijden heb gehoord,” lacht Isa. “Verkering is mijn broers grootste nachtmerrie.”

“En dat is mijn geluk,” zegt Annabel, “anders had hij allang iemand gehad. Ik wacht gewoon tot die nachtmerrie over is en

dan grijp ik mijn kans!”

“Weet je wat ik niet snap?” vraagt Isa. “Hoe ze weet dat jij verliefd bent op Kars.”

“Wat denk je,” zegt Aimabel. “Ze heeft ons afgeluisterd.”

“Dat noem ik brutaal,” zegt Isa. “Dat pikken we niet.”

“Het wordt tijd dat we haar een lesje leren,” zegt Annabel.

“Dan mogen we wel opschieten,” zegt Isa. “We hebben nog maar een week school voor de vakantie begint.”

“Dan doen we het in de brugklas,” zegt Annabel. “Hebben we de hele zomervakantie de tijd om iets uit te broeden.”

Het schiet meteen door Isa's hoofd: Als ik hier dan nog woon...

Isa neemt niet eens de tijd om haar fiets neer te zetten. Ze smijt hem voor het huis op de grond en rent naar binnen. Ze gooit de deur van de kamer open en zet de muziek zachter.

“Wat doe je nou?” Kars, die languit op de bank lag, springt op.

“Dit is juist zo'n gaaf nummer.”

“Zo kun je de telefoon toch niet horen,” zegt Isa.

Kars wil de muziek weer harder zetten.

“Niet doen!” zegt Isa. “Papa en mama kunnen bellen.”

“Maak je niet zo druk, als we niet opnemen bellen ze heus nog wel een keer. Wat denk je nou, dat ze die camping echt hebben gekocht? Het gaat helemaal niet door. Ze hebben

zowat alle campings al bekeken. Er is altijd wat. Of ze zijn te duur, of ze liggen niet mooi. Laat je toch niet opfokken. Jij kunt rustig hier blijven wonen, zusje. We gaan helemaal niet naar Frankrijk verhuizen. Het is weer een of andere bevlieging van ze. Hormonen of zo.” Kars steekt zijn hand in een zak chips en neemt een slok van zijn cola.

“Ik hoop het niet,” zegt oma, die net binnenkomt. “Ze hebben allebei hun baan al opgezegd.”

Kars moet lachen. “Dan kunnen ze binnenkort de daklozenkrant verkopen. Het zou wel goed voor ons opperhoofd zijn.”

“Dan gaat mama maar weer vertalen,” zegt Isa. “En papa heeft zo weer een baan. Wie wil er nou timmerles geven?”

“Zo is dat,” zegt Kars. “Na de vakantie is het uit met de pret. Dan kan-ie weer met z’n Tupperware-doesje en z’n appeltje naar school huppelen.”

Isa ploft zuchtend in de stoel neer.

“Wat kijk je nou zielig?” vraagt Kars.

“Dag, ik zeg niks meer tegen jou.” Isa wendt haar gezicht af.

“O, ik weet het al. Je bent teleurgesteld omdat we niet naar Frankrijk gaan. Dan was jij tenminste van dat losertje van je af. Je kunt het ook gewoon uitmaken, hoor. Of ben je bang voor hem?”

“Ik wil het helemaal niet uitmaken,” zegt Isa kwaad. “En

Justin is geen loser.”

Kars zucht. “Wat een smaak heeft mijn zusje toch. Het is echt niet te geloven.”

“Jij vindt hem wel aardig, hè oma?”

“Als Justin lief is voor jou, dan vind ik hem ook lief,” zegt oma.

“Hij is hartstikke lief, hij is een scheetje en...” Isa wordt onderbroken door de telefoon. “Ik pak ‘m wel...!” En ze rent ernaartoe. Aan het nummer ziet ze dat het haar vader is. Hier heeft ze de hele dag op gewacht. Over een seconde weet ze het.

“En?” Van opwinding zegt ze niet eens haar naam.

“Watte...?”

Kars en oma kijken naar Isa. Haar ogen worden heel groot en haar mond valt open.

“W-waar precies?” Ze struikelt over haar woorden.

“Hebben ze de camping gekocht?” Kars komt naast haar staan.

Isa wuift naar haar broer dat hij zijn mond moet houden.

“Hoe heet-ie?” vraagt ze.

Van de zenuwen verstaat ze het niet.

Oma geeft haar pen en papier. Isa schrijft de letters één voor één op. Haar vingers trillen.

Ze ziet nog steeds vuurrood als ze de hoorn neerlegt. “Ze hebben een camping gekocht! En we gaan deze zomer al.”

2

Met z'n drieën zitten ze over de computer gebogen. 'Camping in Frankrijk' tikt Kars in. "Wat was de naam precies?"

"Montagne," zegt Isa.

"Daar komt-ie," zegt Kars. Ze zitten met hun hoofd bijna in het beeldscherm. Isa houdt oma vast, zo spannend vindt ze het.

"Nee!" roept Kars. "Dit kan niet waar zijn. Het is een mop, jongens. Zoiets triests heb ik nog nooit gezien. Ja hoor, we gaan in Timboektoe wonen. Er zit nog prikkeldraad omheen ook. Het lijkt wel een gevangenis. En die kantine ziet er ook niet uit. Moet je lezen, je mag er helemaal niks. Hier krijgen ze mij niet heen, het is meer iets voor bejaarden."

"Voor mij dus," zegt oma.

"Jou bedoel ik daar niet mee, jij bent leeftijdloos." Kars slaat een arm om oma heen. "Zeg eens eerlijk, hoe vind jij het."

"Niet echt aantrekkelijk," zegt oma. "Maar het ligt wel mooi, aan een riviertje."

“Dan kunnen we ons tenminste verzuipen,” zegt Kars.
“Moet je zien, dit is het dichtstbijzijnde dorp. Niet te geloven. Volgens mij lopen ze daar nog in berenvellen. Terug naar het stenen tijdperk. Het is een grap. Onze pappie en mammië zijn wel raar, maar zo gek zijn ze toch ook weer niet? Ze hebben dit monster echt niet gekocht.”

Kars pakt zijn mobiel en tikt zijn vaders nummer in.

“Met mij. Leuk geintje, maar mij neem je niet in de maling, pa.”

“Hoe bedoel je, verouderde website? Hebben jullie te veel wijn op, of zo?”

“Ze zijn echt gek geworden,” zegt Kars als hij zijn mobiel uitschakelt.

“Wat zei papa precies?” vraagt Isa.

“Dat hij het gaat verbouwen. En dat wij ook plannen mogen maken. Ze zijn onderweg naar huis. Morgenavond wil hij alles uitleggen. Nou, van mij hoeft het niet. Ik ga er niet naartoe, hoor. Kan ik niet bij jou blijven, oma?”

“Altijd,” zegt oma.

“Dan wil ik ook bij jou blijven,” zegt Isa.

“Dan is er wel een probleem,” zegt oma. “Als jullie bij mij willen blijven, zullen jullie toch je spullen moeten inpakken en naar Frankrijk moeten verhuizen.”

“Dit snap ik even niet.” Kars kijkt naar oma. “Je bedoelt toch niet...?”

Oma knikt stralend. “Ik ga ook mee. Ik heb Ad en Hanna beloofd te koken voor de gasten, dan kan ik mij uitleven.”

“Toen je nog dacht dat het een leuke camping was,” zegt Kars.

“Maar dat doe je nu toch niet meer? Daar valt helemaal niks te koken. Een restaurant op een kerkhof, nooit gezien.”

“Ja, oma, jij moet papa tegenhouden,” zegt Isa. “Bel hem op dat hij het niet moet doen, doe het voor ons.”

“Je wilt toch niet dat je kleinkinderen levend begraven worden?” zegt Kars.

“Natuurlijk wil ik dat niet,” zegt oma. “We maken er gewoon een supercamping van.”

“In Timboektoe zeker,” zegt Kars. “Dat gat staat niet eens op de kaart.”

“Wij gaan ervoor zorgen dat het binnenkort een bekende plek wordt,” zegt oma.

“Er valt echt niks te beleven,” zegt Isa. “Ik ga nog liever bij Annabel wonen.”

“En ik bij Stef,” zegt Kars.

“Ik wil wedden dat het over een jaar een hartstikke leuke camping is, maar dat kan ik niet alleen. Daar heb ik jullie bij nodig,” zegt oma. “En daar leeft het dorp natuurlijk ook van op. Dan willen jullie niet meer weg, wedden?”

“En als het niet lukt?” vraagt Kars.

“Dan ga ik terug,” zegt oma. “En dan mogen jullie mee.”

“Wacht even, een experimentje dus. Daar ben ik wel voor te porren. Maar dat moet je wel even schriftelijk vastleggen.” Kars pakt pen en papier en schrijft op wat oma heeft gezegd.

“Zet je handtekening maar. Dan doen we het, toch zusje?”

Isa knikt. Vol spanning kijken ze naar oma. Ze denken alletwee hetzelfde: dat doet ze vast niet. Maar oma pakt de pen en zet haar handtekening.

Langzaam dringt het tot Isa door dat ze echt gaan verhuizen.

“Ik moet het Annabel vertellen.”

Annabel is naar muziekles, maar ze heeft haar mobiel expres aan laten staan. “Ik ga naar Frankrijk!” roept Isa door de telefoon. “Mijn ouders hebben de camping gekocht.”

“Je hebt een eigen kamer, dat meidengedoe leef je boven maar uit.” Kars duwt Isa de kamer uit.

“Rustig maar, ik hang al op,” zegt Isa. “Annabel komt straks hierheen. Ze wil de camping zien. En Sharon moet het ook weten.”

“Dat is het enige voordeel,” zegt Kars. “Dat ik daar van dat gegiechel af ben.”

“Niks ervan,” lacht Isa. “Ze komen allemaal kamperen.”

“Maar dan wel op het kakelveldje,” zegt Kars. “We zetten het af met kippengaas en dan gooien we er af en toe brood overheen.”

“Haha, wat ben je weer leuk.” Isa neemt haar mobiel mee naar boven. Voordat haar vriendinnen er zijn wil ze het Justin vertellen. Ineens krijgt ze een verdrietig gevoel. Hoe moet het met hen als zij helemaal in Frankrijk zit?

Ze tikt Justins nummer in.

Hijgend neemt hij de hoorn op. “Ik ben aan het voetballen, even die gasten van het Sint-Jans innemen.”

Isa hoort meidengegil. Ze moet meteen aan Margo denken.

“Zo te horen zijn er wel fans,” zegt ze.

“Wat denk je,” zegt Justin. “Er staan hier heel wat meiden. Ze willen zien hoe goed ik speel.”

“Is Tamara er ook bij?” Het is eruit voordat Isa er erg in heeft.

“Eh...nee, eh...O ja, ik geloof dat ze daar ergens staat,” zegt Justin.

Isa krijgt een heel naar gevoel.

“Waarvoor bel je?” vraagt Justin.

“Zomaar, ik spreek je nog wel.” En Isa hangt op.

Ze begint te huilen. Ze snapt zichzelf niet. Waarom is ze nou ineens zo jaloers? Justin mag toch nog wel met andere meisjes omgaan? Het komt allemaal door die stomme Margo. Nu heeft ze het niet eens aan Justin verteld. Waarom doet ze zo belachelijk?

“Ach, meisje van me,” zegt oma, die binnenkomt, “het

wordt heus wel fijn daar in Frankrijk.”

“Het komt door Justin,” zegt Isa. “Ik wilde het hem vertellen maar hij was met allemaal meiden. Ze zitten steeds achter hem aan.”

“Laat ze lekker gaan,” zegt oma. “Dat betekent alleen maar dat je een leuk vriendje hebt. Maar hij heeft toevallig wel verkering met jou!”

Isa schiet in de lach. Echt oma weer, die weet haar altijd op te vrolijken. Ze stopt gauw haar gezicht onder de kraan. Kars hoeft niet te zien dat ze gehuild heeft. Dan gaat hij haar alleen maar pesten.

Als ze de bel hoort, rent ze de trap af. “Kom mee,” zegt Isa tegen Annabel, “dan laat ik je de camping zien.” Ze neemt haar vriendin mee naar de kamer en loopt naar de computer. “Deze is het, maar we maken ‘m helemaal anders.”

Annabel kijkt helemaal niet naar de website. Ze heeft alleen oog voor Kars. En Kars is aan het bellen met zijn vrienden, hij ziet haar niet eens.

“Hallo, de camping is hier, hoor.” Isa trekt aan Annabels arm.

“O, eh...” Annabel wordt rood. “Mooi, eh...Nou ja, niet echt.”

“Maar daar gaan we wel wat aan doen,” zegt Kars. “Ik heb net een comité opgericht. We komen zo bij elkaar en dan gaan we plannen maken. Dan kan de directie ze meteen zien

als ze thuiskomen.”

“Als je maar weet dat ik ook in dat comité van je zit, hoor,” zegt Isa. “Het wordt ook mijn camping.”

“Dat moet dan maar.” En Kars loopt de kamer uit.

“Ik wil ook wel helpen met plannen maken,” zegt Annabel.

Isa moet lachen. “Alsof jij nog iets kunt bedenken als je mijn lieve broertje ziet.”

“Nou, hoor...” Annabel wordt weer rood. “Wel raar, dat jullie weggaan. Dan zie ik Kars ook niet meer.”

“O, het gaat alleen om Kars,” plaagt Isa. “Mij mis je niet.” Ze weet heus wel wat Annabel bedoelt. Zij kunnen chatten en mailen, maar met Kars kan dat niet.

“Ik ga jou hartstikke erg missen,” zegt Annabel. “Maar met Kars...Je weet het heus wel.”

“Ik scan af en toe wel een foto van hem en die mail ik je dan,” zegt Isa. “En ik vertel je alles over hem. Maar dat moet jij ook over Justin doen.”

“Ook als hij stiekem met een ander flirt?” vraagt Annabel.

“Hij mag best flirten,” zegt Isa. “Als-ie maar niet zoent. Maar zo is hij niet.”

Ze zwaait naar Sharon die haar fiets tegen de ruit zet. Als ze binnenkomt vallen ze elkaar zogenaamd snikkend om de hals.

“Ik kan je niet missen...” Maar als er een vriend van Kars

aankomt houden ze gauw op.

Kars heeft iedereen opgetrommeld. Isa snapt niet hoe haar broer dat toch telkens voor elkaar krijgt. Ze is er wel trots op dat hij zo populair is.

Het wordt een hele drukte. Oma zet cola en chips op tafel. “Ik denk dat ik jullie maar even alleen laat.”

“Niks ervan.” Kars legt een pen en papier op de ronde tafel.

“Mag ik je even voorstellen: dit is het comité. Het heet: Hoe overleef ik Timboektoe. En jij bent onze voorzitter.”

3

Isa heeft de halve nacht liggen draaien. Ze zag telkens de camping voor zich. Ze werd gek van zichzelf. Het ene moment vond ze het superleuk dat ze gaan, en even daarna leek het ineens weer een nachtmerrie. Dat dubbele gevoel heeft ze nog steeds. Toen de paniek vanochtend toesloeg dacht ze gauw aan de belofte van oma. Als het niet fijn is daar gaan we na een jaar terug. En dat hielp.

Isa snapt er niks van. Gisteravond zou Annabel haar ouders overhalen om met vakantie naar Frankrijk te gaan. Ze had beloofd haar te laten horen of het was gelukt, maar ze heeft niet meer gebeld. Ook geen SMS-je gestuurd. Dat is natuurlijk geen goed teken. Waarschijnlijk hebben Annabels ouders andere plannen. Portugal of zo, want het zijn echte zoonanbidders.

Annabel zal wel de pest in hebben. Zelf vindt ze het ook vreselijk als haar vriendin deze zomer niet komt. Ze denkt er nog maar niet aan.

Isa staat al een poosje te wachten als Annabel aan komt fietsen. Dat had ze dus helemaal niet verwacht, Annabel

straalt.

Zou het dan toch gelukt zijn? Isa snapt niet waarom ze dan niks heeft laten horen. Ze had echt wel lekkerder geslapen als ze wist dat haar vriendin kwam logeren.

“Helemaal top!” zegt Annabel. “Over drie weken gaan we op vakantie.”

“Je hebt je vader dus zo gek gekregen om naar Frankrijk te gaan.” Isa wil van blijdschap haar fiets neergooien en haar vriendin omhelzen.

“Denk dat maar niet,” zegt Annabel. “Mijn vader wil per se naar Spanje.”

“Spanje...?” Dus ze komt helemaal niet langs op de camping.

Zo te zien vindt Annabel het niet eens erg.

“Ik verheug me er zo op.” Annabel begint van opwinding harder te fietsen.

“Dus je hebt er wel zin in,” zegt Isa.

“Wat denk je,” zegt Annabel. “Als ik eerst maar lekker in de auto zit.”

“Ik dacht dat je er niks aan vond, alleen met je ouders.”

“Ik ga ook niet alleen met mijn ouders, dat is juist zo goed! Sharon mag mee.”

Isa krijgt een jaloers gevoel. Dus daarom heeft Annabel niks laten horen. Waarom zou ze ook? Ze heeft de hele avond met Sharon aan de telefoon gehangen om plannen te

maken. Ze is haar al bijna vergeten. Isa heeft zin om om te draaien en naar huis te gaan. Maar ze wil zich niet laten kennen en trapt door.

“Leuk voor jullie.”

“Fantastisch,” zegt Annabel. “s Morgens om vier uur halen we Sharon al op en dan zijn we aan het eind van de dag...”

Dat hoef ik allemaal niet te horen, denkt Isa.

Maar Annabel praat door. “...en dan zet mijn vader ons de volgende dag in Frankrijk af op een heel gave camping. Er moet nog wel veel gebeuren, maar dat is juist leuk, want we mogen helpen.”

Ineens heeft Isa het door. “Jullie komen wel!” Van blijdschap botst ze bijna tegen een brommer op.

“Kijk je wel uit, anders mogen we jou daar verplegen.”

“Hoe lang blijven jullie?” vraagt Isa.

“De hele zomer natuurlijk. Vind je het niet super? Wat zullen ze jaloers zijn in de klas.”

“Nog niks vertellen,” zegt Isa, “niemand mag het nog weten.”

“Waarom niet?” Annabel begrijpt er niks van.

“Ik moet het Justin nog vertellen,” zegt Isa.

“Heb je hem niet gebeld? Dat geloof ik niet,” zegt Annabel.

“Hoe komt het dat hij het nog niet weet? Niks voor jou om het zo lang achter te houden.”

Isa is blij dat ze bij school zijn. Sharon komt aanlopen. Ze begint meteen over de vakantie. Dat komt goed uit, denkt Isa, dan vergeet Annabel het wel. Maar dat had ze gedacht.

“Zeg dan hoe het komt dat Justin het nog niet weet,” zegt Annabel als ze met z’n tweetjes zijn.

“Goed dan,” zegt Isa. “Maar je moet beloven dat je niet kwaad wordt.”

Annabel steekt twee vingers op.

“Ik heb hem wel gebeld, gisteren meteen, maar toen was hij met Tamara.”

“Nee, hè...?” Annabel schudt haar hoofd.

“Ik weet het, het is belachelijk, ik heb er ook spijt van. Vanmiddag ga ik naar hem toe.”

“Belachelijk noem je dat, ik vind het gewoon...”

Isa houdt haar hand voor Annabels mond. “Je zou niks zeggen.”

“Zeggen niet, nee, maar zingen mag wel, dus...” En Annabel begint te zingen hoe gek Isa is dat ze zich zo door Margo heeft laten opstoken. Nu moet Isa wel lachen. “Ik heb het gehoord.”

Echt Isa weer, ze had zich voorgenomen haar mond te houden, maar zodra ze haar klasgenoten ziet gooit ze het eruit: “We gaan in Frankrijk wonen...”

“Wat...?” Nog geen minuut later weet de hele school het.

“Mijn ouders hebben een camping gekocht.” Isa vertelt

het verhaal wel twintig keer.

“Isa gaat van school!” roepen een paar jongens als ze de klas in komen.

“Wat hoor ik nou?” Meester Tom weet niet of hij het moet geloven.

“Mijn ouders hebben gisteren een camping in de Dordogne gekocht,” zegt Isa.

“En gaan jullie daar deze zomer al heen?” vraagt meester Tom.

“Daar moet ik nog wel even aan wennen, hoor.” Isa knikt. “Dan kom je hier dus nooit zomaar meer binnenwandelen als je in de brugklas zit.” Hij wendt zich tot de klas. “Dan moeten we wel een afscheidsfeestje voor Isa houden. Dat kan mooi op de laatste schooldag. Ik weet een heel toepasselijk thema: Frankrijk.”

“Ja!” roepen er een paar. “Dan gaan we Franse kaas en stokbrood eten.”

“Een heel leuk idee,” zegt meester Tom.

“Met rode wijn,” zegt Steve. “In Frankrijk drinken kinderen altijd wijn.”

“Laat meester Dik het maar niet horen,” zegt Tom. “We moeten ook nog iets voor overdag verzinnen. Wie weet wat ze in Frankrijk nog meer doen?”

“De Tour de France!” wordt er geroepen. “Dan houden we die door de stad!”

Meester Tom is al net zo enthousiast als de rest van de klas.

“En we kunnen Franse liedjes zingen,” zegt Sharon.

“Ik heb pas een goed idee,” zegt Charlotte. “We gaan na het eten een Franse liefdesfilm kijken.”

“Boeoeoe!” De jongens beginnen te loeien.

“Na het eten gaan we dansen op Franse muziek,” zegt Tanja.

Als ze alle ideeën hebben uitgewisseld, verdeelt meester Tom de klas in groepjes. Sommige leerlingen maken een affiche van de Eiffeltoren. En anderen zijn bezig met de Franse vlag.

Isa vindt het prachtig. Ze weet zeker dat het een mooi afscheidsfeest wordt. Iedereen vindt het spannend dat ze naar Frankrijk gaat. Alleen Margo doet er stom over. “Haha, Isa krijgt vast verkering met een Franse boer die heel erg uit zijn mond stinkt naar knoflook.”

Annabel wil kwaad worden, maar Isa trekt haar mee. “Ik weet al hoe we haar een lesje kunnen leren.” En ze fluistert iets in Annabels oor.

Oma vindt het ook prachtig dat meester Tom een Frans afscheidsfeest voor Isa heeft bedacht. “Weet je wat we doen?” zegt ze. “Ik bak een Franse tarte tatin voor jullie. Dan weten we meteen of iedereen mijn taart lekker vindt.”

“Ja,” zegt Isa. “Dan wil ik helpen.”

“Heb je gehoord hoe leuk meester Tom reageerde op Isa’s vertrek?” vraagt oma als Kars thuiskomt.

“Nou vind je het zeker wel jammer, hè, dat je niet meer op de basisschool zit,” zegt Isa als ze is uitverteld.

“Mijn mentor heeft ook een gaaf plan. In de derde gaan ze toch altijd vijf dagen weg?”

“Balen,” zegt Isa. “Dan kun jij niet mee.”

“Hoeft ook niet,” zegt Kars, “want ze mogen altijd kiezen uit drie plekken. En Van de Woude zei dat Timboektoe er ook bij zit.”

“Gaaf!” zegt Isa.

“Super,” zegt Kars. “Ik weet zeker dat ze allemaal komen. Maar dan neem ik gewoon vrij, hoor. Daar moet ik bij zijn. Pa mag gaan zeuren, maar mij krijgt hij dan niet naar school.”

“We kunnen jouw nieuwe klas dan ook uitnodigen,” zegt oma.

“Lijkt me heel leerzaam, jongeren van verschillende culturen bij elkaar.”

“Top!” zegt Kars. “Zeker leerzaam. Dan kunnen ze meteen leren hoe je op z’n Frans een meisje versiert. En andersom, natuurlijk.”

“En dan zien jullie hoe je in het Frans zoent en zij zien hoe we hier zoenen,” zegt Isa.

“Als je maar niet denkt dat jij erbij mag zijn,” zegt Kars.

“Daar snappen brugpiepers nog niks van. O ja, ik heb een extra vergadering ingelast voor vanmiddag. Voor onze chef vanavond thuiskomt moet ons plan zo’n beetje rond zijn. Anders drukt hij al zijn eigen flutideeën door.”

“Vanmiddag kan ik niet,” zegt Isa. “Ik heb een afspraak.”

“Toch niet met die koter van je, hè?”

“Toevallig wel,” zegt Isa.

“Moeten we daar onze vergadering voor verzetten? Dan komt hij er maar bij zitten, ik bel hem wel op.” Kars heeft zijn mobiel al in zijn hand.

“Je laat het,” zegt Isa. “Hij weet niet eens dat we gaan verhuizen.”

“Hoeft ook niet,” zegt Kars. “Hij merkt het niet eens als je er niet meer bent, wedden?”

“Leuk hoor.” Isa wil kwaad worden maar haar mobiel gaat af.

Het is Justin. Ze wordt vuurrood. Als hij het nog maar niet van iemand heeft gehoord. “Ik kom vanmiddag naar je toe,” zegt ze, “is dat goed? Oké, dan kom ik nu meteen.”

“De vergadering kan wel doorgaan,” zegt Isa. “Justin moet vanmiddag weg.”

“Dacht ik al,” zegt Kars. “Het is mooi weer. Hij moet in de zandbak spelen.”

Isa heeft geen zin meer in het geplaag van haar broer en loopt de kamer uit.

“Ga jij maar lekker naar je liefje,” zegt oma. “En zeg maar dat hij op de camping altijd welkom is.”

Als Isa buiten staat tikt Kars tegen de ruit. “Je bent je emmertje en je schepje vergeten.”

Isa steekt haar tong uit en rijdt weg.

4

Isa is niet helemaal gerust als ze naar Justin fietst. Hij klonk zo that toen ze hem aan de telefoon had. Ach, misschien verbeeldt ze het zich maar. En ze zet het uit haar hoofd. Alsof er niks aan de hand is stapt ze zijn kamer binnen. Dat is raar, Justin kijkt helemaal niet lief en hij wil haar niet eens zoenen. Zie je wel, er is wel iets, denkt ze. Zou het met Tamara te maken hebben? Ze voelt zich ongemakkelijk en kijkt naar een cd die op zijn bureau ligt.

“Die wilde je zo graag en nu heb je hem,” zegt ze.

“Voor mijn rapport gekregen.”

Anders zou Justin hem meteen voor haar opzetten, maar nu rommelt hij gewoon door, alsof ze er niet is. Isa gaat op bed zitten. Veel zin om het nieuws aan Justin te vertellen heeft ze niet, maar het zal toch moeten.

“Ik, eh...ik moet je iets vertellen.”

Justin kijkt haar niet eens aan. “Een beetje laat, hè,” zegt hij.

“Dat had je wel eerder kunnen doen.”

Dus dat is het, denkt Isa. Hij heeft het al gehoord.

“Het is stom van me, ik had het je veel eerder moeten zeggen. Sorry.”

Isa wil Justins hand pakken en hem naar zich toe trekken, maar hij rukt zich los.

“Je bent echt boos op me, hè?”

“Wat denk je,” zegt Justin. “Ik sta hartstikke voor gek.”

“Eh...wil je horen hoe het precies is gegaan?” vraagt Isa.

“Nee,” zegt Justin. “Niet geïnteresseerd. Ik ben helemaal niet meer in je geïnteresseerd, je kunt beter weggaan. En ik wens jullie veel plezier.”

Isa slikt een paar keer. Dat hij zo boos zou zijn had ze niet verwacht.

“Als je wilt dat ik ga, dan doe ik dat.”

“Tabee.” Justin houdt de deur voor haar open.

Isa loopt de trap af. Onder aan de trap blijft ze staan. Ze hoopt dat Justin spijt krijgt en haar terugroept, maar dat doet hij niet.

Als ze buiten is, belt ze meteen Annabel.

“Justin heeft het uitgemaakt...Omdat...omdat ik het hem veel te laat verteld heb...”

“Waar ben je?” vraagt Annabel.

“Bij Justin op de hoek.”

“Ik kom naar je toe,” zegt Annabel.

Isa snapt er niks van. Hoe kan Justin nou zo boos zijn? Dat klopt toch niet...

Als Annabel aan komt fietsen gooit ze het er meteen uit: “Margo heeft gelijk, hij is op Tamara. Anders zou hij nooit zo doen.”

“Dat denk ik ook,” zegt Annabel. “En dan gebruikt hij dit gauw als excuus om het uit te maken.” Ze wordt woedend. “Wat een lafaard, zeg! Dit had ik nooit van hem verwacht.”

Isa knikt. “En wij waren nog kwaad op Margo ook.”

“Met dat kreng heb ik geen medelijden,” zegt Annabel. Annabel ziet hem het eerst: “Daar heb je Justin.”

Als Isa zich omdraait ziet ze hem fietsen. Even hoopt ze dat hij naar haar toe komt. Hij ziet hen wel staan, maar rijdt hen straal voorbij.

“Doe de groeten aan lamara!” roept Annabel hem na.

Justin staat meteen op zijn rem. “Wat nou Tamara,” zegt hij.

“Omdat we met z’n allen lol hebben gemaakt op het voetbalveld? Mag dat soms niet meer? Ik ben niet zo dat ik stiekem met een ander ga. Die daar staat, die doet stiekem.” En hij wijst naar Isa.

“Ik laat jullie even alleen. Iets klopt hier niet.” En Annabel gaat een eindje verderop staan.

“O nee? Klopt er iets niet?” Justin stapt van zijn fiets en loopt naar Isa toe. “Je zei net zelf ook dat je het eerder had moeten vertellen. Iedereen wist het al, alleen ik niet. Is dat soms normaal?”

“Dat snap je toch wel?” Isa moet bijna huilen. “Ik vond het hartstikke moeilijk om het jou te zeggen.”

“Nee, daar snap ik dus niks van,” zegt Justin.

“Omdat ze je gaat missen, man!” roept Annabel van een afstand.

“Missen?” vraagt Justin. “Waarom doe je dat dan? Je begint toch zelf iets met Steve?”

“Hè?” Isa kijkt Justin aan. “Ik met Steve? Hoe kom je daar nou weer bij?”

Justin slaat zijn ogen neer. “Iemand heeft het me verteld. En gelukkig maar, anders had ik het nog steeds niet geweten.”

“Wie heeft dat verteld?” vraagt Isa.

“Dat maakt niks uit. Jij had het me zelf moeten vertellen. Je kwam er nu pas mee aan.”

“Helemaal niet,” zegt Isa. “Dat kan ook niet omdat er niks van waar is.”

Justin kijkt haar aan. “Je bedoelt dat dat van Steve niet waar is?”

“Nee,” zegt Isa. “Jij gelooft ook alles. Volgens Margo ging jij met Tamara.”

“Heeft Margo dat gezegd?” vraagt Justin.

“Ja,” zegt Isa.

“Tegen mij heeft ze gezegd dat jij met Steve ging.”

“Zie je nou,” zegt Isa. “Ze wil ons uit elkaar halen. Ze is zelf verliefd op je.”

Justin kijkt naar Isa. Hij pakt haar hand en trekt haar naar zich toe. “Ik dacht dat het uit was, ik voelde me hartstikke rot.”

“Het gaat nooit uit. Isa en Justin forever.” Ze zoent hem.

“Wat kwam je me eigenlijk vertellen?” vraagt Justin.

“Ik durf het bijna niet te zeggen,” zegt Isa. “We gaan heel ver weg wonen, helemaal in Frankrijk. Mijn ouders hebben daar een camping gekocht.”

Ze ziet dat Justin schrikt. Zelf moet ze ook bijna huilen, maar Justin vindt het minder erg dan dat het uit zou zijn.

“Mag ik weer komen?” vraagt Annabel.

“O...!” roepen ze.

“Ja, jullie waren mij vergeten, hè?” zegt Annabel. “En dat is heel dom, want ik heb een heel goed plan. We gaan Margo verrassen. We geven haar een cadeau namens Justin en dat brengen we naar de manege. En weet je wat ze krijgt?”

“Nou?”

“Een hart. En dan denkt ze dat het van Justin is en dan staat erop: Isa en Justin forever.”

“Top!” Ze gaan meteen naar Justins huis.

“Heb je karton?” vraagt Isa.

Justin haalt een oude doos uit de kast.

Terwijl Annabel het hart knipt, zet Justin zijn nieuwe cd op.

“Gaaf, hè,” zegt hij steeds. “Er zitten ook songteksten bij.” Hij geeft het boekje aan Isa.

“Jullie moeten het er zelf op schrijven,” zegt Annabel als het hart klaar is.

Justin en Isa buigen zich over het hart. ‘Isa en...’ schrijft Isa en dan geeft ze de viltstift aan Justin. ‘Justin’ staat er.

‘Forever’ zet Isa eronder. Ze kijken elkaar aan en beginnen te zoenen.

“Hopelijk duurt die zoen niet forever,” zucht Annabel.

Tevreden kijkt Isa naar het hart. “Als dit geen romantisch cadeau is...”

“Het moet nog wel worden ingepakt,” zegt Annabel. “Heb jij ergens papier?”

“Ja zeker.” Justin doet zijn kast weer open en haalt er een rol papier uit.

“Kaftpapier, reuze romantisch,” zegt Annabel. “Dat kan toch niet? Het moet er heel mooi uitzien met een roze lintje erom.”

Justin gooit de rol weer in de kast. “Dan moet je niet bij mij zijn.”

“Toch niet?” plaagt Annabel. “Ik dacht dat jij wel een kast vol had met lintjes en zo. Ik ga het thuis wel even inpakken.”

Als Annabel weg is gaat Justin op bed zitten. “Waarom moeten je ouders nou per se helemaal naar Frankrijk?” Isa ploft naast hem neer. Ze krijgt meteen weer een verdrietig gevoel. Ze slaat een arm om Justin heen en legt haar hoofd op

zijn schouder.

“Kon ik maar bij jou blijven...”

Ze zitten al een tijdje naast elkaar zonder iets te zeggen als Justins moeder binnenkomt. “Wat zien jullie er verdrietig uit.”

“Isa gaat in Frankrijk wonen.” Isa hoort aan Justins stem hoe erg hij het vindt.

“Mijn ouders hebben een camping gekocht in de Dordogne,” zegt Isa. “We gaan deze zomer al verhuizen.”

“Dat is heel bijzonder,” zegt Justins moeder. “Wat vind je ervan om daar deze vakantie langs te gaan, Justin? Dan brengen we daar de zomer door, ik neem mijn laptop wel mee.”

Bij dat vooruitzicht worden Isa en Justin meteen veel vrolijker.

“Kijk eens!” Annabel komt binnen met het pakje. Het ziet er prachtig uit. Er zit roze papier om met roze en rode linten. En Annabel heeft het zo ingepakt dat je aan de buitenkant kunt zien dat er een hart in zit.

“Wat zou jij denken als je zoiets van je lover krijgt, mam?” vraagt Justin.

“Dat-ie wel heel erg verliefd op me is,” zegt zijn moeder.

“Heel goed!” roepen ze.

“Waarom vragen jullie dat?” Zijn moeder kijkt hen aan.

“Zullen we het maar eerlijk zeggen?” Justin kijkt naar Isa

en Annabel. “Het is voor jou. We moeten dit aan je geven van meneer Brouwer.”

“Nee!” Zijn moeder schrikt. Justin moet moeite doen om niet te lachen. Hij pest haar er altijd mee dat haar collega verliefd op haar is. Maar Justins moeder ziet niks in hem.

“Heeft hij dat echt aan jull...” Ineens ziet ze Justins gezicht.

“Pestkop! Ik ben er weer in gevlogen.”

“Je bent wel teleurgesteld, zeg eerlijk,” plaagt Justin. “We laten het wel aan Brouwer zien, misschien brengt het hem op een idee.”

“Je laat het!” Justins moeder vlucht lachend weg.

“Is onze lieve Margootje er wel?” vraagt Isa als ze bij de manege aankomen.

“Jawel,” zegt Annabel. “Daar staat haar fiets.”

Isa gluurt achter een boom vandaan. “Ik zie haar.”

“Weg jij!” Annabel duwt Isa achter de struiken. “Jou mag ze helemaal niet zien. Jullie blijven hier en ik ga het geven.”

Als Isa en Justin achter de struiken zitten loopt Annabel het pad op. Isa moet grinniken. “Jammer dat we geen fototoestel bij ons hebben.”

“Margo!” roept Annabel. Het galmt door de manege. Als Margo dat niet hoort...

“Goed zo!” fluistert Isa als ze ziet dat Margo naar Annabel toe komt.

Annabel geeft het hart aan Margo. Jammer genoeg kunnen

ze niet verstaan wat ze zegt, maar ze zien wel dat Margo knalrood wordt.

Annabel wil er niet bij zijn als Margo het pakje openmaakt en loopt gauw weg. Er gebeurt precies wat ze hadden gehoopt:

Margo heeft haar vriendinnen geroepen en ze komen allemaal om haar heen staan.

“Ze maakt het open,” fluistert Justin als Annabel bij hen komt zitten.

“Moet je zien hoe trots ze is,” zegt Annabel zachtjes. “Ze houdt het pakje in de lucht. Maak nou open,” fluistert ze. “Ja hoor, ze haalt het papier eraf. Moet je kijken hoe voorzichtig ze dat doet, zo trots is ze erop.”

Isa knijpt in Justins hand.

“Ze leest wat erop staat!” gniffelt Annabel. “O jongens, dat gaat goed! Ze knapt zowat uit elkaar van woede. Ze smijt het op de grond, ons mooie hart. Moet je d’r vriendinnen zien, die lachen haar gewoon uit.”

“Kom,” zegt Justin. “Wegwezen voordat ze ons hier ontdekt.”

Ze springen op, pakken hun fiets en racen weg.

Gierend van de lach liggen ze over hun stuur. “Wat een goeie mop, die heeft haar lesje wel geleerd,” lacht Justin.

Ze zijn al ver van de manege vandaan als Isa keihard op haar rem trapt.

“Wat is er?” De anderen staan ook meteen stil.

“De vergadering! Ik zei dat ik zo terug zou zijn. Kars heeft nog een extra vergadering ingelast voor mijn ouders thuiskomen.”

Isa kijkt op haar horloge. “Dat red ik nooit meer!” Ze legt Justin snel uit waar het over gaat.

“Ik moet Kars bellen, hij vermoordt me als ze zitten te wachten.” Isa haalt haar mobiel uit haar zak.

“Met mij,” zegt ze als ze Kars’ stem hoort. “Ik ben te laat! O, jullie zijn nog niet begonnen. Mooi zo, dan kom ik nu meteen. Wacht je? Fijn!”

“Ze wachten op ons. Tof van Kars. Soms is hij wel een heel lieve broer.”

“Ik ga ook mee,” zegt Annabel. “Ik zit toch ook in het comité Hoe overleef ik Timboektoe?”

“Ik wil ook meedenken,” zegt Justin.

Pijlsnel racen ze naar Isa’s huis. Ze gaan expres over het zandpad, daar mag je helemaal niet fietsen, maar zo snijden ze wel af.

Hijgend komen ze de kamer binnen.

“Je bent mooi op tijd,” zegt Kars. “We zijn net klaar. We hebben allemaal trek in iets te drinken. Daar kwam je toch voor? Om voor je broer en zijn vrienden wat lekkers in te schenken?”

“Je zei dat je nog niet was begonnen,” zegt Isa.

“Nee, we hebben nog niks gedronken,” zegt Kars.

“Pestkop.” Isa wordt boos. “Hebben we daarvoor zo hard geracet?”

“Je kunt een uitdraai van de plannen krijgen, zusje.” Kars geeft haar een papier. Isa leest het snel door. “Die disco krijgen we er nooit door bij pa.”

“Zeker wel, onze voorzitter staat er helemaal achter.” Kars wijst naar oma.

“Ja,” zegt oma. “Maar de voorzitter wil wel dat je een beetje aardig tegen je zus doet.”

5

Isa heeft zich in dagen niet zo goed gevoeld. Dat komt omdat ze alles wat te maken heeft met haar vertrek met Justin heeft doorgepraat. Ze hebben afgesproken te mailen en te chatten en ze proberen elkaar elke vakantie te zien. Ze gaat haar kamer in, zet haar lievelings-cd op en begint te dansen. Ze heeft haar ogen dicht en danst met haar armen om zichzelf heen alsof ze met Justin schuifelt.

Ze gaat zo in haar fantasie op dat ze de bel niet eens hoort. Anders herkent ze altijd meteen de voetstappen van Annabel op de trap, maar ze droomt rustig verder. Pas als de deur van haar kamer opengaat schrikt ze op. Isa ziet meteen dat er iets is.

“Wat is er gebeurd?” Ze zet de muziek zachter.

“Kars...” Annabel ploft op Isa’s bed neer en slaat haar handen voor haar gezicht. “Hij heeft verkering...”

“Kars? Hoe kom je erbij?” zegt Isa.

“Ik had je nooit moeten geloven,” zegt Annabel. “Hij heeft helemaal niks tegen verkering. Ik zag hem in het park. Hij...hij zoende een meisje...”

“Mijn broer...?” Isa kan het niet geloven.

“En nou gaat hij nog naar Frankrijk ook...” zegt Annabel. “En dan komt ze vast naar de camping. Je zult zien dat ze komt als ik er ook ben en dan kan ik zeker de hele tijd naar dat gezoen kijken...” Ze moet bijna huilen.

“Rustig nou maar,” zegt Isa. “Misschien is het helemaal niet waar. Was het niet iemand die hij al heel lang kent, onze nicht of zo?”

“Daar zoen je toch niet mee?” zegt Annabel. “Het zag er hartstikke echt uit.”

“Wat ga je doen?” vraagt ze, als Isa naar beneden loopt.

“Volgens mij lag er een briefje van Kars op tafel.” En ze gaat de kamer in. “Hier ligt het.” Isa leest het voor: “‘Oma, ik ga vanmiddag om halftwee naar M., je weet wel. Denk maar aan me. Kars.’”

“Zie je nou,” zegt Annabel. “Zijn vriendin heet Marian of Maaïke of...Wat maakt het ook uit hoe ze heet. Hij heeft een afspraakje met haar om halftwee. Dat klopt precies. Om kwart voor twee kwam ik langs de vijver en toen zag ik hem.”

Nu begint Isa ook te geloven dat het waar is wat Annabel zegt.

Wat betekent die M. anders? Ze voelt de woede in zich opkomen. “Wat een stiekemerds is dat, altijd zeggen dat hij tegen verkering is en dan gauw in het geheim een meisje hebben. Voor jou vind ik het nog het ergst. Ik wist echt niet

dat hij maar wat zei.”

“Ik ben niet boos op je,” zegt Annabel. “Ik voel me alleen maar rot.”

“Ik zal ‘m krijgen,” zegt Isa. “Waar heb je ze precies gezien?”

“In het park bij de vijver,” zegt Annabel. “Daar zaten ze op het bankje.”

“Zit mijn broer op een bankje te zoenen?” Isa voelt dat ze steeds kwader wordt. “Ik ga hem betrappen, eigen schuld.”

“Als je maar niet denkt dat ik meega,” zegt Annabel. “Ik hoef het niet nog eens te zien.”

“Dan ga ik wel alleen.” Isa staat al bij de voordeur.

“Ik weet niet of ze er nog zitten,” zegt Annabel.

“Zo gemakkelijk komt hij niet van me af. Dan kam ik het hele park uit.” Isa springt op haar fiets.

“Wacht even!” roept Annabel. “Ik ga toch mee. Misschien is het wel goed voor me, dan zie ik tenminste dat hij verliefd is op een ander. Ik moet hem uit mijn hoofd zetten.”

En ze rijdt achter Isa aan.

Isa heeft nog nooit zo hard gefietst. Als ze vlak bij de vijver zijn trapt Annabel op haar rem. “Ga jij maar, ik blijf hier. Ik kan er toch niet tegen.”

Het maakt Isa niks uit of haar vriendin meegaat of niet. Ik zal hem krijgen, denkt ze, en ze sluipt over het paadje dat naar de vijver loopt. Ze gaat rechtsaf en dan staat ze tegenover het

bankje bij de vijver. Ja hoor, daar zit hij. In zijn nieuwe T-shirt.

Hij heeft zich nog omgekleed ook, want dat shirt had hij vanochtend niet aan. Het was zogenaamd voor het afscheidsfeest.

Ja ja, zeker het afscheidsfeest met zijn vriendin. Wat kan die liegen zeg! Isa is kwaad op zichzelf dat ze erin is getrapt. Ze sluipt door de struiken. Als ze vlak bij de bank is springt ze ineens uit de bosjes. “Dat heb ik nou eens gezien!”

Twee wildvreemde gezichten kijken haar aan.

“Hoepel op, jij!” roept de jongen van het stel. “Anders dompel ik je onder in de vijver.”

Met een rood hoofd rent Isa weg. Wat is ze toch een Stommerd. Ze had veel beter moeten kijken.

“En?” vraagt Annabel.

“Je hebt het goed gezien, hoor. Die twee zijn innig verliefd. Daar kom je nooit tussen.”

“Zie je nou.” Annabel bijt op haar lip.

“Ik heb in geen tijden zo’n verliefd stel gezien,” zegt Isa. “Die hebben al heel lang verkering.”

“Dat hoef ik niet te horen!” Annabel voelt zich steeds ellendiger.

“Weet je wat ik nou zo fijn vind?” zegt Isa. “Ze passen zo goed bij elkaar.”

“Hou op!” Nu wordt Annabel kwaad.

Maar Isa gaat nog even door: “Dat gaat nooit meer uit, kijk zelf maar. Ze komen er aan.”

Annabel wendt haar hoofd af. “Je moet kijken.” Isa pakt Annabels hoofd en draait het de kant op van het verliefde stel.

“Kijken, jij!”

“Nee...!” Annabel slaat haar hand voor haar mond. “Wat een oen ben ik! En ik wist zeker dat het Kars was. Ik was helemaal in de war.”

“En mij voor gek zetten, hè?” zegt Isa.

“Sorry,” zegt Annabel. “Zeg eerlijk, hij lijkt heel erg op Kars in dat T-shirt. En Kars heeft ook zulk haar. En hij was niet thuis en toen zagen we ook nog die M. op dat briefje staan.” Ze slaat zich tegen haar voorhoofd. “Van de stress heb ik mijn tas bij jou laten liggen. Lekker handig, mijn sleutels zitten erin.”

“Dan ga je toch nog even mee? Misschien is Kars thuis, dan kun je vertellen dat hij een dubbelganger heeft.”

“Dat nooit!” zegt Annabel. “En jij houdt ook je mond.”

Als ze even later bij Isa's huis zijn, komt Kars ook net aangefietst.

“Hè hè,” zucht hij, “dat heb ik weer overleefd.”

“Waar was je dan?” vraagt Isa.

“Bij een beul,” zegt Kars. “Al mijn tanden doen zeer. Dat mens zal ik niet missen als we in Frankrijk zijn.”

Ineens weet Isa het weer. Kars had een afspraak met de

mondhygiëniste.

“Daar zijn ze!” roept oma.

Isa rent naar buiten. Ze is blij haar ouders te zien. Ze valt haar moeder om d'r hals.

“Dag lieve schat!” Haar vader geeft haar een zoen. De ouders van Isa en Kars zien er heel gelukkig uit. Je kunt zien dat ze blij zijn met hun aankoop.

“We hebben jullie zoveel te vertellen.” Vader Ad draagt een doos wijn naar binnen. “De koffers komen later wel, eerst gaan we zo’n heerlijke fles opentrekken. We hebben wel wat te vieren.”

“Hè, heerlijk om weer thuis te zijn,” zegt moeder Hanna, als ze in de kamer staat.

“Aha, daar is mijn zoon ook,” zegt Ad als Kars binnenkomt.

“Hoe is het, jongen?”

“Tot nu toe ging het goed,” zegt Kars.

Ad glimlacht en gaat nergens op in.

“Willen jullie je niet eerst even opfrissen?” vraagt oma.

“Nee, hoor,” zegt Hanna. “Ik ga nu niet naar boven, ik ben veel te blij dat ik jullie weer zie.”

“Zo is dat.” Ad trekt de fles wijn open en zet wat glazen neer.

“Heb je al een idee hoe het gaat worden?” vraagt oma.

“Natuurlijk niet,” zegt Ad. “Wij gaan niet zelf alle plannen bedenken. Trouwens, dat zou ook niet gaan. Van volwassenen hebben we wel verstand, maar van jongeren niet. Daar hebben we onze kinderen bij nodig.”

Isa en Kars kijken elkaar aan. Hun vader meende het dus echt toen hij vroeg of ze wilden meedenken.

“Maar we hebben al wel de taken verdeeld. Ik zal me vooral bezighouden met de verbouwing. Er zit echt heel veel werk in.”

“En ik ga voor de promotie zorgen,” zegt Hanna. “Daar ga ik nu al mee beginnen.”

“Hier is ook heel hard gewerkt aan een plan,” zegt oma. “Ik vind het fantastisch wat ze allemaal hebben bedacht.”

“Laat zien dat plan.” Ad houdt zijn hand op.

“Eh...misschien moet je eerst nog een wijntje drinken,” zegt Kars.

“Ben je mal,” zegt Ad.

Kars haalt de papieren a en geeft ze aan hun ouders. “Kijken jullie zelf maar.” Vol spanning zien ze hoe hun vader het plan bekijkt. Waarom zegt hij nou niks?

“In grote lijnen ziet het er heel goed uit,” zegt Ad. “Mijn complimenten. Alleen die disco...”

Zie je wel, denken ze. Daar gaat ons plan.

“Ik denk dat we daarin ook een groot scherm moeten plaatsen, zodat we de disco ook als bioscoop kunnen

gebruiken.”

Nee, hè...? Hun mond valt open van verbazing. Hun vader gaat akkoord met een disco!

“Ja, jullie kijken verbaasd,” zegt Ad, “maar in de Dordogne regent het ook wel eens en dan moeten we toch iets te bieden hebben.”

“Dat is grappig,” zegt Hanna, “kijk eens wat ze hebben bedacht, een steiger.”

“Daar had jij het ook over, Hanna,” zegt Ad. “Maar al die kano’s zijn een hele investering.”

“Dat heb je er zo uit niet de verhuur,” zegt Hanna.

Ad bekijkt nog een keer het plan. “We zullen hard moeten werken om alles voor elkaar te krijgen. Ik hoop dat ik op jullie hulp kan rekenen.”

Ze knikken. De disco gaat door...De disco gaat door, denken ze. En ze lopen met hun mobiel in hun hand de kamer uit om gauw hun vrienden te bellen.

6

Hoe laat is het? Isa schrikt wakker. Half vijf...Zo te horen is oom Frits al begonnen. Buiten hoort ze ook de stemmen van Kars en z'n vrienden. Ze doet het gordijn open. Het is nog maar net licht. Iedereen slaapt nog. Behalve oom Frits en de jongens is er niemand op straat. Ze mag wel opstaan, want om halfzes willen ze vertrekken. Isa stapt uit bed. Raar, die kale kamer. Alle posters zijn al van de muur. Alleen haar bed staat er nog. Ze gaat onder de douche. De laatste keer dat ze in deze badkamer staat. Isa zucht. Dat denkt ze al de hele week. De laatste keer naar school. Ze moet weer aan het afscheidsfeest denken. Het was zo leuk. De klas had een heel maf toneelstuk ingestudeerd, over haar nieuwe school in Frankrijk. Het was echt een verrassing. Isa heeft er niks van gemerkt dat ze oefenden. De tranen rolden over haar wangen van het lachen. Als het zo gek zou zijn in Frankrijk! Annabel speelde een lerares.

Ze zeilde stomdronken de klas in met een fles wijn in haar hand. Er zat nog niemand in het lokaal. "Waar blijft mijn nieuwe leerling..." zei ze. En toen moest Isa gaan zitten.

Daarna kwamen de andere kinderen binnen, verkleed als stokbroden.

Om hen te leren kennen moest Isa van iedereen een hap nemen. Op het laatst sloeg de juf Isa met een echt stokbrood op haar hoofd omdat ze niet goed Frans sprak. Zoiets mafs kan alleen Annabel verzinnen. Aan het eind van de dag kwam Justin haar van school halen en toen hebben ze voor de laatste keer in het fietsenhok gezoend. Even werd Isa verdrietig, maar ze dacht gauw aan de camping. Daar vinden ze heus wel een spannend plekje.

“En?” vraagt oma als ze beneden komt. “Heb je zin om te vertrekken?”

“Nu wel,” zegt Isa. “We hebben zulke goeie plannen!” Ze hebben hun moeder de laatste weken niet veel gezien. Hanna is al druk aan de promotie begonnen. Ze heeft journalisten aangeschreven van alle Nederlandse kranten.

“Ziezo,” zegt Kars. “Alle verf zit al in de auto.”

“Eet ook even een broodje, jongen,” zegt oma. “Dan kan ik de ontbijttafel afruimen. Over een halfuur vertrekken we.”

“Misschien wel eerder,” zegt Kars. “Bijna alles zit al in de auto.”

Isa zet haar mobiel aan. Teleurgesteld kijkt ze naar het scherm. Geen SMS-jes van haar vriendinnen. Ze heeft gisteren afscheid van hen genomen en daarna niks meer gehoord. Ze had gehoopt dat ze haar nog een prettige reis zouden wensen,

of zo.

“Heeft er gisteravond nog iemand gebeld?” vraagt ze.

“Nee, kind, helemaal niemand,” zegt oma.

“Ze zijn blij dat ze van je af zijn,” zegt Kars.

“Nu niet plagen,” zegt oma. “Het is al spannend genoeg.”

“Mijn vrienden zijn er wel,” zegt Kars. “Moet je liefje je niet uitzwaaien? Het is zeker te vroeg voor zijn tere hoofdje. Dom van hem, want waarschijnlijk ziet hij je nooit meer. Wedden dat je zo een ander hebt? Franse jongens zijn veel leuker.”

“Ik zie hem nog wel,” zegt Isa. “Hij komt van de zomer kamperen.”

“En dat geloof jij?”

“Ja,” zegt Isa. “Zijn moeder heeft het zelf bedacht, lief hè?”

“Maar wil Justin het ook?”

“Natuurlijk,” zegt Isa. “Wat denk je nou?”

“Dat noem ik nou ware liefde,” zegt Kars. “Dat je in zo’n gat wilt zitten, alleen maar voor je meisje. Maar jij hebt geen tijd.”

“Dat weet-ie,” zegt Isa. “Hij komt helpen verven.”

Als Isa een piepje hoort springt ze op. Maar het is oma’s mobiel. “Het is van papa en mama: “Alles goed hier,”” leest oma voor. “Ad is al met de verbouwing begonnen. Een goeie reis.””

Had Annabel haar maar een goeie reis gewenst. Isa houdt zich groot, maar het zit haar niet lekker dat ze niks hoort.

“Eet je brood op, lieverd,” zegt oma. “Het is bijna zover.”

“Ik heb geen trek,” zegt Isa. “Het is veel te vroeg om te eten.”

“Dan neem ik het wel voor je mee.” Oma pakt het in.

Isa gaat naar haar kamer. Haar bed is nu ook weg. Wat een raar idee dat ze hier nooit meer terugkomt. Ze krijgt daar een veel grotere kamer. Met een balkonnetje. Dat zag Annabel wel zitten. “Dan kunnen we ‘s nachts stiekem ontsnappen als ik kom logeren.” Als ze komt, denkt Isa. Misschien is ze haar zo vergeten. En de anderen? Ze zijn haar nu al vergeten.

“Bedankt voor jullie hulp, mannen,” zegt oma tegen Kars’ vrienden.

“Goeie reis!” Ze geven oma een zoen en daarna Isa.

Kars omarmt zijn vrienden: “See you in Timboektoe!” En hij stapt in.

Als oma en Isa ook zitten, start oom Frits de auto.

Het is precies halfzes. De krantenjongen komt aanfietsen, verder is er nog niemand te zien.

Kars’ vrienden zwaaien hen uit. Waar zijn haar vrienden?

Waar is Justin? Als hij was vertrokken was ze er wel geweest, al was het midden in de nacht. Isa slikt een paar keer om haar tranen weg te drukken.

Dag huis, denkt ze. Dag straat. Ze gaan de hoek om. En

dan klinkt er luid gejuich. Oom Frits trapt op zijn rem. Hij moet wel stoppen, want ze staan midden op de weg: Justin en Isa's vriendinnen met een spandoek in hun hand. Isa, we zullen je **MISSEN!** staat erop.

“Wat een verrassing,” zegt oma.

“Neem maar even afscheid,” zegt oom Frits. “Maar niet te lang, want we moeten nog een heel eind rijden.”

Isa springt uit de auto. Kars komt achter haar aan.

“En ik dacht dat jullie me zo lieten gaan,” zegt ze.

“Natuurlijk niet,” zeggen ze. “We hebben een cadeautje voor je.”

Isa krijgt een vriendenboekje. Als ze het doorbladert ziet ze dat iedereen erin heeft geschreven, ook de juffen en meesters.

“Wat lief!” Ze is er stil van.

“We gaan!” roept oom Frits. “Anders komen we ook nog midden in de spits terecht.” Isa valt haar vriendinnen om de hals.

En dan is Justin aan de beurt. “Ah...” roept iedereen als ze zoenen.

“Tabee, hè!” zegt Kars.

“Krijgen mijn vriendinnen geen zoen van jou?” vraagt Isa.

Kars loopt naar Annabel toe en kust haar. Daarna zoent hij de anderen. Isa steekt haar duim naar Annabel op: “Goed geregeld voor je, hè?”

Dan moeten ze echt instappen. Isa zwaait naar haar vriendinnen. Ze geeft kushandjes, ook aan Justin. Hoe vaak heeft ze dit afscheid de laatste dagen niet voor zich gezien. Ze dacht dat ze in huilen zou uitbarsten, maar er is niks om verdrietig over te zijn. Ze ziet hen alweer heel snel in Frankrijk. Ze verheugt zich er zelfs op om naar het nieuwe huis te gaan. Kars zet zijn diskman op. Die heeft er ook zin in, denkt Isa als ze haar broer zachtjes met zijn lievelingsnummer hoort meezingen.

Er is nog een auto onderweg naar de camping van Isa en Kars.

Op de achterbank zit Nona. Naast haar in een kinderzitje zit Susan, haar kleine zusje. Nona heeft haar vingers in haar oren.

Dat doet ze om het geruzie van haar ouders niet te horen, maar het geschreeuw gaat er dwars doorheen.

“Man, je bent gek!” roept Nona’s moeder. “Die afslag is allang geweest. Dat zei ik toch. Ja hoor, rij maar gewoon door, dan gaan we dat hele eind straks weer terug. Alsof het niet al ver genoeg is.”

“Hou je kop!” schreeuwt Nona’s vader.

“Ik wil dat je stopt!” roept haar moeder.

Susan begint te huilen. Nona slaat een arm om haar heen. “Stil maar,” zegt ze, maar zelf kan ze er ook niet meer tegen. De hele weg schreeuwen haar ouders al tegen elkaar. Sinds ze in het nieuwe huis wonen hebben ze steeds ruzie. Dat komt door de verbouwing. Haar vader wil alles zelf doen, terwijl hij helemaal niet zo handig is. Toen hij een dakkapel had

getimmerd hadden ze steeds lekkage. Haar moeder werd er gek van, vooral omdat het ook nog zo lang had geduurd voor hij af was. Het moet allemaal in de weekenden, want overdag zit Nona's vader op kantoor. Maar hij ging maar door. "Er wordt hier nu niks meer verbouwd," zei haar moeder toen hij eindelijk met de bijkeuken klaar was. Maar Nona's vader heeft alweer plannen voor een serre. Nona's moeder is woedend.

Nona is bang dat er een scheiding van komt. Net als bij de ouders van Brian. Zijn vader is na de scheiding teruggegaan naar Suriname. Brian staat ook al jaren op de camping. Nona wilde dat ze er al waren, dan kon ze aan Brian vertellen van de ruzies en dat ze soms in bed moet huilen als ze hen hoort. Brian vertelt het toch niet door. Hij heeft ook nooit doorverteld dat ze verliefd is op Jules. Jules staat niet op de camping, maar woont vlakbij, in het dorp. Hij spreekt zo goed Nederlands dat ze eerst niet kon geloven dat hij Frans is. Ze wou dat zij tweetalig was opgevoed, hartstikke handig. Jules doet altijd klusjes voor de beheerder. Nona is niet de enige die verliefd is op Jules. Vorig jaar kreeg hij ook steeds meiden achter zich aan.

Ze snapt het wel, Jules is ook super! Als hij lacht krijgt hij kuiltjes in zijn wangen. Wat ze ook leuk aan hem vindt, is dat hij altijd spannende dingen ontdekt. De grot bijvoorbeeld. Nona vergeet nooit meer die keer dat Jules hen meenam.

Brian vond het ook best eng. “Dat jij hier in je eentje naar binnen durfde,” zei hij steeds. Maar het lijkt wel of Jules nergens bang voor is.

Nona schrikt. De auto staat ineens stil. Nu begint haar zusje nog harder te huilen.

“Zo.” Haar vader stapt uit. “Rij jij maar verder als je het zo goed weet.”

Nona wil het niet zien en knijpt haar ogen dicht. Ze hoort haar vaders voetstappen om de auto heen gaan. Als het portier wordt opengerukt moet ze wel kijken.

“Schiet op! Uitstappen, jij!” Haar vader rukt aan haar moeders arm.

“Blijf van me af!” schreeuwt haar moeder. “Als ik uitstap, doe ik dat alleen om terug te gaan en dan neem ik de kinderen mee.”

Wat zegt haar moeder nou? Maar dat wil ze helemaal niet.

Nona houdt haar adem in. Gespannen kijkt ze naar haar vader. Hij gaat weer achter het stuur zitten, smijdt het voorportier dicht, start de auto en rijdt weg. Gelukkig, denkt Nona. Stel je voor dat ze echt terug moest met haar moeder. Ze wil naar de camping, naar Brian en Jules. Als ze eenmaal op de camping zijn is ze veilig. Dan mogen haar ouders zo vaak ruziemaken als ze willen, zij is toch altijd weg.

Hè hè, haar ouders doen weer even gewoon tegen elkaar.

Nona kijkt op de borden langs de autoweg. Ze hoeven niet

zo heel ver meer. Zal ze Brian sms'en dat ze er aankomt? Even aarzelt ze, maar dan stopt ze haar mobiel weer weg. Dat is het domste wat ze kan doen. Brian mag helemaal niet weten dat ze er is. Ze moet eerst haar grap uithalen.

"Ikke in de tent," zegt Susan voor de zoveelste keer.

Haar vader draait zich om. "Nog even geduld."

"Kijk voor je!" roept haar moeder. "Je zat bijna tegen die bus."

"Hoe kom je daar nou weer bij?" brult haar vader.

"Ik zag het toch?" zegt haar moeder.

"Jij ziet ze vliegen, weet je dat? Daar krijg ik nog eens een ongeluk door, door dat gezeur van jou!"

"Rij dan ook normaal, dan hoeft ik niet te zeuren."

"Wat nou weer? Weet je wel hoe lang ik al achter het stuur zit?"

Nee, hè? Nona zucht. Daar gaan ze weer...

Jules kijkt naar het grasveld in het midden van de camping. Je kunt precies zien waar hij heeft gemaaid. Wat een verschil. Ineens ziet hij dat de ouders van Pascalle hun tent op de auto laden. Gelukkig, denkt hij, dan is-ie daar vanaf. Gisteren moest hij een hek repareren en toen stond ze de hele tijd te kijken. Hij raakte helemaal in de stress. En ze zei niks, keek alleen maar.

Brian zag het ook. "Ze stalkt je," zei hij. Hij heeft Pascalle

met een smoes weggelokt, hij zei dat haar moeder haar zocht. Jules dacht dat hij van haar af was, maar ze was zo weer terug.

Het is Ad, de nieuwe eigenaar, ook al opgevallen. “Ze vindt je leuk,” zei hij. Jules kan het wel hebben. Pierre, de vorige eigenaar, plaagde hem er ook altijd mee dat de meiden achter hem aan zaten. “Je hebt ze zo voor het uitzoeken,” zei hij. Maar Jules wil geen verkering, behalve met Nona. Hij heeft de weken afgeteld en nu is het zover. Volgens Brian kan ze elk moment aankomen. Hij is best een beetje zenuwachtig. Het is ook zo spannend. Ze hebben elkaar een heel jaar niet gezien. Misschien heeft ze intussen al verkering met een ander. In elk geval is ze er nog niet, anders had hij het wel aan Frodo gemerkt.

Als Frodo Nona ziet wordt hij helemaal dol. Jules aait zijn hond. “Jij bent ook een fan van Nona, hè?”

Jules hoort voetstappen achter zich. Ja hoor, daar heb je Pascalle. Die komt afscheid nemen.

“Hoi,” zegt ze. “Wij gaan.” Ze geeft Jules een envelop. “Daar zit mijn e-mailadres in en een fotootje.”

Jules pakt het aan, maar hij weet niet wat hij ermee moet. Hij heeft geen zin om met al die meiden te mailen. En wat moet hij nou met een foto van Pascalle?

“Mag ik dan jouw mailadres?” vraagt ze.

“Ik heb geen e-mail,” zegt Jules. En dat is waar. Zijn vader heeft de computer verkocht. Sinds hij zoveel drinkt verkoopt

hij steeds dingen.

Jules kijkt naar Pascalle. Wat sta je daar nou, denkt hij.

“Jules! Telefoon voor je!” roept Brian.

“Goeie reis,” zegt Jules. En hij loopt weg.

“Bedankt,” zegt hij tegen Brian. “Je hebt me weer gered.”

“Ik denk dat ik er maar geld voor ga vragen,” zegt Brian.

“Aangenaam, uw bodyguard. Wat moest ze nou weer van je?”

“Ze wou mijn e-mailadres,” zegt Jules. “En ik heb haar foto gekregen.”

Ze zwaaien naar Pascalle die in de auto zit.

“Ik moet nog even maaien,” zegt Jules, “anders heb ik geen geld om mijn bodyguard te betalen. Ik zie je straks wel.”

Jules is zo hard aan het werk dat hij niet eens merkt dat Ad naast hem staat. “Dat ziet er keurig uit. Je hebt voor vandaag genoeg gedaan.” En hij geeft Jules zijn geld. “En nou lekker zwemmen, het is mooi weer.”

Niks zwemmen, denkt Jules. Hij moet langs huis, anders kan hij vannacht weer in de tuin slapen. Dat moest afgelopen nacht ook. Toen hij thuiskwam zat de deur op de knip. Als zijn vader dronken is weet hij niet wat hij doet. En hij hoort hem dan ook niet omdat-ie dan heel vast slaapt. Jules krijgt weer een rotgevoel als hij eraan denkt. Het leek wel of de nacht nooit voorbij zou gaan. Hij zat daar maar in het pikdonker in zijn eentje buiten. Hij had wel naar Brian kunnen gaan of bij de burens aan kunnen bellen, maar hij wil

niet dat ze weten dat zijn vader zoveel drinkt.

Midden in de nacht moest hij huilen. En toen is-ie maar aan Nona gaan denken en dat hielp. Dit doe ik nooit meer, dacht Jules toen het eindelijk ochtend was. Dan lig ik nog liever in de grot, altijd beter dan buiten slapen. Maar de grot is koud. Daarom wil hij er een slaapzak en een deken neerleggen.

Brian loopt over de camping. “Heb jij Jules gezien?” vraagt hij aan zijn broer.

Edgar laat een bal op zijn vinger draaien. “Die wordt daar afgebeeld, man, door de nieuwe eigenaar. Die kun je wel vergeten.”

Brian schrikt. Zouden ze zo streng zijn? Hij heeft al even met hen gepraat en toen leken ze heel aardig.

“Nou zeg! Hij mag toch wel even naar zijn vrienden toe? Ik ga hem halen,” zegt Brian.

“Waarom ga je niet even met Brian mee?” vraagt moeder.

“Wat moet ik nou met die baby’s?” zegt Edgar.

“Dit is het laatste jaar,” zegt moeder. “Volgend jaar zoeken we een camping waar wat meer voor jou te doen is.”

Brian zucht. Hij heeft Jules nog steeds niet verteld dat dit het laatste jaar is. Hij stelt het maar uit omdat hij er zelf niet aan wil denken. Nona schrikt zich natuurlijk ook dood als ze het hoort. Hij zou het ook vreselijk vinden als zij niet meer

kwam.

Ze hebben bijna al hun vakanties samen doorgebracht, al vanaf dat ze kleuters waren. Aan hem ligt het niet, het bevalt hem hier prima. Maar voor Edgar is het veel te saai. Die wil net als zijn vrienden naar een camping waar discofeestjes worden gehouden. Edgar moet altijd achter de meiden aan. Brian is anders. Hij vindt meisjes ook hartstikke leuk en hij heeft heel veel vriendinnen, maar hij is nog nooit verliefd geweest. Op het schoolfeest heeft hij met een meisje gezoend. Is dit het nou? dacht hij. Van hem hoeft het niet. Daarom is hij ook nooit jaloers op Jules. Gaan jullie allemaal maar lekker achter Jules aan, denkt hij altijd, ik kruip wel in mijn grot. Brian wil archeoloog worden. Hij is altijd op zoek naar dingen uit de oudheid. Hij heeft in de grotten al heel wat oude scherven gevonden. Hij is ermee naar het archeologisch museum geweest.

Ze dachten dat ze van een schaal waren, maar dat konden ze niet met zekerheid zeggen omdat het niet compleet was. Elke dag zoekt hij naar nog een paar scherven. Wat hem betreft gaan ze nooit ergens anders heen.

Brian staat voor de kantine, maar die is wegens verbouwing gesloten. Bij het huis ziet hij de nieuwe beheerder staan. Die meet de grond. Jules is er niet bij, die is zeker binnen bezig.

Brian loopt ernaartoe.

“Ah, daar hebben we...Brian, was het toch?” zegt Ad. “Ik

kijk net hoeveel ruimte ik hier nog over heb. We komen twee kamers te kort.”

“Doet u dat allemaal zelf?” vraagt Brian.

“Met de hulp van mijn zwager, die is onderweg. Maar de kamers zijn het laatst aan de beurt. Eerst moet de kantine klaar zijn, die moet zo snel mogelijk open. Het meeste werk heb ik daar al gedaan. Hij moet alleen nog worden geverfd. Jij hebt alleen mijn vrouw en mij gezien, maar de helft van het gezin moet nog komen. Isa, onze dochter, gaat hier na de vakantie naar de brugklas en Kars, onze zoon, is al veertien. En hun oma komt hier ook wonen.”

“Grappig,” zegt Brian.

“Als alles goed gaat, komen ze vanavond,” zegt Ad. “Het wordt vast gezellig, binnenkort komen hun vrienden ook hiernaartoe. Maar ze moeten ook hard werken, hoor, want er moet hier nog heel wat gebeuren.”

Zie je wel, denkt Brian. Edgar heeft gelijk. Als zijn eigen kinderen al zo hard moeten werken, dan wordt Jules helemaal afgebeuld. Maar hij zal toch wel pauze hebben? “Weet u wanneer Jules pauze heeft?” vraagt hij.

“Pauze?” Ad moet lachen. “Hij mag gaan en staan waar hij wil, hoor, jongen. Af en toe doet hij een klusje voor ons, dat is alles. Ik heb ‘m net weggestuurd omdat het zo mooi weer is. Als ik hem zie, stuur ik hem wel naar je toe.”

“Dank u.” Brian draait zich om en gaat meteen naar zijn

broer.

“Weet je dat er nog een jongen van jouw leeftijd komt? De zoon van de eigenaar. En over een poosje komen zijn vrienden hier ook heen en de eigenaar heeft ook een dochter.”

“Komt die jongen hier wonen?” Edgar valt bijna flauw.

“Ja, leuk hè?” zegt Brian.

“Dat zal dan wel een lekker watje zijn,” zegt Edgar. “Wie gaat er nou wonen in dit oord?”

“Dat hebben zijn ouders bedacht,” zegt moeder. “Daar kan die jongen niks aan doen.”

“Wat hebben wij dan een geluk met jou, hè ma,” zegt Edgar.

“Op die vage gast die één keer in de week van jou bij ons aan tafel moet zitten na, ben je een supermoeder.”

“Ja hoor,” zegt moeder. “Maar aan die zogenaamde vage gast heb jij wel je voldoende voor je wiskunde te danken, en jij dat mooie boek over archeologie, Brian.”

Brian hoort haar niet eens. Hij wilde dat Nona er al was, dan zijn ze tenminste met z’n tweeën als die Isa en Kars komen. Hij kijkt op zijn mobiel. Ze heeft hem nog niet eens ge-SMS’t, dus het wordt vast morgen of overmorgen. En waar zou Jules zijn?

Misschien komt hij zo wel. “Ik ga nog even de grot in.” Brian wil weglopen.

“Wacht,” zegt moeder. “Ik wil jullie meenemen naar het dorp, ik heb nog wat kip nodig. Dan kijk ik ook of ze kousenband verkopen en dan pikken we meteen een terrasje.”

Als de vader van Nona de camping op rijdt zit Nona al in de starthouding. Zodra ze bij hun staanplaats zijn, springt ze uit de auto. Ze pakt haar rugtas en doet die om.

“Nona,” zegt haar vader, “niet meteen ervandoor. Je moet je tent opzetten.”

“Dat doe ik heus wel,” zegt Nona. “Ik ben zo terug, echt waar.”

“Dat kennen we,” zegt Nona’s vader.

“Nee, echt. Ik zweer het.” Nona steekt twee vingers omhoog.

“Laat haar nou maar,” zegt haar moeder.

“Je bent een schat.” Ze geeft haar moeder snel een kus en rent weg. Ineens blijft ze staan. Heeft ze haar zaklamp wel? Ze doet de rugtas open. Als ze de lamp ziet rent ze weer door. Ze gaat niet over het pad. Niemand mag haar zien. Ze sluipt door de struiken naar de staanplaats van Brian. Ze weet precies waar ze moet zijn, want ze staan elk jaar op dezelfde plek. Het ziet ernaar uit dat ze weg zijn, want de auto staat er niet. Even twijfelt ze. Is het wel de staanplaats van Brian? Ze kijkt naar het blauwe tentje. Als ze de vleermuis aan de rits

ziet hangen weet ze het zeker. Het komt mooi uit dat Brian er niet is. Vlug!

Ze rent de camping af. Nu begint het pas. Ze moet naar de overkant van de rivier, want daar is de grot. Bij het bruggetje kijkt ze nog een keer om, maar er is niemand. Opgewonden rent ze verder. Eindelijk kan ze haar grap uitvoeren. Brian en zij proberen elkaar altijd in de maling te nemen. Ze hebben er een soort wedstrijdje van gemaakt. Erg genoeg trapt zij er meestal meteen in als Brian weer een grap heeft bedacht, maar hij heeft haar altijd meteen door. “Het lukt je nooit, Nona,” pest Brian vaak. “Wat je ook bedenkt, ik heb je heus wel door!”

Zo gaat het al een paar jaar. Maar nu heeft ze echt iets goeds bedacht. Ze weet dat Brian altijd naar oude voorwerpen zoekt. Toen hij haar laatst over oude scherven mailde, wist ze het ineens en ze zocht op internet een bijltje uit het stenen tijdperk op. Het zag er heel eenvoudig uit, een soort geslepen platte steen. Ze heeft de foto uitgeprint en mee naar haar oom genomen.

“Dat maak ik zo voor je na,” zei hij. Maar dat het zó goed zou lukken had ze niet gedacht. Toen ze het ophaalde leek het net echt, met een paar karteltjes eraf, alsof het heel veel is gebruikt. Nu zit het nog in haar rugtas, maar straks ligt het begraven in de grot. Wat zal ze lachen als Brian het vindt. Ze weet zeker dat hij erin trapt als hij het opgraaft, en dan heeft

zij eindelijk een keer gewonnen, en hoe!

“Au!” Deze bramenstruik is wel erg gemeen. Nona bekijkt haar benen. Ze zitten onder de schrammen, maar dat kan haar niks schelen. Ze ziet de spleet in de rots al. Moet ze daar doorheen?

Vorig jaar leek hij veel groter. Dat komt natuurlijk omdat ze zelf is gegroeid. Ze verstopt haar rugtas onder een struik. In haar ene hand houdt ze het bijltje en in haar andere de zaklamp. Ze gaat op haar buik liggen en wurmt zich naar binnen.

Op haar knieën kruipt ze door een gangetje. Wat is het donker! Gebukt schijnt ze met de lamp voor zich uit. Als ze half rechtop staat, schrikt ze van een druppel water die van het plafond in haar nek drupt. Ze moet oppassen dat ze niet uitglijdt, want als ze iets verder doorloopt is de grond nat. Nona zucht.

Ze is al heel vaak in de grot geweest, maar nooit alleen. Het is best eng. Hè hè, hier kan ze helemaal rechtop staan. Als ze met de zaklamp in het rond schijnt, ziet ze vleermuizen hangen.

Door het licht van de lamp worden ze wakker en vliegen weg.

Dat heeft ze nog nooit gezien. De vleermuizen vliegen verder de rots in. Zo ver gaat zij ook een keer, maar dan wel met haar vrienden. Het is toch enger dan ze had gedacht.

Telkens blijft ze verschrikt staan. Nu hoort ze weer iets. Haar hart bonst in haar keel. Het lijkt op gefluister. “Doe niet zo gek,” zegt ze tegen zichzelf. “Er is hier helemaal niemand,” en ze haalt diep adem en loopt door. Help, ze was even vergeten hoe glad het hier was. Nona grijpt zich vast aan de muur, maar die is ook glibberig. Ze schijnt met haar lamp naar rechts. Daar is het, het stuk zand waarin Brian altijd graaft. Met haar hand graaft ze een kuiltje, ze legt het bijltje erin en dekt het toe.

Ze moet ervan zuchten als ze klaar is. En nu wegwezen! Naar buiten is veel gemakkelijker, ze hoeft alleen maar naar het licht te kijken dat door de spleet schijnt. Hollen, denkt ze als ze buiten staat. Ze pakt haar rugzak en rent dwars door de bramenstruiken over het bruggetje terug naar de camping.

“Nee!” Nona’s moeder schudt haar hoofd als ze Nona ziet.

“Hoe krijg je het voor elkaar! Je bent hier nog maar net en je ziet er niet uit!”

Nona moet er zelf ook om lachen. Ze zit onder de modder.

“Met jou heb ik altijd zo veel werk!”

“Ik was het zelf wel.” Nona neemt een spurt en duikt met kleren en al de rivier in. Druipend komt ze eruit, maar ze is wel schoon.

“Hang je kleren maar te drogen,” zegt haar moeder.

“Ik ga wel even aan de droogmolen hangen,” zegt Nona. En met haar armen wijd rent ze rondjes door het gras. “Kijk eens, mam, wat een goeie droogmolen!”

Haar moeder schiet in de lach. “Hoe kom ik toch aan zo’n kind?”

“Dit is jouw tent,” zegt Nona’s vader als Nona droog is. “Als jij die zelf opzet ben ik al tevreden.”

Nona pakt de tent. Ze heeft hem zelf uitgezocht. Een klein tentje voor haar alleen. Vorig jaar sliep ze nog bij haar ouders en haar kleine zusje. Ze heeft net zo lang gezeurd tot ze een eigen tent kreeg. Uit haar kamer heeft ze allemaal gezellige dingen meegenomen. Die gaat ze straks uitstallen. Ze heeft ook een fotootje van Jules bij zich, maar dat legt ze onder haar kussen.

Nona wil net het grondzeil uitrollen als ze de auto van Brians moeder de camping op ziet rijden. Stapvoets rolt de wagen het pad op. Nona rent naar de struiken en verstopt zich. Ze wacht tot de auto een paar meter van haar vandaan is, dan springt ze te voorschijn. Ze gaat midden op de weg staan en maakt een stopteken met haar handen.

Wat een verrassing! Brians moeder staat meteen stil.

Brian springt uit de auto. “Gaaf!”

Nona omhelst hem en geeft hem drie zoenen. Je kunt wel

merken dat Brians moeder het ook leuk vindt om Nona weer te zien. “Meid, wat ben je dit jaar groot geworden,” zegt ze met een stralend gezicht.

“Hè, mam,” zegt Edgar die half uit de auto hangt. “Erger kan niet. Je lijkt tante Ans wel. ‘Wat ben jij groot geworden, jongen...’” doet hij zijn tante met een zeurstem na.

“Je bent mooi op tijd,” zegt Nona tegen Brian. “Ik moet m’n tent opzetten, en jij kunt me helpen.”

“Meiden...” zucht Edgar. “Denk je dat ze het leuk vinden je te zien, zit er weer iets achter.”

“Ach gossie!” Nona slaat een arm om Brian.

“Kom maar op met die tent.” Brian loopt met Nona mee.

“Super om je weer te zien,” zegt Nona. “Ik heb een eigen tent. Nu komen jullie er niet meer onderuit.”

“Nee hè!” zucht Brian die al weet wat Nona wil.

“Ik kan nu ‘s nachts uitbreken,” zegt Nona. “Dan kunnen we een keer een superspannende nachtwandeling maken. Met Jules natuurlijk, hè?”

“Als Jules nog tijd voor ons heeft,” zegt Brian.

“Hoezo?” Nona schrikt.

“Wist je al dat Pierre weg is?” vraagt Brian. “We hebben nu Ad en Hanna.”

“Wat heeft dat nou met Jules te maken,” vraagt Nona.

“Ad en Hanna hebben ook twee kinderen. Een meisje van jouw leeftijd, Isa heet ze en een jongen, Kars van veertien.”

Nona snapt er nog steeds niks van.

“Die Isa is bloedmooi,” zegt Brian. “En ze valt op jongens met zwart haar, donkerbruine ogen en kuiltjes in hun wangen.”

Nona wordt vuurrood. “Dat nieuwe kind gaat Jules toch niet inpikken?” roept ze.

Maar dan ziet ze aan Brians gezicht dat hij haar in de maling neemt. “Pestkop!”

Brian moet lachen. “Je trapte er weer in. Het staat één-nul en het is nog maar de eerste dag. Weet je nog op hoeveel we vorig jaar zijn geëindigd? Vijf-nul.”

Wacht maar, denkt Nona, dat wordt dit jaar anders.

Jules zit als verstijfd in de grot. Als hij zeker weet dat Nona weg is, durft hij zich eindelijk te bewegen.

“De kust is veilig,” zegt hij tegen Frodo en hij laat zijn hond los.

“Je snapt er niks van, hè?” zegt hij als Frodo hem aankijkt. “Logisch,” zegt Jules. Hij weet hoe dol zijn hond is op Nona. Toen ze de grot in kwam begon hij te kwispelen. Jules kon hem nog net vastpakken, anders was hij op Nona af gestormd. “Ssst...” fluisterde hij. Voor Jules zelf was het ook moeilijk. Het liefst was hij naar Nona toe gehold en had hij haar gezegd hoe blij hij was haar te zien. Maar nu schrok hij alleen maar toen Nona de grot in kwam. Stel je voor dat ze hen zou

ontdekken, dan wist ze meteen van zijn geheime schuilplaats. Hij had de kaarsen net neergelegd toen hij Nona boorde. Toen hij het bijltje zag wist hij meteen dat het voor Brian bestemd was. Bijdehand hoor, had hij willen roepen, maar hij hield zijn lippen stijf op elkaar.

Jules haalt een doosje lucifers uit zijn zak en legt het naast de kaarsen. Het viel hem mee dat zijn vader al wakker was toen hij thuiskwam. Zijn vader heeft niet eens gemerkt dat Jules er vannacht niet was. Dat vindt hij nog het ergst. Zijn vader interesseert zich helemaal niet meer voor hem. Nu was er ook weer geen eten in huis.

Jules tilt de slaapzak op en legt de deken eronder, dan is het warmer.

Als hij buiten staat, knippert hij met zijn ogen. Hij heeft een dubbel gevoel. Aan de ene kant wil hij heel graag naar de camping om Nona te zien, maar hij voelt zich ook schuldig omdat hij haar heeft bespied.

Jules loopt voor de grot te dralen. Hij weet niet zo goed wat hij moet. Frodo blaft en kijkt Jules aan alsof hij wil zeggen:

Kom nou maar, baasje, je wilt Nona toch zien!

“Je hebt gelijk.” Jules aait Frodo over zijn kop. “We gaan naar de camping.” Hij heeft het woord camping nog niet uitgesproken of Frodo rent luid blaffend door de bramenstruiken.

“Daar heb je Frodo!” roept Nona. De hond stuift door de bosjes en rent naar Nona toe. Hij springt tegen haar op en begint haar te likken. De hond is zo wild dat Nona omvalt. Samen rollen ze door het gras.

Nona vindt het altijd fijn om met Frodo te spelen, maar nu helemaal. Want als Frodo er is, komt Jules er ook aan. Ja hoor, ze hoort Jules’ stem al.

“Ha Nona,” zegt hij. Niet alleen Nona, maar ook Jules wordt rood.

“Wat staan jullie daar nou als twee pilaren?” zegt Brian.

Nu moeten Nona en Jules alletwee lachen. Het is ook wel een beetje raar. Waarom geven ze elkaar geen zoen? Jules kijkt naar Nona. In de grot schrok hij al toen hij zag hoe knap ze was geworden. Maar in het volle licht is ze nog mooier.

Nona is ook verrast als ze Jules ziet. Hij is heel lang geworden.

Vorig jaar was hij nog een jochie, maar nu niet meer. Hij ziet er stoer uit met zijn zwarte haar en bruine ogen. Die kuiltjes in zijn wangen maken hem nu nog schattiger.

“Raar, hè?” zegt Nona. “We hebben elkaar een jaar niet gezien.”

“Eh...nee.” Jules krijgt meteen een naar gevoel. Leugenaar, denkt hij. Je hebt haar net nog gezien in de grot. Maar dat kan hij niet zeggen.

Nona wijst naar haar tent. “Hoe vind je hem? Helemaal

alleen voor mij.”

“Gaaf!”

“Tadadadammmm...” Ze doet de rits open. “Gezellig, hè?”

Frodo rent naar binnen en gaat op het luchtbed liggen.

“Die krijg je niet meer weg,” zegt Brian. “Dan moet jij er ook maar bij komen, Jules.”

Ik zou wel willen, denkt Jules. Gezellig tegen Nona aan. Maar dat zegt hij niet. Hij begint verlegen te lachen en Nona ook.

Dat moesten mijn vriendinnen eens zien, denkt ze. Ze heeft hun verteld dat ze op Jules is, maar toen ze zei dat ze zich bij hem verlegen voelde, lachten ze haar uit. “Haha, jij en verlegen...”

Nona snapte er zelf ook niks van. Ze was nooit verlegen.

Moest je haar tegen de jongens van haar klas horen. Eerst durfde ze tegen Jules ook altijd alles te zeggen. Het begon vorig jaar. Op de helft van de vakantie werd ze ineens rood toen ze hem zag, maar ze had nog steeds niks door. Tot hij haar per ongeluk aanraakte en er een rilling door haar heen ging. En toen wist ze het: ze is verliefd op Jules!

8

Isa rent naar de vrachtwagen. Dit was hun laatste stop. Als ze nu weer uitstappen zijn ze er. Ze gaat op de plaats naast de bestuurder zitten.

“Opschuiven,” zegt Kars. “Nou mag ik hier.”

“Waarom?” vraagt Isa. “Jij bent toch niet de baas over deze plek?”

“Ik heb liever dat oma naast me zit, jongens,” zegt oom Frits.

“Het laatste stuk is nogal ingewikkeld en oma kan goed kaartlezen.”

“Ik dacht dat u kampioen kaartlezen was,” zegt Kars.

Nu moeten ze lachen. Oom Frits kan er echt niks van. Als oma er niet bij was geweest, zaten ze nu in Rusland in plaats van in Frankrijk.

Oom Frits wilde vannacht per se doorrijden. “Dan komen we morgenochtend tenminste lekker vroeg aan,” zei hij optimistisch.

“Ik ga maffen, hoor,” zei Kars toen het donker werd. Isa deed ook haar ogen dicht.

“Groot gelijk,” zei oom Frits. “Als jullie morgenochtend wakker worden zijn we er misschien al.”

Oma zat naast oom Frits voorin. Om een uur of twee vielen haar ogen bijna dicht. “We gaan stoppen,” zei oma toen er een parkeerplaats werd aangegeven. “We gaan een paar uur slapen.”

“Ga jij maar even slapen, ik ben nog zo fris als een hoentje,” zei oom Frits.

Ze werden wakker toen het licht begon te worden. “Waar zijn we?” vroegen ze.

Oom Frits had de auto geparkeerd. Hij zat vloekend boven de kaart. “Hier zitten we ergens.” En hij wees een gebied aan.

Oma dacht eerst dat hij een grapje maakte, maar het was echt.

Oom Frits had willen doorsteken. Hij dacht dat ze er dan sneller zouden zijn.

“Dan heb je al die uren voor niks gereden, Frits,” zei oma. “We zitten hemelsbreed net zo ver van de Dordogne als gisteravond.”

Oom Frits wilde meteen omkeren, maar van oma moest hij eerst een tijdje slapen. Dus stonden ze daar maar, op een parkeerplaats langs de snelweg. Drie uur later werd hij pas wakker en konden ze vertrekken. Uren achter elkaar hebben ze gereden. Maar nu is het al ver in de middag en zijn ze echt

heel dicht in de buurt.

Oom Frits schatte dat ze er nog twee uur over zouden doen, maar het valt tegen.

Als ze weer drie uur hebben gereden wil oma toch nog een allerlaatste stop maken. “Als je een wegrestaurant ziet, gaan we eraf,” zegt ze.

“Wat doe je nu?” vraagt oma als oom Frits ineens afslaat.

“Ik zag net een aankondiging van een heel leuk restaurantje,” zegt oom Frits.

“Nee hè?” kreunt Kars. “Dat is alleen maar om. Ik hoef geen leuk restaurantje.”

“Je kunt er hier beter af gaan, Frits,” zegt oma, “anders duurt het allemaal nog langer.” Maar oom Frits rijdt door.

“Het is maar anderhalve kilometer. Wat is dat nou helemaal, we zijn er zo. Onze laatste stop moet bijzonder zijn, ik trakteer.”

“Het wordt zeker bijzonder,” zegt Kars als ze een bergweggetje op gaan. Het pad kronkelt naar boven. Ze rijden van de ene haarspeldbocht naar de andere. Ze tollen maar rond, een halfuur lang, want de berg is zo steil dat je niet harder kunt dan dertig kilometer per uur. Als ze eindelijk boven zijn hebben ze nergens meer trek in, zo misselijk zijn ze.

Oom Frits komt spierwit achter het stuur vandaan.

“Ja, de laatste stop moet bijzonder zijn, hè oom Frits,”

lacht Isa. “Nou, dat is gelukt, hoor.”

Oom Frits zegt niks, loopt het restaurant in en verdwijnt meteen in de wc.

“Wat willen jullie?” vraagt oma.

“Als ze kotszakken verkopen, wil ik er wel een,” zegt Kars.

“Verder hoeft ik niks.”

Oma en Isa hebben ook geen trek. “Ik ga naar buiten,” zegt Isa.

“Ik word al misselijk van die etensgeur hier.”

Oom Frits is nog steeds op de wc als Kars’ mobiel gaat. “Ha pa,” zegt hij vermoeid. “Waar we zitten? Wat zal ik zeggen, ergens in een restaurant helemaal boven op een berg. Ja, oom Frits houdt wel van een beetje sightseeing. Ik moet zeggen, het is hier prachtig. Heel groen, hè, de berg en de vallei en wij zien ook allemaal groen. Wil je oom Frits even? Dat is helaas niet mogelijk, die hangt boven de plee. See you in Timboektoe.” En hij beëindigt het gesprek.

“Zijn jullie lekker uitgewaaid?” vraagt oom Frits als hij naar buiten komt. “Dan kunnen we er weer tegenaan. De laatste loodjes, jongens.”

En hij start de auto. “Je hoeft me nog geen aanwijzingen te geven,” zegt hij tegen oma. “Voorlopig weet ik de weg.”

“Ja, erg knap,” lacht Kars. “Je kunt hier alleen maar naar beneden.”

“Over twee uurtjes zijn we er, jongens,” zegt oma. “Dan

wonen we in Frankrijk. Beseffen jullie dat wel?”

Isa knikt. Nu ze zo dichtbij zijn wordt het pas echt spannend.

“Kijk eens!” Oma wijst naar het dal. “Daar ligt een meertje. Zullen we even een duik nemen, dan komen we lekker fris aan.”

“Moet je nou zien,” zegt Kars. “Ze zwemmen in hun nakie. Die zijn maf.”

“Het meertje hoort bij een naturistencamping,” zegt oma. “Kijk maar, daar staan tenten. Wat ziet dat water er lekker uit. Rij er maar even heen, Frits. Ik vond het al zo jammer dat onze badkleding in de dozen zat, maar nu kunnen we toch zwemmen. Dan hebben we er alsnog voordeel van dat jij van de weg bent gegaan. We nemen zo een duik, jongens.”

“Grapje zeker,” zegt Kars.

“Hoezo?” vraagt oma. “Het hoort bij die camping, maar we mogen er heus wel in, hoor.”

“Ik ga echt niet in mijn blootje zwemmen,” zegt Kars.

“Ik ook niet, tussen al die naakte mensen zeker. Gadver.” Isa kijkt naar de camping. “Lopen ze daar echt allemaal naakt?”

“Ja,” zegt oma. “Opa en ik zijn ook wel eens naar een naturistencamping geweest. Heerlijk juist. Je voelt je helemaal vrij.”

Isa en Kars moeten grinniken. “Reuze vrij...”

“Wat zijn jullie preuts,” zegt oma. “Ze mogen je blootje toch wel zien? Iedereen heeft hetzelfde, hoor.”

“Ik denk er niet over,” zegt Kars. “Gaan jullie maar. Ik wacht wel in de vrachtwagen.”

“Ik ook,” zegt Isa. “Ik hoef niet tussen al die vieze oude mannetjes te zwemmen.”

“Dank u,” zegt oom Frits. “Dus ik ben een vies oud mannetje.”

“Natuurlijk niet,” zegt Isa. “Je snapt toch wel wat ik bedoel?”

“Als jullie niet willen, dan rijden we door,” zegt oma.

“Jij kunt wel gaan,” zegt Kars tegen Isa. “Aan jou valt niks te zien. Jij hebt toch niks.”

“Dat kun jij weten.” Isa wordt kwaad. Ze is er juist zo trots op.

Sinds een paar weken worden haar tepels groter. Bij haar vriendinnen begon het vorig jaar al. Ze was al bang dat het nooit zou komen, maar dat gaat ze Kars niet aan zijn neus hangen, want die doet alleen maar stom. Trouwens, hoe weet hij dat ze nog geen borstjes heeft? Hij kan niet weten dat ze elke morgen plukken watten in haar bh stopt en dat mag-ie ook nooit weten. Van Kars krijgt ze nooit iets te zien. Hij heeft altijd een handdoek om als hij uit de badkamer komt.

“Wat doen we nu?” vraagt oom Frits.

“We rijden gewoon door,” zegt oma. “Geef mij de kaart

maar.”

“Die zit in mijn tasje.” Oom Frits haalt een zwart tasje uit het vak in de deur.

Oma ritst het open. “Ik zie geen kaart.”

“Zit-ie er echt niet in?” Oom Frits krijgt een kleur. “Dan heb ik hem in het restaurant laten liggen.”

“Dan moeten we terug,” zegt oma.

“Nee hè! Niet weer die berg op,” kreunen ze.

“Dat doen we niet,” zegt oom Frits. “Dat kost zeker een uur.”

“Doe nou maar wel,” zegt oma, “als we het niet kunnen vinden zijn we veel meer tijd kwijt.”

“Geloof me, het komt goed,” zegt oom Frits. “Ik heb de kaart net bestudeerd. De grote weg aanhouden tot...” Het lijkt erop dat oom Frits dit keer echt weet hoe ze moeten rijden.

“Karren dan maar,” zegt oma.

“Moet je die camping zien.” Isa wijst naar een veldje verderop.

“Daar staat bijna niemand. Als het met onze camping zo gaat...”

“Dan maken we er gewoon een naturistencamping van,” zegt oma.

“Wel ja.” Kars en Isa moeten lachen. “En dan gaan we allemaal in ons blootje lopen, de hele dag...Haha...En dan komen onze vrienden...” lacht Kars. “Hallo Ster, leuk dat je

er bent. Lever je kleren maar in, die krijg je pas terug als je weer weggaat...En de volgende dag zit zijn blote kont vol kippenvel... Heb je het koud, jongen, jammer voor je. Je mag echt niks aan. Niemand mag hier iets aan. Heel normaal, hoor..." Gierend van de lach rijden ze verder.

"Hier moet de camping ergens zijn," zegt oom Frits. "Aan dit riviertje."

Isa zit met haar neus tegen de ruit gedrukt. Het is ook zo spannend, over een paar minuten zijn ze er.

"Kijk eens, ik zie daar al iets opduiken, de camping lag toch aan het water? Ja, het kan niet missen. Ja hoor, dat is 'm." En oom Frits wijst op een bord met de naam van de rivier erop.

Hij kijkt triomfantelijk naast zich maar niemand reageert.

"Waar blijft het applaus? Deze jongen heeft het zomaar gevonden, zonder kaart. Het is 'm echt hoor, daar staat-ie aan het water."

"Ja, dat zien wij ook wel," zegt Kars. "Dat is het 'm juist."

Isa is ook geschrokken. Ze ziet een grasveld aan het water, helemaal recht, met drie caravans erop met oude mensen ervoor.

En ergens aan het eind onder een boom staat een grauw huis.

Moeten ze daar wonen? Hoe dichterbij ze komen, hoe

erger het wordt.

“Dus dat wordt ons nieuwe huis,” zegt Kars. “Dat donkere krot. Hier word ik even gek van, hoor. Oma, zeg eerlijk, hier wil jij toch ook niet wonen?”

“Het valt inderdaad tegen,” zegt oma.

Verslagen kijken ze naar de camping die aan het eind van een smal paadje ligt. “Daar gaan al onze plannen,” zegt Kars. “Nou snap ik waarom pa zo toegeeflijk was met die disco. Er komt hier nog geen gek. Je hoeft hier echt geen discofeestje te geven, hoor. Niemand kan dit gat vinden. Het bewijs is geleverd: onze ouders zitten in een midlifecrisis. Ze hadden beter naar een therapeut kunnen gaan in plaats van naar Frankrijk.” Kars geeft van ellende een trap tegen het dashboard. Isa moet huilen. Alle opgekropte spanning komt eruit.

“Ik haal mijn vrienden hier echt niet heen, hoor, ik bel ze wel op dat ze niet hoeven komen, omdat ik overmorgen weer in Nederland ben. Ik vind wel onderdak.” Kars pakt zijn mobiel.

“Krijg nou wat, ik heb niet eens bereik! Pa en ma hebben wat gekocht. Volledig van de wereld afgesloten. Mijn mobiel doet het niet eens...”

“We gaan terug, oma,” zegt Isa. “Met jou, dat had je beloofd. Waar of niet?”

“Waar,” zegt oma. “Frits, stop even, het lijkt me niet

verstandig om zo bij Ad en Hanna aan te komen. Dan loopt het uit de hand. Laten we even ergens iets drinken en rustig praten. Er moet hier een dorpje zijn, daar komen een man en een vrouw aan. Die willen ons vast wel te woord staan.”

“Wat denk je,” zegt Kars. “Die zijn allang blij dat ze hier een levend wezen tegenkomen. Alsof ze zo uit de woestijn komen. Die hadden de moed al opgegeven. Wedden dat ze een lift willen? Nou, ze mogen meerijden, hoor, helemaal tot Nederland.”

Oma wacht tot de twee mensen bij de auto zijn en noemt dan de naam van het dorpje.

“Dat ligt hier niet,” zegt de man. “Hier is geen dorpje, binnen een straal van vijftien kilometer is hier geen winkel te vinden.”

“Ook dat nog,” zegt Kars. “Of we even naar school willen fietsen in de winter. Bergie op bergie af. Moet kunnen. Toch maar vijftien kilometer. Pa en ma zijn echt gestoord.”

“Stil nou eens even, jij,” zegt oma. “Ze hebben ons verteld dat vlak bij camping Montagne een dorpje ligt.”

“Ja, bij die camping wel, maar niet hier. Dat is ongeveer een halfuur rijden nog.” En de man legt oma uit hoe ze er moeten komen.

“Ik zeg niks meer,” zegt oom Frits.

“Nou, ik wel, hoor,” roept Kars. “Applaus voor oom Frits. Een heel hard applaus. Zomaar in één keer de verkeerde

camping.”

Ze beginnen alledrie te klappen en oom Frits vindt het ook knap van zichzelf en klapt mee.

“Wat een prachtige rit,” zegt oma. “Die natuur is echt overweldigend mooi.”

“Maar het dorp zou nu toch moeten komen,” zegt oom Frits.

“We rijden hier al een halfuur.”

“Volgens mij komt er niks meer.” Kars kijkt uit het raam. “Dit is het einde van de wereld, wedden?”

“Daar!” Isa ziet haar ‘t eerst. Verscholen tussen het groen ligt een boerderij.

“Ja hoor, dit gaat de goeie kant op,” zegt oom Frits als hij nog een huis ziet. Algauw rijden ze langs nog meer huizen. Als ze een kerktoeren boven de bomen zien uitsteken weten ze zeker dat ze het dorp naderen. Ze hebben geluk, de weg loopt dwars door het dorp. Nou kunnen ze vast zien hoe het eruitziet. Ze komen langs een pleintje. Midden op het pleintje spelen mannen jeu de boules. Er hangt een heel gezellige sfeer. Mensen zitten op bankjes buiten op een terrasje voor een café.

“Kijk eens wat een leuke winkeltjes,” zegt oma. “Ik zal hier nog wel eens te vinden zijn. En ze hebben zelfs een restaurant.”

“En een school,” zegt oom Frits.

“Zo zo,” zegt Kars. “Dus ze kunnen hier lezen en schrijven.”

“Bij die bushalte staan nog aardig wat mensen,” zegt oma.

“Het valt me mee dat er een bus rijdt,” zegt Kars. “Ik dacht dat ze hier nog met paard en wagen werden vervoerd.”

“Ja hoor.” Isa geeft haar broer een stomp in zijn zij.
“Vast.”

“Alweer een café,” zegt oom Frits.

“Ja, het is hier een wilde boel,” lacht Kars. Maar je kunt aan zijn gezicht zien dat het hem meevalt.

“Zal ik de vrachtwagen even parkeren?” vraagt oom Frits.

“Dan kunnen jullie rondkijken.”

“Ik heb u wel door,” zegt Kars. “En dan gauw het café in. Oom Frits moet zich moed indrinken voor hij de jungle betreedt.”

“Nee,” zegt oma. “We zullen hier nog vaak genoeg komen. Nu gaan we naar de camping.”

Dat willen Kars en Isa ook.

Als ze het dorp uit zijn, gaat de weg omhoog. Oom Frits drukt het gaspedaal helemaal in, maar doordat ze zo zwaar zijn, komt de vrachtwagen bijna niet vooruit. Iedereen rijdt hen voorbij. Ze zien het alledrie tegelijk als ze boven zijn.

“Daar is het!”

“Het ligt wel heel prachtig in het dal aan het water,” zegt

oma.

“Zien jullie hoe mooi breed de rivier hier is? Dit is wel wat anders dan die camping waar we net waren.”

“Het is hier tenminste niet zo’n dooie boel.” Isa kijkt naar de rivier. Kinderen leggen dammetjes in het water. En aan de kant zitten andere kinderen te vissen.

“Het huis is ook mooi met dat rieten dak, zeg eerlijk.” Oma kijkt naar Kars. “Daar wil je toch wel in wonen?”

“Het kan erger.” Als Kars dat zegt betekent het dat hij het best oké vindt.

Hij kijkt op zijn mobiel. “Niet te geloven! We hebben hier bereik. Wat een wereldplek hebben ze uitgezocht.”

Lachend rijden ze het pad van de camping op. Isa kijkt naar een paar kinderen die bij het water staan. “Ik ga ook zwemmen!” Maar als ze voor zich kijkt vergeet ze het meteen. “Daar heb je mama en papa!” Vlak voor het huis houdt oom Frits stil.

“We zijn er!” Nu dringt het pas echt tot Isa door. Hier staat hun nieuwe huis. En wat is de tuin mooi! Ze springt uit de vrachtwagen en valt haar moeder om de hals.

“En?” vraagt Hanna. “Hoe vind je het?”

Isa kijkt naar het huis. “Mooi met dat rieten dak!” Ze snuift.

“Mmm...Wat ruikt het hier lekker.”

“Dat is lavendel,” zegt Hanna. “Daar staat het hier vol

mee.”

“Ik wil naar binnen.” Isa rent het huis in.

“Er moet nog van alles gebeuren, hoor,” zegt Ad. “Eerst de camping.”

“Hier kun je de tuin mooi zien!” Isa gaat voor een groot raam staan. Maar veel geduld om te kijken heeft ze niet. Ze rent alweer verder. “Wat een grote keuken, dat fornuis is gaaf! Hoe kom je daaraan?”

“Dat zat er al in,” zegt Hanna. “Als het van de winter koud is steken we lekker het kacheltje aan. Dit is voorlopig mijn kantoor. Hoe vind je dat ik hier zit?” Isa kijkt naar het bureau met de computer en de telefoon erop. Het ligt vol papieren. “De eerste journalisten zijn al vanuit Nederland onderweg,” zegt Hanna trots.

“Dat je dat voor elkaar hebt gekregen,” zegt Kars.

“Er zit een kleine bonus aan vast,” zegt Hanna. “Ze mogen hier gratis kamperen.”

“Ah, daar komt je ware aard boven, mamsie,” zegt Kars. “Je bent corrupt.”

“Als het kantoor af is, komt hier de eettafel te staan.” Hanna wijst naar het midden van de keuken.

Isa rent de trap op. Het klinkt nog heel hol. Het huis is nog helemaal leeg. Kars en Ad lopen ook naar boven.

“Hier slapen wij,” zegt Ad. “En oma’s kamer is hier. Het zijn eigenlijk twee kamers, maar die wil ik doorbreken.”

“En wij dan?” vraagt Isa. “Die kamer met het balkonnetje zou ik toch krijgen?”

“Voor jullie worden twee kamers aangebouwd,” zegt Ad. “Aan de zijkant van het huis.”

“En waar slapen we nu?” vraagt Kars.

“Zolang bij ons op de kamer,” zegt Ad.

“Ja, dag pa!” Kars wordt meteen kwaad. “Ik ga echt niet bij jullie liggen.”

“Papa plaagt je,” zegt Hanna. “We hebben twee tentjes in de tuin opgezet.”

“Dus ik woon zolang in een tent?” Dat vindt Isa nog veel leuker.

Ze holt de trap af. Ze loopt maar door het huis en dan moet ze weer buiten kijken. Het is ook zo’n raar idee dat deze camping van hen is.

“Valt het mee?” vraagt Hanna aan Kars.

“Laat hem maar even,” zegt Ad. “Hij moet nog even thuis raken.”

“Zullen we alvast wat spullen naar binnen brengen?” vraagt oom Frits.

“Geen sprake van,” zegt Ad. “Jij doet niks meer. Je hebt dat hele eind gereden. Helemaal van Nederland naar de Dordogne. In je eentje.”

“En dat twee keer,” zegt Kars. “Ons oompje kon er geen genoeg van krijgen.”

“Ik ga zwemmen,” zegt Isa. “Oma, weet jij waar mijn badpak is?”

“Daar kunnen we nog niet bij,” zegt oom Frits.

“En waar zijn mijn cd’s?” vraagt Kars.

“Jongens,” zegt Ad, “kan dat niet wachten tot morgen? Jullie zijn hier net.”

“Juist daarom,” zegt Kars.

“Wat ga je doen?” vragen ze als oma de deur van de vrachtwagen opendoet.

“Uitladen natuurlijk,” zegt oma. “Ik heb al die uren gezeten.”

Isa en Kars kijken naar een hond die aan komt rennen.

“Daar heb je Frodo,” zegt Ad. “Dan moet Jules hier ook ergens zijn. Ah, daar zijn jullie alledrie,” zegt hij als hij Nona, Brian en Jules ziet. “Dat komt goed uit, dan kan ik jullie even voorstellen. Dit zijn onze kinderen: Kars en Isa.”

“Hai.” Een beetje verlegen staan ze tegenover elkaar.

“Pakt er nog iemand iets aan?” roept oma.

“Ik!” Nona pakt de doos uit oma’s handen. Brian en Jules willen ook helpen.

“Waar moet-ie heen?” vraagt Nona.

“Naar de keuken,” zegt Ad.

In het voorbijgaan kijkt Nona naar Isa. Op het eerste gezicht lijkt ze wel aardig, als ze maar van Jules afblijft.

9

Jules haalt Frodo's bal uit zijn zak en gooit 'm weg. "Frodo, pak 'm!" Frodo rent erachteraan. Met de bal in zijn bek komt hij teruggehold. Hij legt hem voor Jules neer en wacht tot zijn baasje hem weer weggooit. Dat doet Jules altijd als ze van de camping naar huis lopen. Het is ook zo'n eind. Daarom boden Brian en Nona aan met Jules mee te lopen. Jules zei gauw dat hij haast had, dat zijn vader op hem wachtte en dat hij in z'n eentje veel sneller gaat. Gelukkig drongen ze niet verder aan.

Hij wil niet dat ze weten waar hij woont. Ze weten wel dat hij uit het dorp komt, maar niet precies waar. Stel je voor dat ze een keer bij hem langs willen komen. Je zult zien dat zijn vader dan net te veel heeft gedronken. Jules zucht. Nu niet aan denken, zegt hij tegen zichzelf. Het was juist zo'n fijne dag. Na een jaar heeft hij Nona weer gezien! Hij vindt het een heerlijk gevoel dat ze zo dichtbij is. Van tevoren vond hij het best eng.

Het kon toch dat ze hem niet meer leuk vond? Maar dat was niet zo, ze deed heel lief. Tot nu toe gaat alles goed. Hij

was ook bang voor de nieuwe eigenaar van de camping, maar Ad en Hanna zijn aardig. Hij mag nog steeds zo vaak komen als hij wil en hij mag ook klusjes voor hen doen, net als voor Pierre.

Pierre had voor Jules altijd wel wat te doen, zelfs in de winter, als er niemand op de camping was. Jules dacht wel eens dat Pierre gewoon iets voor hem verzoon. Hij kwam ook vaak 's-avonds bij Pierre.

“Ik heb al gegeten,” zei Jules als Pierre net aan tafel ging.

“Dan neem je nog een heel klein beetje voor de gezelligheid,” zei Pierre en dan schepte hij een bord vol voor Jules op. En Frodo mocht zogenaamd de pan uitlikken, maar er zat altijd nog heel veel in. Jules en Frodo vonden het heerlijk, die rammelden van de honger. Als zijn vader naar het café gaat, komt hij nooit thuis om te koken. Vaak is er ook geen geld om iets te halen, want zijn vader drinkt alles op. Daarom doet Jules klusjes op de camping.

In het begin was er echt veel te doen, maar later niet meer.

Pierre werd ouder. Hij kon de camping niet meer goed runnen.

Daardoor werd het steeds stiller. Jules wist dat het slecht ging.

Later kom ik je helpen, dacht hij. Dan doe ik al het werk, dan maken we er een mooie camping van en dan hoeft Pierre niks meer te doen. Daarom deed hij op school heel hard zijn

best.

Hij wilde zijn diploma halen, want Pierre zei altijd dat je zonder papieren niks kon beginnen, zelfs geen camping. De camping liep steeds harder terug. Het winkeltje ging dicht en er was geen warm water meer, omdat Pierre de boiler niet meer liet maken. En op een dag zei Pierre het. “Ga zitten, jongen, ik heb geen goed nieuws.” Toen wist Jules het: “Je gaat de camping verkopen.”

Pierre knikte. “Ik ben te oud.”

Jules probeerde nog van alles om het plan tegen te houden. “En als ik u nou kom helpen?” Pierre had zijn hand gepakt. “Nee, jongen, jij moet je school afmaken.” Jules zag dat Pierre het zelf ook moeilijk vond. Het ging allemaal heel snel. Drie maanden later was de camping verkocht. Jules moest huilen toen ze afscheid namen. Pierre kreeg ook tranen in zijn ogen.

Hij drukte Jules een envelop in zijn hand. “Dit mag je alleen gebruiken als je het echt heel hard nodig hebt.” Toen Jules de envelop openmaakte zat er honderd euro in. Jules heeft het geld heel goed verstopt, in de grot onder een steen, want als zijn vader het vindt, koopt hij er drank voor. Er zijn natuurlijk wel dingen die hij ervoor zou willen kopen, een nieuwe cd en hij heeft ook een nieuwe spijkerbroek nodig, maar dat doet Jules niet. Hij bewaart het geld, dat heeft hij Pierre beloofd.

Als Jules aan Pierre denkt krijgt hij een verdrietig gevoel in zijn buik. Frodo mist hem ook. In het begin ging hij steeds voor het lege kantoortje liggen. Ze zullen Pierre waarschijnlijk nooit meer zien. Hij woont helemaal in Marseille bij zijn zus. Jules heeft wel een kaart van hem gekregen. Pierre zei dat de nieuwe eigenaar aardig was en dat is waar. Jules moet alleen nog aan hem wennen. Maar vanavond was het al heel gezellig.

Eerst hebben ze met z'n allen dozen gesjouwd en toen had Hanna een grote pan soep gemaakt. Iedereen mocht mee-eten.

Hij zat naast Isa. Die kletst wat af, zeg. Hij weet alles van haar.

Zelfs dat haar vriendje Justin heet. Hij heeft beloofd haar wegwijs te maken, hij kent de omgeving op zijn duimpje. Hij heeft haar van alles verteld. Waar ze lekkere friet kan krijgen en welke kinderen op school aardig zijn en voor wie ze moet oppassen. Vroeger klotste hij tegen Nona ook honderduit, maar sinds hij verliefd op haar is, weet hij niks meer te zeggen.

Dat vindt hij het allerstomst. Toen ze naar hem keek liet-ie zo de soep van zijn lepel lopen. Hij had het niet eens in de gaten.

Het is wel komisch om verliefd te zijn. Als hij aan Kars denkt moet hij lachen. In het begin zei Kars niks tegen hem. Die dacht zeker dat hij een of ander onnozel brugpiepertje

was.

Hij keek wel raar op toen hij hoorde hoeveel Jules van de camping wist. Dat komt omdat hij al die tijd met Pierre heeft gewerkt. Het kwam ook door Nona. Ineens had hij allemaal flitsende ideeën. Hij weet niet eens meer wat hij allemaal zei.

Dat ze een talentenjacht moesten houden en een speurtocht uit moesten zetten voor de kleintjes. Hij wist precies hoe die speurtocht moest lopen. Ja, hij heeft wel indruk op Kars gemaakt. En op Nona ook. Ze keek heel trots toen Kars vroeg of hij in het comité van de camping wilde komen. Jules loopt het pleintje over. Hij haalt de sleutel uit zijn zak en steekt hem in het slot. Shit! De knip zit er weer op. Hij geeft een trap tegen de deur, hij drukt op de bel en bonkt tegen de ruit, maar het helpt niks. Hij kan beter meteen weggaan, dit heeft helemaal geen zin. Zijn vader ligt natuurlijk weer laveloos op de bank.

Ook dat nog, zijn zaklamp ligt nog op zijn kamer. Hij wilde die nog buiten leggen, maar dat is hij vergeten. Het liefst zou hij de deur intrappen en tegen zijn vader schreeuwen: “Stomme zuiplap, je maakt alles kapot!”

Nog één keer bonkt Jules tegen het raam, maar als er niks gebeurt, loopt hij weg.

Het is pikdonker als ze bij de grot aankomen. Jules voelt met zijn hand. Hier zit de spleet. Op de tast kruipt hij naar binnen.

Nou nog naar zijn geheime plek. Het is niet makkelijk in het donker. Jules kijkt omhoog. Hij doet een paar passen en stoot zijn hoofd. Dit is het lage gedeelte, hij moet meer naar rechts, maar hoeveel weet hij niet.

Frodo weet het wel. Hij neemt Jules broekspijp in zijn bek en trekt hem vooruit. “Wat knap,” zegt Jules. Ze gaan goed. Hij hoort gefladder van vleermuizen. Nu kan hij al staan. Door Frodo voortgetrokken komt hij bij het water. Als zijn voeten nat worden weet hij zeker dat ze de goeie kant op gaan. Heel voorzichtig schuift hij door het donker achter zijn hond aan.

Zou Frodo hun spullen kunnen vinden? We moeten er nu bijna zijn, denkt Jules. Maar Frodo loopt door en dan heeft hij er geen geloof meer in. Ineens voelt hij iets zachts.

“De slaapzak!” zegt Jules. “Je hebt het gevonden. Dan moeten de lucifers hier ook ergens liggen.” Jules betast de slaapzak met zijn hand en dan heeft hij de lucifers. Hij schuift het doosje open, haalt er een uit en strijkt ermee langs het doosje. Licht!

Jules houdt de brandende lucifer voor zich. Daar is de kaars.

Hij steekt hem aan. Jules bibbert. Het is koud in de grot en zijn voeten zijn nat. Hij ritst de slaapzak open en kruipt erin. “Jij mag er ook in,” zegt hij tegen Frodo. “Kom maar.” Frodo kruipt tegen zijn baasje aan en dan blaast Jules de kaars

uit.

Wat is het donker. Hij hoort gefladder. Dat moet van de vleermuizen zijn. Hij trekt de slaapzak helemaal over hen heen en doet zijn ogen dicht.

10

Brian is net wakker als Nona voor zijn tent staat. Ze heeft Susan bij zich. Die wil zeker ook zwemmen, denkt hij.

“Wat ben je vroeg,” zegt hij.

“Ik ben gevluht,” zegt Nona. “Mijn vader en moeder hebben weer eens ruzie.”

“Papa...mama boos...” Susan moet weer huilen.

“Wat is dat nou? Traantjes?” Brians moeder tilt Susan op. “Jij hebt vast wel trek in een lekker broodje. Of hebben jullie al ontbeten?”

Susan schudt haar hoofd.

“Dan gaan wij iets lekkers maken,” zegt Brians moeder en ze neemt Susan mee de tent in.

“Wat wil je op je stokbroodje?”

“Susan niet tokbrood,” zegt het kleintje. “Susan bara.”

“Wil jij een bara?” vraagt moeder. “Ik heb ze wel, hoor. Met hete saus erop?”

Susan knikt blij.

“Bij het washok kwam ik Isa tegen,” zegt Brian. “Hun vader heeft de kantine toch verbouwd? Vandaag gaan ze hem

met z'n allen verven. En weet je wat ze met de loods van plan zijn?”

“Nou?”

“Die wordt verbouwd tot een disco.”

“Dat zal Edgar leuk vinden,” zegt zijn moeder.

Nona kijkt naar Edgars tent. De rits is nog dicht. Edgar slaapt meestal heel lang uit.

“Het wordt heel gaaf,” zegt Brian. “Over twee weken wordt de disco geopend met een groot feest.”

Nona denkt meteen aan Jules. Dat zou goed zijn, dan kunnen ze samen dansen. In gedachten ziet ze zich met Jules schuifelen en dan ineens...

“Super of niet?” vraagt Brian.

“Watte...? Eh...O, de disco, ja natuurlijk.” Nona verheugt zich erop Jules te zien. Sinds gisteren is ze nog verliefder op hem.

Hij is vast al aan het klussen. “Ik wil ook helpen verven.” Maar dan kijkt ze naar Susan. “Hè, het kan heiemaal niet. Ik zit met mijn zusje opgescheept. Die kan echt niet mee, dan zit ze onder de verf. Waarom moeten die twee ook altijd ruziemaken?”

“Ik pas wel op Susan,” zegt Brians moeder. “Hè Susan, dan blijf jij gezellig bij mij.”

“Papa mama boos,” zegt Susan.

“Dat is zo weer over,” zegt moeder.

“Was het maar waar,” zucht Nona. “Het gaat weer over de verbouwing. Mijn moeder vond een lijstje met materialen die mijn vader voor de serre wil bestellen. Hij gaat gewoon door, terwijl mijn moeder er helemaal op tegen is. Ze is woedend.”

Nona breekt een stuk stokbrood af. “Ik wou dat mijn vader eens ophield over die stomme verbouwing.”

“Ik ken het.” Brian moet er weer van zuchten. Hij vindt het nog steeds vreselijk dat zijn vader nu in Suriname woont, maar van die ruzies is hij tenminste af.

“Wie zijn dat?” Nona wijst naar twee meisjes die hun kant op komen.

“Die horen bij die camper,” zegt Brian. “Ze zijn gisteravond gekomen. Niet gehoord?”

Nona schudt haar hoofd. Ze lag met haar diskman op in haar tentje. Ze had haar lievelingsmuziek opgezet, heerlijke zwijmelmuziek met Jules in haar hoofd. Ze had wel eens gehoord dat je dan ook van hem droomt. Dat wilde ze zo graag. Maar ze droomde helemaal niet van Jules. Het was meer een nachtmerrie over school, dat iedereen haar pestte.

Dat komt omdat ze op de basisschool wel eens is gepest. Toen zat ze in een heel vervelende klas. Later ging ze op een andere school en daar vonden ze haar juist heel stoer. Ze waren er allemaal trots op dat ze zo goed kon voetballen. Door haar hebben ze het toernooi gewonnen. Toen ze tegen haar oude school moest spelen heeft ze zich helemaal

uitgesloofd. Het werd drie-nul! Haar klasgenoten droegen haar juichend over het veld. Net goed voor dat stelletje losers. Ze kijkt naar de twee meiden. Ze zijn ouder dan Brian en zij.

“Je moet je broer wakker maken,” fluistert ze.

“Wil je me dood hebben?” vraagt Brian. “Edgar wakker maken? Hij vermoordt me.”

De meisjes buigen af en komen naar hen toe. “Hoi,” zegt Nona.

Ze zijn Nederlands, dat ziet ze aan het nummerbord op de camper.

“Weten jullie waar het zwembad is?” vragen ze.

“Daar!” Nona wijst naar de rivier. “Wij gaan vanmiddag ook. Trouwens, ik ben Nona en die daar...” Ze laten haar niet eens uitpraten.

“Moeten we daarin zwemmen? Zeker tussen de vissen. Huh, mij niet gezien.” Ze trekken een vies gezicht.

“Dat ze hier niet eens een zwembad hebben, belachelijk gewoon. Ik zie ook al geen tennisbaan. Je zult zien dat paps en mams ook niet kunnen golfen.”

“Deze camping is anders,” zegt Nona. “Dat zag je toch wel toen jullie hier op reden.”

“We konden niet anders,” zegt de een. “Alle campings zaten vol. Alleen op dit kippenveldje was nog plek.”

“Het is hier hartstikke leuk,” zegt Nona.

“Willen jullie ook een stuk stokbrood?” vraagt Brians

moeder.

“Dank u wel.” Ze kijken Brians moeder niet eens aan als ze het aannemen.

“Hoe heten jullie trouwens?”

“Ik ben Desirée, en dit is Françoise.”

“Ik ben Nona.”

“En ik ben Brian.”

“Zijn hier alleen maar kleine jochies?” vragen ze, naar Brian kijkend.

“Daar in die tent ligt mijn broer,” zegt Brian, “die is veertien.”

“Ooo...” Ze beginnen te giechelen. “Zullen we hem even wakker kietelen?”

“Dat zou ik maar niet doen,” zegt Brian.

“Jullie kunnen beter naar de kantine gaan,” zegt Nona. “Daar is de zoon van de beheerder, die is ook van jullie leeftijd.”

“Aha...” grinniken ze. “Die moeten we zien. Waar is die kantine?”

“Daar!” Nona wijst in de verte. “Hij is nog niet echt open, hoor, maar wij gaan er zo ook heen. We gaan helpen met verven.”

Zonder te groeten lopen de meisjes weg.

“Wat een tutten,” zegt Nona. “Edgar heeft geluk dat hij nog slaapt.”

“Heb ik iets gemist?” Edgar steekt zijn hoofd uit de tent.

“Die meiden kwamen voor jou,” zegt Brian. “Ze hadden je gisteren al gesignaleerd en ze waren meteen smoorverliefd op je.”

“Welke meiden?” Edgar is al uit zijn tent. “Zo,” zegt hij terwijl hij hen nakijkt. “Niet gek. Waarom heb je me niet wakker gemaakt, broertje?”

“O, nou mag het opeens,” zegt Brian verontwaardigd.

“Het zijn tutten,” zegt Nona.

“Domme barbies,” zegt Brian.

“Ze zien er anders goed uit,” zegt Edgar. “Ze zijn veel te wijs voor jullie. Jullie moeten je ook niet bemoeien met zulke wijze meiden. Hadden ze me echt gezien?”

“Ja,” zegt Brian. “En nou gaan ze naar Kars.”

“Shit, dan heb ik de tweede keus.” Edgar was in geen dagen zo snel in het washok.

Jules is ook op weg naar de kantine. Hij heeft onderweg wat oefeningen gedaan. Zijn botten deden pijn van die harde grond en zijn ene schouder kon hij bijna niet meer bewegen.

Midden in de nacht werd hij wakker van de kou. Zonder de warme vacht van Frodo tegen zich aan had hij het niet uitgehouden. Hopelijk ligt hij vannacht weer in zijn eigen bed. Zijn vader zei niks toen hij net Frodo kwam brengen. Goed dat hij nog bedacht dat het woensdag was. Dan rijdt zijn vader

altijd langs boerderijen om spullen op te kopen. Die verkoopt hij later weer aan antiekwinkels. Vroeger had zijn vader zelf een antiekwinkel. Ja pa, zucht Jules in zichzelf, die heb je zelf naar de knoppen geholpen met je gezuip. In het begin ging Jules nog wel eens mee. Dan vroegen ze bij alle boerderijen uit de omgeving of ze nog iets te verkopen hadden. Toen ze een keer buiten kwamen waren alle spullen gestolen. Sindsdien neemt zijn vader Frodo mee om op te passen. Het bevalt Jules niks.

Zijn vader zit soms dronken achter het stuur. Hij heeft Jules plechtig beloofd Frodo thuis te laten als hij te veel op heeft.

Maar toen hij een poosje geleden aan kwam rijden stonk hij naar drank. Jules heeft toen heel erge ruzie gemaakt. “Dat jij jezelf kapot wilt rijden moet jij weten,” schreeuwde hij. “Maar Frodo laat je thuis!” Zijn vader heeft gezworen het nooit meer te doen. Vanochtend vond Jules het ook weer moeilijk om Frodo bij zijn vader achter te laten, maar hij deed het toch.

Zijn vader heeft zijn woord gegeven, hij moet hem vertrouwen.

Jules voelt dat hij moet niezen, maar het gaat niet. “Naar het licht kijken,” zei zijn moeder altijd. Jules kijkt naar de zon en...Hatsjie...

Desirée en Françoise kijken om. Ze beginnen te lachen.

“Een echte Franse jongen. Wel een lekker dingetje, maar jammer genoeg is-ie veel te kinderachtig voor ons. Als je die versiert rentie huilend weg.”

Ze weten niet dat Jules hen kan verstaan.

Desirée neemt een hap van het stokbrood.

“Gadverdamme, wat een taai brood. Ze hebben hier niet eens normale bakkers.”

“Ik hoef het ook niet.” Françoise smijt het brood in de struiken.

Jules denkt aan Frodo. Als die erbij was geweest had hij het lekker opgegeten.

“Heb je al ontbeten?” vraagt oma als hij binnenkomt.

“Ik ontbijt nooit,” zegt Jules stoer. Maar zijn maag rammelt. Er waren nog maar twee boterhammen en die heeft hij vanochtend aan Frodo gegeven.

“Dat is een heel slechte gewoonte, jongen,” zegt oma. “Ik haal een croissantje voor je.”

“Hoef niet, hoor,” zegt Jules.

“Eet toch maar op.” Als oma ziet dat Jules het naar binnen schrokt haalt ze nog een croissantje voor hem.

“Dat is een gave kleur!” Jules kijkt naar Kars die de muur knalgeel verft.

“Ik heb trouwens nog iets geinigs bedacht voor de camping,” zegt Jules, “maar dat vertel ik later wel als je klaar bent.”

Kars is één en al oor. “Nee, vertel op. Daar stop ik wel even voor.”

“Een fun station,” zegt Jules.

“Dat klinkt goed,” zegt Kars. “Maar wat is het?”

“Een plek van waaruit allemaal dingen worden georganiseerd,” legt Jules uit. “Sportwedstrijden en ontdekkingsstochten in de natuur. En voor de kleintjes moeten er spelletjes zijn en een verkleedkist.”

“Gaaf!” Kars geeft hem een klopje op zijn schouder. “We hebben wel een goeie aan jou, zeg! Heel goed, ik zou het zo zelf bedacht kunnen hebben.”

Hanna steekt haar hoofd om de deur. “Ik ben de hele dag op pad, jongens. Allemaal afspraken met reisbureaus. Maar mijn mobiel staat aan voor als er iets is.”

“Hoe vind je het worden?” vraagt Isa.

“Sorry,” zegt Hanna. “Ik ben ook zo druk. Maar die kleuren zijn steengoed.”

“Ga jij maar naar je reisbureaus, je ziet toch niks. Dag mamsie.” Kars duwt Hanna de kantine uit.

“Ik heb liever dat jij in de loods begint,” zegt oma als Jules een kwast pakt. “Daar ga ik ook zo heen.”

“Onze toekomstige disco,” zegt Isa, die de tafels en stoelen fluorescerend groen maakt. Bij de opening zal Justin er net zijn. In haar mailtje heeft ze hem niks over het feest verteld. Het moet een verrassing blijven. Ze heeft net weer een SMS-je

van hem gekregen. Hij mist haar. Nou, zij hem ook, dat zullen ze over twee weken eens inhalen.

Kars werkt maar door. Tot hij achter zich gelach hoort, dan kijkt hij om.

“Haha,” lachen Desirée en Françoise. “We zien een stukje van je blote buik.”

Kars trekt gauw zijn T-shirt omlaag. Hij gaat verder met verven en probeert zich niks van hen aan te trekken, maar ze gaan maar door. “Daarboven is nog een stukje wit.” Ze wijzen naar de muur. “O, je gaat erlangs. Je moet wel netjes schilderen, hoor.”

Kars reageert niet, maar Isa kijkt geïrriteerd om. Waarom helpen ze niet mee als ze het zo goed weten?

“Hallo,” zegt Edgar die de kantine in komt.

“Die is ook leuk,” zegt Desirée.

“Neem jij hem maar,” giechelt Françoise. “Dan neem ik die ander.”

“Die ander heet Kars,” zegt Nona die net binnenkomt. “Wij komen helpen, hè Brian?”

Brian knikt.

“Wat lief,” zegt oma. “Jij kunt wel in de loads,” zegt ze tegen Brian. “Daar heb ik Jules net heen gestuurd.”

“Dan wil ik ook in de loads...” Het is eruit voor Nona het merkt. Gelukkig heeft niemand het door. En ze loopt met Brian en oma mee.

“Zal ik dan ook maar een handje helpen?” Edgar heeft al een kwast in zijn hand.

“Je kunt aan de andere kant van deze muur beginnen,” zegt Kars.

“Jullie passen wel bij elkaar,” zegt Desirée.

“We zijn ook familie.” Kars kijkt naar Edgar. “Hij is mijn tante.”

“Ja, tante,” zegt Edgar. Hij vindt Kars toch bijdehanter dan hij gedacht had.

“Ik wil toch die ene,” zegt Françoise.

“Goed dan, jij je zin,” zegt Desirée.

“Dat kan niet, hoor,” zegt Isa die zich doodergert aan de twee meiden. “Jullie hebben al verkering, dan kun je niet zomaar ruilen.”

“Wist jij dat je verkering had?” Kars kijkt Edgar aan.

“Nee,” lacht Edgar, “maar ik heb er niks op tegen.”

Brian komt de kantine binnen. “Edgar, jij bent toch hartstikke goed in graffiti?”

Edgar snapt er niks van. “Waar slaat dat nou weer op?”

“Het komt door mij,” zegt oma, die met Brian mee is gelopen.

“Ik vind dat er in de disco graffiti moet komen en volgens je broer ben jij daar goed in.”

“Gaat wel,” zegt Edgar bescheiden.

“O,” zegt Brian. “Hij heeft een keer een prijs gewonnen.

En toen mocht hij de hal van de school doen.”

Edgar wordt rood. “Schep niet zo op.”

“Een beroemdheid!” roepen de meiden. “Mag ik uw handtekening!” En ze doen hun trui omhoog.

“Zo te horen kunnen we het wel aan jou overlaten, Edgar,” zegt oma. “Als je het tenminste wilt.”

“Ik vind het wel leuk,” zegt Edgar. “Maar hoe komen we aan spuitbussen?”

“Dan gaan we even naar de stad,” zegt oma. “Als jij ook meegaat, Kars, kun je meebeslissen over de kleuren en dan kunnen we ook gelijk een plan bedenken.”

“Tot uw orders! Wil jij deze muur dan even afmaken?” Kars geeft zijn kwast aan Brian.

“Wij willen ook mee,” zeggen de meiden.

“Gaan jullie maar even iets anders doen,” zegt oma. “Hier wordt gewerkt.”

“Ja,” zegt Isa. “Of jullie moeten meehelpen.”

“Hoe durf je,” zegt Desirée. “Paps heeft al een vermogen neergelegd om hier te mogen staan en dan moeten we zeker nog werken ook.” Beledigd lopen ze weg.

Edgar kijkt hen na. “Welke was nou ook alweer van mij?”

“Jij mag ze wel alletwee hebben,” lacht Kars.

Nona en Jules zijn met z'n tweetjes in de loods. Ze verven samen aan een muur. Jules maakt de ene helft van de muur fluorescerend blauw en Nona de andere helft rood. Ze denken alletwee hetzelfde: nu moet ik zeggen dat ik verliefd op je ben.

Nu moet ik verkering vragen. Maar in plaats van de woorden uit te spreken, verven ze keihard door. Als ze in dit tempo doorgaan is de muur af als oma terugkomt.

Nu moeten we wel eens iets tegen elkaar zeggen, denkt Nona als het al een hele tijd stil is.

Jules peinst zich ook suf, maar er komt gewoon niks in zijn hoofd op. En als hij eindelijk Nona's kant op durft te kijken, kijkt Nona net Jules' kant op. Ze worden zo verlegen dat ze gauw weer doorgaan.

Nona kan het niet uitstaan van zichzelf. Waarom doet ze zo stom? Lekker saai, zeg, om de hele tijd haar mond te houden.

Anders praat ze altijd honderduit met iedereen. Ze zal toch eerst een gesprek moeten beginnen voor ze kan zeggen

wat ze voor Jules voelt. Ze vraagt zich af waarom Jules eigenlijk stil is. Vindt hij haar soms saai? Jules denkt hetzelfde van Nona.

Ze is wel erg stil, en dat voor Nona. Ze vindt me vast niet leuk.

Ik tel tot drie, denkt Nona en dan moet ik iets zeggen. Ze zweert het bij zichzelf. Eén, twee...drie. Nou moet het, denkt ze. “Mooi wordt het, hè?” zegt ze gauw.

“Eh...”Jules schrikt omdat Nona ineens begint te praten. “Wat zeg je?”

Nou ja, hij hoort me niet eens, denkt Nona.

“De disco,” zegt ze. “Gaaf toch?”

Jules voelt dat hij rood wordt. Waarom sta ik hier zo? Ik kan beter Nona vasthouden dan die stomme verfkwest. Het lijkt wel of hij aan de grond vastgelijmd staat. Zeg dan iets, denkt hij. Huppekee, je kunt toch wel iets zeggen? En dan schiet hem iets te binnen.

“Op school hadden we laatst ook een discofeest. Er waren allemaal verliefde stelletjes.” Hij kan zich wel voor zijn kop slaan. Wat een drollig gesprek. Zeg liever dat je zelf verliefd bent.

“Was het leuk?” Nona wacht gespannen zijn antwoord af. Misschien houdt hij wel niet van discofeestjes.

Waarom zeg je het niet, spoort Jules zichzelf aan. Toe dan, zeg dan hoe het was! Dat je steeds naar die verliefden

hebt gekeken terwijl je aan Nona dacht. Jules wil het vertellen. “Ik...” begint hij, maar Nona valt hem in de rede: “Je hoeft het niet te vertellen, hoor, het gaat mij niks aan, toch?” Meteen heeft ze spijt. Waarom zegt ze dit nou? Ze kijkt naar Jules die keihard doorwerkt. Nog even en hij is bij de scheidslijn. Blauw en rood komen steeds dichterbij elkaar. Zo dicht moeten zij ook bij elkaar komen. Ze ziet hoe Jules zijn kwast in de verf doopt. Wat ben je toch stoer met je zwarte haar...

Jules voelt dat Nona naar hem kijkt. Is het wel zo, of verbeeldt hij het zich? Hij gluurt stiekem naar rechts. Nona voelt zich betrappt en slaat gauw haar ogen neer. Ze schaamt zich, denkt Jules. Ze keek natuurlijk naar mijn spijkerbroek. Ze vindt vast dat ik er oenig uitzie. Bij hem in de klas zitten ook meiden die alleen maar jongens leuk vinden met een merkbroek. Als Nona ook zo is heeft hij pech, want hij heeft geen geld voor een merkbroek.

“Ik, eh...Ik keek naar de muur,” zegt Nona. “Het schiet wel lekker op.”

“Dat moet ook wel,” zegt Jules. “Met het feest moet het af zijn.”

“Ik heb er echt zin in,” zegt Nona. Zal ze zeggen dat ze met hem wil dansen? Maar dan moet ze eerst weten of hij wel komt.

“Ga jij?” vraagt ze.

Je moest eens weten hoeveel zin ik heb, denkt Jules. De laatste tijd schuifelt hij in gedachten steeds met Nona als hij een mooi liedje hoort. “Natuurlijk gaan we,” zegt hij.

We...? Nona schiet van schrik met haar kwast over de scheidslijn. Zie je wel, hij heeft al verkering. In één seconde stort haar hele wereld in. Maar ze wil niet dat Jules iets merkt.

“Gezellig dat jullie met z’n tweetjes gaan,” zegt ze.

“Als Frodo er tenminste in mag,” zegt Jules.

Bedoelt Jules Frodo? Nona kan wel juichen. Maar wij gaan wel samen dansen, wil ze zeggen als Jules heel geconcentreerd een rechte lijn naar beneden trekt. Per ongeluk stoot hij Nona aan. “Sorry.” Hij wil niet dat Nona ziet dat hij rood wordt en buigt gauw naar beneden en doopt zijn kwast in de pot.

Hij heeft me aangeraakt...De vlammen slaan Nona uit en ze gaat ook omlaag. Tegelijk gaan hun hoofden omhoog en...

Au! Ze botsen tegen elkaar op.

Lachend staan ze daar, vlak bij elkaar. Nu slaan ze hun ogen niet neer. Ze kijken elkaar aan. Als Jules Nona’s ogen ziet is hij ineens niet meer bang. “Ik moet je iets zeggen,” zegt hij. “Ik wou het al heel lang zeggen.” Ze schrikken van de deur die open wordt gegooid.

“Zo, dat schiet lekker op,” zegt Ad die binnenkomt. “Hoe laat zijn jullie begonnen? Om een uur of negen, toch? Moet je zien, het is nu twaalf uur en die muur is al klaar!”

Jules wil aan de andere muur beginnen.

“Nee,” zegt Ad, “dat komt morgen. Ik ga het hier zo nog even aftimmeren. En ik wil dat jullie ook nog een beetje genieten van je vakantie. Hup, verfkwasten in het water en lekker in de zon.”

Met z’n tweetjes kijken ze nog even naar de muur.

“Je moest me nog iets vertellen?” vraagt Nona.

“Dat zeg ik vanmiddag wel,” zegt Jules als Brian er ook aankomt. “Bij de rivier.”

“Om twee uur, goed?”

“Afgesproken, dan haal ik even mijn zwembroek.” En Jules loopt de loods uit.

Yes! denkt Nona. Ik heb een afspraak met Jules.

“Heb je nou al verkering gevraagd?” vraagt Brian.

“Nog niet,” zegt Nona. “Maar dat gaat vanmiddag gebeuren.”

Van blijdschap gooit ze haar kwast in de lucht. Hij ketst tegen de muur en trekt een vreemde kromme streep over het blauw.

Nona schrikt. Ze moet die veeg snel weghalen, voordat de anderen hem zien. Ze wil het net blauw maken als Edgar de loods binnen komt. “Wie heeft dat gedaan?”

“Ik,” zegt Nona. “Ik...”

“Niet gek,” zegt Edgar. “Dat betrek ik bij mijn graffiti. Maak er nog maar een paar.”

Dat kan ik nooit meer, denkt Nona. Maar het kan haar ook niet schelen. Ze heeft een afspraakje met Jules. Wowowow...

En ze rent de loods uit.

Jules is al net zo blij als Nona. De hele weg ziet hij voor zich hoe Nona naar hem keek. Het kan geen vergissing zijn. Vanmiddag heeft hij verkering! Hier heeft hij het hele jaar op gewacht. Hij wilde dat hij het iemand kon vertellen. Jules denkt aan zijn moeder bij wie hij met alles terecht kon. Dit had hij haar zeker verteld. Ze zou heel blij voor hem geweest zijn. Het is nu bijna drie jaar geleden dat ze een auto-ongeluk kreeg. Ineens voelt hij weer hoe vreselijk hij haar mist. Dat heeft hij altijd als hij heel blij is, of heel verdrietig. Toen Pierre wegging had hij er ook weer zo'n last van. Hij wilde dat zijn moeder hem troostte, net als vroeger, maar dat kon niet. Dat kan nooit meer... Jules veegt de tranen met zijn mouw van zijn wangen.

Hoe kan dat nou? Als hij de straat in komt ziet hij de auto van zijn vader voor de deur staan. Meestal blijft hij de hele dag weg. Is-ie soms niet gegaan? Ineens ziet hij de deuk in de voorkant van de auto.

Hij hoort zijn vader vloeken in de schuur. "Heb je een botsing gehad?" vraagt hij.

"Zoiets." Jules hoort aan zijn vaders stem dat hij heeft gedronken. "Die deuk is niet zo erg, die krijg ik er wel uit,

maar mijn buffetkast ligt in het ravijn.”

“Je buffetkast?”

Zijn vader knikt. “Ik denk dat de klep niet goed vastzat. Ik botste tegen de rotswand en toen sprong-ie open en...Weg lading. Ik heb nog gekeken, maar de kast lag beneden, helemaal kapot.”

“Is de klep opengesprongen?” roept Jules verschrikt. “En Frodo dan?”

“Frodo?” Zijn vader kijkt hem suffig aan. “Ik had Frodo toch niet bij me?”

“Jawel! Ik heb hem nog speciaal thuisgebracht vanochtend!”

Jules rent geschrokken naar binnen. “Frodo!” Maar hij ziet zijn hond niet. Krijtwit staat hij daar. Zijn vader strompelt naar binnen. Hij kan niet eens goed op zijn benen staan en botst tegen een stoel aan. “Frodo is er niet,” zegt Jules.

“Kan ik het helpen,” zegt zijn vader. “Ik had die hond helemaal niet bij me. Hou eens op over Frodo. Weet je wel wat die buffetkast waard was?”

Nu wordt Jules razend. “Wat kan mij die kast schelen? Het is je eigen schuld. Moet je maar niet dronken achter het stuur gaan. Je had beloofd Frodo nooit meer mee te nemen als je had gedronken, weet je nog? Je had het gezworen, pap. Wat is er met Frodo gebeurd? Waar was het?”

“Dat weet ik niet meer,” zegt zijn vader. “Al sla je me

dood. Weet je dat ik het niet meer weet?” Hij loopt hoofdschuddend weg. Jules rent hem achterna. Hij pakt zijn vader vast. “Waar was het, denk goed na.”

Hij ziet dat zijn vader z’n best doet. “Waar was het...” zegt hij steeds. “Ja, waar was het...?”

“Je weet het niet, hè?” zegt Jules. “Dat komt omdat je dronken bent.”

Jules moet weten wat er met Frodo gebeurd is. Hij rent naar buiten en springt op zijn fiets.

12

Oma kijkt verrast als ze de kantine binnen komt. “Jij bent lekker opgeschoten,” zegt ze tegen Isa. “En wat wordt het mooi! Lekker fris met die felle kleuren.”

“De kozijnen moeten ook nog,” zegt Isa. “Maar die mag Kars doen.”

“Ik denk niet dat Kars daar voorlopig aan toekomt,” zegt oma.

“Die is zo druk met de disco.”

“Zijn ze al met de graffiti begonnen?” vraagt Isa.

Oma knikt. “Ze hebben zelfs een naam bedacht. Ad heeft zijn toestemming gegeven en toen ze mama belden was die ook enthousiast.”

“En ik weet van niks,” zegt Isa kwaad. “Mij wordt niks gevraagd. Waarom zit ik eigenlijk in dat comité? Kars doet altijd alsof ik voor spek en bonen meedoe.”

“Hij is je in zijn enthousiasme vergeten,” zegt oma. “Ga er maar even heen, dan vertelt hij het je vast wel.”

Maar Isa holt de loods al in. “Mij erbuiten laten, hè? Hoe heet de disco?” Ze kijkt naar Kars en Edgar die zich over een

tekening buigen en niet op haar reageren. “Eerst maak ik de achtergrond,” zegt Edgar. “En dan zet ik de letters er dwars doorheen. En dan mag jij alles invullen.”

“Hé, ik vraag iets,” zegt Isa. “Hoe heet onze disco?”

Kars kijkt alsof hij Isa nog niet had opgemerkt, “CU, zusje.”

“O, je stuurt mij gewoon weg. Ik wil weten hoe de disco gaat heten.”

“CU,” zegt Kars.

“Nou ja!” Isa wordt razend. Ze grist de tekening onder de handen van de jongens vandaan. Het liefst zou ze die verscheuren.

Maar dan ziet ze de twee letters staan: CU. “Heet de disco CU?”

“Dat zei ik toch,” zegt Kars. “CU in Timboektoe. Gaaf of niet?”

“Hoe gaat de camping eigenlijk heten?” vraagt Edgar.

“Dat bepaalt de directie,” zegt Kars. “Mijn moeder wil dat het een naam wordt met promotiepotentie. Dat belooft wat. Het lavendelhoekje...De gezondheidscorner...Nou ja, voor ons blijft het Timboektoe.”

Kars houdt zijn hand op. “Mag ik de tekening, dan kunnen we verder.”

“Zo meteen,” zegt Isa. “Ik moet eerst zien wat er op de muur wordt gespoten.”

“Op die muur komt helemaal niks,” giechelen Desirée en Françoise in de deuropening.

Heb je die twee ook weer, denkt Isa.

“Hoezo komt er niks op die muur te staan?” vraagt Kars.

Dat is helemaal erg, denkt Isa. Voor die twee tuttebellen hebben ze wel aandacht.

“Hoe wil je op de muur spuiten zonder spuitbus?” De meiden kijken hen uitdagend aan.

“Hè? Waar is die doos?” roept Kars.

“Net stond-ie nog daar,” zegt Edgar. Als ze de meiden horen grinniken weten ze het.

“Jullie hebben hem gejat, dat is brutaal. Breng maar gauw terug,” zegt Kars.

“Jullie mogen zoeken,” grinnikt Desirée.

Kars wil kwaad worden. “Waar slaat dit nou weer op?”

“Laat toch!” Edgar vindt het duidelijk wel leuk. “Wie onze doos terugbrengt krijgt een kusje.”

“Jaaa!” Gillend rennen de meiden de loods uit.

“Niet van mij, hoor!” roept Kars, als ze met de doos binnenkomen.

“Alsjeblieft!” Ze zetten hem voor de jongens neer. “Waar blijft onze kus nou?”

“Isa, geef jij die meiden even een kus,” zegt Kars.

“Daar ben ik zeker wel goed voor, hè?” zegt Isa. “Je doet het zelf maar.”

Edgar loopt naar de meiden toe. “Beloofd is beloofd, waar willen jullie mijn kostelijke kus?”

“Hier!” Giechelend doen ze hun T-shirt omhoog en wijzen op hun buik.

“Pas maar op, hoor,” zegt Kars. “Edgar is een vampier. Dat wordt een levensgrote zuigzoen.”

“Ja, een zuigzoen, nog beter. Maar dan willen we er van jou ook een.” Ze kijken Kars poeslief aan.

“Kom op, man, lachen toch!” Edgar geeft Kars een duw.

“Goed,” zegt Kars. “Maar dan moet mijn zusje weg.”

Isa wordt woedend. “Wel ja, ik laat me door jou echt niet wegsturen, hoor.”

“Ga maar even buitenspelen.” Kars tilt Isa op.

“Laat me los, eikel!” Isa trekt aan zijn haar, maar Kars loopt gewoon door en nog geen tel later staat ze buiten voor een dichte deur.

“Doe open! Stelletje fuckers!” roept Isa.

“Wat is dit allemaal?” vraagt oma.

“Hij doet of ik een baby ben,” zegt Isa. “En nou met die Edgar is-ie nog erger. Ik vind er niks aan hier. Ik wou dat ik thuis was, dan kon ik naar Annabel.” En dan begint ze te huilen. “Ik mis mijn vrienden...”

“Weet je wat jij doet,” zegt oma. “Jij gaat lekker zwemmen in de rivier. Daar zag ik Nona ook heen gaan. Lijkt mij een fijne meid. Misschien worden jullie wel vriendinnen.”

“Goed dan.” Isa rent de kantine uit.

“Vergeet niet dat je om half vijf hier moet zijn, hè, voor het interview,” roept oma haar na.

Door haar woede was ze het vergeten. Ze heeft de journalist vanochtend al gezien. Hij gaat Kars en haar ook vragen stellen. Isa vindt het wel stoer dat ze in de krant komt.

Ze gaat haar tent in en trekt haar badpak aan. Met haar badlaken loopt ze naar de rivier. Vanuit de verte ziet ze Nona in haar bikini op een steen zitten. Zij wil ook een bikini, dat zwempak is veel te kinderachtig. Haar tepels worden er helemaal in platgedrukt. Je ziet niet eens dat ze al borstjes krijgt.

Voor Justin komt wil ze een bikini hebben. Haar moeder heeft vast geen tijd om mee te gaan naar de stad. Ze weet nu al wat die zal zeggen: “Zo’n haast heeft het niet, je hebt toch een zwempak.” Ja ja, moet ze soms wachten tot ze cup C heeft? Ze vraagt wel of oma met haar meegaat.

“Hallo,” zegt Isa als ze Nona ziet.

“Hoi,” klinkt het onverschillig. Nona heeft geen zin om te praten. Het is al half drie en Jules is er nog steeds niet. Hij laat haar gewoon zitten. Ze vindt het gemeen van hem. Waarom zegt hij dan niet eerlijk dat hij haar niet leuk vindt?

“Ben je hier al lang?” vraagt Isa.

“Gaat wel.” Isa hoeft het niet te weten. Ze snapt het toch niet.

Isa gaat net naar de brugklas, die is vast nog nooit verliefd geweest. Zogenaamd ja, dat was zij ook toen ze in groep acht zat, maar dat stelde niks voor. Zij gaat al naar de tweede en dat is wel iets anders. Wat ze voor Jules voelt is echt, ze wil met hem zoenen. Wilde, want van haar hoeft het niet meer. Hij kan ophoepelen.

Isa merkt wel dat Nona in een dip zit. Zelf is ze ook niet bepaald in een goed humeur. “Vind jij er hier ook niks aan?” vraagt ze.

“De camping vind ik wel leuk,” zegt Nona. “Alleen Jules vind ik een eikel.” Nou heeft ze het toch gezegd.

“Jongens zijn ook vreselijk,” zegt Isa. “Nou ja, niet alle jongens, hoor, ik heb het over Kars en Edgar. Justin is hartstikke lief, maar ja, dat is logisch, anders had ik geen verkering met hem.”

“Heb jij verkering?” Nona valt zowat van de steen.

“Ja,” zegt Isa trots. “Al twee maanden. Hij komt naar de camping, dan zul je hem wel zien. Ik wou dat het al zover was. Ik vond het hartstikke moeilijk om afscheid te nemen. Justin ook. We hebben nog nooit zo lang gezoend.”

“Zoenen jullie echt?” vraagt Nona.

“Ja,” zegt Isa. “Heb jij ook verkering?”

“Ik had bijna verkering,” zegt Nona. “Maar nu gaat het niet meer door. Laat ook maar, het is gewoon een eikel. Ach, je mag het ook wel weten. Ik had om twee uur een afspraakje

met Jules.”

“Hier?” vraagt Isa.

Nona knikt. “Maar hij komt niet opdagen. Slap, hè?”

“Wat een sukkel,” zegt Isa. “Dat vind ik zo misselijk van jongens. Ze doen gewoon maar.”

“Ik was hartstikke verliefd,” zegt Nona. “Ik zag ons al zoenen. Niet dus.”

“Als je wilt zoenen weet ik nog wel iemand voor je. Er heeft net een Italiaanse familie ingecheckt. Er zat een heel leuke jongen bij. Je vindt hem vast een superhunk.”

Nona moet lachen. “Ik spreek geen woord Italiaans.”

“Dat geeft toch niks,” zegt Isa. “Als je zoent hoeft je niet te praten.”

Nu moeten ze alletwee lachen.

“Wil je hem zien?” vraagt Isa. “Ik weet waar ze staan. We lopen zogenaamd toevallig langs. Als ik jou was, ging ik met hem zoenen, dan zal die Jules raar opkijken.”

“Jules kan me niks meer schelen.” Maar Nona weet zelf ook wel dat het niet waar is.

“Ik ga jullie koppelen.” Isa wordt steeds enthousiaster. “Ik vraag of mijn oma vanavond Italiaans kookt, dat kan ze heel goed en dan nodigen we hem uit.”

“Je oma is gek, nou goed.”

“Dat doet ze, hoor,” zegt Isa. “Mijn oma is great. Ik hou van koppelen. Heeft die Brian eigenlijk al verkering?”

Nona schudt haar hoofd.

“Goed dat ik het weet,” zegt Isa. “Misschien is hij wel iets voor Sharon, een vriendin van me. Hij is echt haar type. Sharon valt op donkere jongens.”

“Dat wordt nog lastig,” zegt Nona, “want Brian is er niet vaak, die is meestal ergens aan het graven. Hij is altijd op zoek naar dingen uit de oudheid. Daarom heb ik een supergrap bedacht. Ik heb een bijltje uit het stenen tijdperk laten namaken en ergens verstopt. Als hij het vindt denkt hij vast dat het echt is.”

“Gaaf!” lacht Isa. “Mag ik dat bijltje eens zien?”

Nona denkt na. Dan weet Isa wel meteen van de grot. Ze zouden het nog geheim houden. Ach, wat een onzin. Isa weet nu ook van Jules.

“Dan moeten we naar de grot,” zegt Nona.

“De grot?”

“Ja,” zegt Nona. “Aan de andere kant van de rivier. Dat is onze geheime plek.”

“Ik weet niks van een grot,” zegt Isa.

“Klopt,” zegt Nona trots. “Je kunt hem nooit zomaar vinden. Ergens in de rots zit een spleet en daar moet je doorheen.”

“Spannend!” Isa vindt het ineens weer fijn op de camping. Het idee dat er vlakbij een geheime grot is!

“We moeten wel eerst mijn zaklamp ophalen,” zegt Nona.

“Anders zie je niks. Het is er pikdonker.”

“Dan gaan we meteen langs jouw nieuwe lover,” zegt Isa.

“Wel ja,” zegt Nona, “en dan vragen we hem mee naar de grot en dan gaan we meteen zoenen.” Lachend lopen ze weg.

Zo snel hij kan fietst Jules over de bergweg. Hij moet weten tot waar zijn vader Frodo bij zich had. Hij kent de boerderijen waar zijn vader spullen ophaalt. Jules zucht.

Hij heeft nog een heel eind te gaan, want de dichtstbijzijnde boerderij ligt vijftien kilometer buiten het dorp. Maar al moet hij naar de andere kant van de wereld fietsen, voor Frodo is niets hem te veel. Hij schiet niet erg op. De weg loopt steil omhoog. Jules trapt zo hard hij kan, maar hij komt bijna niet vooruit. Nu gaat de weg zo steil omhoog dat hij het niet meer redt. Met zijn fiets in zijn hand loopt hij de berg op. Wist hij maar hoe die mensen heten, dan kon hij hen opbellen, maar Jules kent hun naam niet. En zijn vader hoeft hij het niet te vragen.

Eindelijk is hij boven. In de verte ligt ook een boerderij, misschien is zijn vader daar langs geweest. Jules racet met een bloedvaart naar beneden. Onder aan de berg trapt hij op zijn rem. Hij zet zijn fiets neer en loopt het erf op.

“Ja, je bent goed waaks,” zegt hij tegen de hond die aanslaat.

Wat ziet die er gevaarlijk uit. Als-ie niet aan een ketting lag zou hij geen stap op het erf durven zetten. De boer komt op het geblaf af.

“Is mijn vader bij u geweest?” vraagt Jules.

“Ja zeker,” zegt de boer. “Maar ik had niks voor hem.”

“Weet u of hij Frodo bij zich had?”

De boer lacht. “Die zat achter in de bak. Wat is het toch een vriendelijk beessie, heel wat anders dan dat apparaat van mij.”

Dus toch! Wat de boer nog meer zegt hoort Jules niet meer.

“Dank u.” En hij loopt weg.

Totaal in de war stapt hij op zijn fiets. Frodo zat dus achter in de bak toen zijn vader tegen de rotswand botste. De klep vloog open en Frodo is eruit geslingerd...Jules durft niet te denken aan wat er toen is gebeurd. Zou hij ook in het ravijn liggen? Net als die kast? Hij voelt de paniek opkomen. Rustig, zegt hij tegen zichzelf. Misschien is-ie wel op de weg terechtgekomen. Zijn vader zag natuurlijk niks, die is gewoon weggereden met zijn dronken kop. Als dat zo is loopt hij hier nu ergens rond.

Jules neemt de route die zijn vader waarschijnlijk gegaan is.

Jules zit wanhopig langs de weg. Hij heeft de hele omgeving afgezocht, maar geen spoor van Frodo kunnen

ontdekken. Hij barst in tranen uit. “Frodo...Ik moet je vinden...Ik kan niet zonder je...”

Hij schrikt op van de torenklok in de verte. Het is al vijf uur.

Voor het eerst die middag denkt hij aan de afspraak met Nona. Verkering met haar kan hij nu wel vergeten. Ze zal wel boos zijn. Maar hij kan nu toch geen verkering nemen, dat wil hij niet eens. Zonder Frodo is hij veel te verdrietig. Zijn hond heeft hem overal doorheen gesleept. Als hij Frodo niet had gehad toen zijn moeder stierf, had hij het niet gered. Frodo is het liefste wat hij heeft. Als hij hem niet terugkrijgt, wil hij niet eens verder leven.

Hij had Frodo nooit bij zijn vader moeten achterlaten. Waarom heeft hij dat gedaan? Omdat zijn vader zijn woord gaf? Hij had beter moeten weten. Toen zijn vader net begon met drinken heeft hij zo vaak zijn woord gegeven. “Je hebt gelijk, Jules, zo kan het niet langer.” Hoe vaak heeft zijn vader dat niet gezegd. “Ik zweer je dat ik geen druppel meer drink, nooit meer.”

En hij trapte er nog in ook, elke keer. Een tijdlang dacht Jules dat het goed ging. Na schooltijd ging hij expres meteen naar huis om zijn vader te helpen in de antiekwinkel. En om erop te letten dat hij niet dronk. Soms liet hij zelfs zijn voetbal ervoor schieten, dat kon hem niks schelen. Hij had maar één doel: zijn vader moest weer de lieve, zorgzame vader worden

die hij vroeger was. We redden het, dacht Jules. Tot hij argwaan kreeg omdat hij op een nacht zijn vader in de kelder hoorde rommelen. Nee, dacht hij, het is niet zo, het mag niet...Ze moesten alletwee huilen toen hij zijn vader met een fles whisky aan zijn mond zag staan.

“Ik ben een slappe zak, ik vind het voor jou het ergst.” Snikkend viel zijn vader hem om de hals. Jules weet dat hij het meende. Toen wilde hij nog van de drank af. Ze hebben er samen zo hard voor geknokt, maar het is niet gelukt. En hij weet ook dat het nooit meer zal lukken.

Voorlopig gaat hij niet naar huis. Hij staat niet voor zichzelf in als hij zijn vader dronken aantreft. En dan krijgt hij daarna weer een schuldgevoel, dat heeft hij altijd als hij ruzie met zijn vader maakt. Hij kan beter doorgaan met zoeken. Misschien loopt Frodo hier wel ergens in het bos rond. Het is te hopen, want Jules weet niet of hij het zijn vader ooit kan vergeven als hij Frodo niet terugvindt. Hij zet zijn fiets neer en loopt een pad op dat dwars door het bos gaat. “Frodo!” roept hij. “Frodo!” Zoekend loopt hij het bospad helemaal af.

“Nee, we moeten zo, daar is mijn tent.” Nona weet heus wel waarom Isa rechtdoor loopt. Zelf is ze ook een beetje nieuwsgierig naar die nieuwe jongen en ze loopt met Isa mee. Ze komen langs allemaal tenten. Aan het eind van het pad slaat Isa een kronkelpaadje in.

“Daar heb je ‘m!” fluistert ze en ze wijst naar een jongen die voor een tent een cd verwisselt. Ze trekt Nona de bosjes in.

“Vanaf hier kun je hem heel goed zien.”

“Wel een poepie,” fluistert Nona.

“Zie je nou, dat zei ik toch,” zegt Isa keihard.

“Ssst...” Nona legt haar vinger op haar mond. Maar de jongen heeft het al gehoord en kijkt hun kant op.

Nona rent gauw weg. “Kom mee, ik schaam me dood.”

“Waarom loop je nou weg?” Isa rent achter Nona aan. Als ze omkijkt ziet ze dat de jongen hen nakijkt.

“Ciao!” roept ze. “Hij zwaaide!”

“Ja, naar jou,” lacht Nona.

“Zeg eens eerlijk?” vraagt Isa. “Wil je met hem zoenen?”

Nona zucht. Ze vindt hem hartstikke knap, maar wat ze voor Jules voelt is anders, dat zit veel dieper. Ze krijgt weer een rotgevoel. Waarom heeft hij haar laten zitten?

“Niet aan Jules denken,” zegt Isa. “We gaan lol maken, weet je nog?”

“Moet je nou zien.” Nona blijft staan. Een klein meisje komt naar hen toe. Ze zegt iets in het Italiaans.

“Ze wil weten hoe we heten,” zegt Isa. “Dat moet ze van haar broer vragen, wedden?”

Isa wijst naar Nona. “Nona,” zegt ze. En dan naar zichzelf. “Isa.”

Ze wijst naar de jongen die in de verte naar hen kijkt.

“Roberto,” antwoordt het meisje.

“Nona en Roberto.” Isa maakt kusgeluidjes.

Het meisje holt grinnikend weg.

“Nou ja.” Nona wordt vuurrood. “Jij bent er ook een,” lacht ze.

“Nona...Isa...!” horen ze. Het meisje komt weer aangehold.

“Wat zegt ze?” Nona verstaat er niks van.

Isa spreekt ook geen Italiaans. “Roberto vindt ook leuk,” verzint ze gauw. “Haha, het is al geregeld. Jij hoeft helemaal niet over Jules in te zitten. Nog even en je hebt het lekkerste ding van de hele camping te pakken. Tot mijn Justin er is, natuurlijk.”

“Ik ga er niet meer langs, hoor, gek!” lacht Nona.

“Dat hoeft ook niet,” zegt Isa. “Hij komt wel, wedden?”

Nona moet lachen, maar ze weet niet of ze het wel leuk vindt.

“Hoe kan ik nou met hem zoenen als Jules nog in mijn hoofd zit?”

“Juist,” zegt Isa. “Dan vergeet je hem tenminste.”

Maar Nona gelooft niet dat ze Jules zomaar kan vergeten. Ze is al zo lang verliefd op hem. “Dat is mijn tentje.” Haar moeder komt naar buiten. “Hoi mam, dit is Isa.”

Isa geeft Nona’s moeder een hand.

“Waar is papa?” vraagt Nona.

“Dat weet ik niet.” Haar moeders gezicht betreft meteen. “Dat moet je niet aan mij vragen.” Nona kent die blik wel. Het is weer mis, denkt ze. Ze krijgt meteen een verdrietig gevoel. Anders had ze Isa haar tent laten zien, maar daar heeft ze nu geen zin meer in. Ze wil zo gauw mogelijk weg. Ze pakt haar zaklamp en wenkt Isa dat ze moeten gaan.

“Maken jouw ouders ook vaak ruzie?”

“Gelukkig niet,” zegt Isa. “Het lijkt me zo naar. Jouw ouders wel, hè?” zegt ze als Nona op haar lip bijt en ze pakt haar hand. En dan moet Nona ineens huilen. “Ik ben zo bang...Ik ben zo bang dat ze gaan scheiden...” En ze vertelt over de ruzies sinds de verbouwing en dat ze haar moeder door de telefoon tegen een vriendin hoorde zeggen dat ze

van haar man af gaat als hij nog iets verbouwt. Isa slaat een arm om Nona heen. “Dat is ook verdrietig.”

Nona blijft staan. “Waarom vertel ik jou dit allemaal? Niemand weet het, alleen Brian. En ik ken je nog maar net.”

“Dat maakt niks uit,” zegt Isa. “Wij zijn gewoon vriendinnen. Ik wist het vanmiddag meteen.”

“Ik ook,” zegt Nona.

“Weet je,” zegt Isa, “als je ouders weer ruziemaken moet je gewoon naar mij komen, al is het midden in de nacht. Dat merkt toch niemand, want ik heb een eigen tent.”

“En als jij ergens gek van wordt mag je naar mij komen,” zegt Nona.

“Weet je waar ik helemaal gestoord van word?” zegt Isa. “Van Kars. En nou komen Stef en Romeo ook nog over een paar dagen. Dat zijn z’n beste vrienden. Nou, dan wordt het helemaal erg!”

“Als ze stom doen kom je gewoon naar mij toe,” zegt Nona.

“Dan kan ik elke dag wel bij je komen,” zucht Isa.

“Ik heb altijd een broer gewild,” zegt Nona. “Lekker samen uitgaan en zo.”

“Vergeet het maar,” zegt Isa. “Niks aan. Hij treitert me altijd. Je mag hem zo hebben.”

“Dat meen je niet,” zegt Nona.

Isa denkt na. Ze wil Kars ook weer niet kwijt. “Maar hij is

wel gruwelijk,” zegt ze.

“En Annabel, mijn beste vriendin, is verliefd op hem. Ook dat nog. Ze komt volgende week kamperen, samen met Sharon. Je zult ze wel leuk vinden, als je tenminste niet de hele dag met Roberto op pad bent.” Isa steekt plagerig haar tong uit.

“Ssst...” Nona kijkt om. “Zo meteen loopt hij achter ons.”

“Kunnen we niet anders?” roept Isa. “Die bramenstruiken doen hartstikke zeer.”

Nona rent er gewoon doorheen. “Daar voel ik niks van.” En ze gaat heel stoer staan.

Isa weet van zichzelf dat ze kleinzerig is. Ze loopt heel voorzichtig. Nona gaat heel overdreven aan het eind van het veld met haar armen onder haar hoofd liggen wachten.

“O...ik zie een schrammetje op je been,” plaagt ze als Isa er eindelijk is.

“Huuu...” Isa doet of ze moet huilen.

“Kom maar bij je stoere vriendin,” zegt Nona. “Kusje erop, over.”

Isa kijkt naar Nona's benen. “Je zit onder de schrammen.” Nona haalt haar schouders op en loopt door.

“Nou zijn we bijna bij de grot, jij moet raden waar-ie is.”

Maar Isa ziet alleen maar rotsen.

“Kijk eens goed,” zegt Nona. “Zie je nergens een

opening?”

Isa loopt er vlak langs, maar ze ziet niks.

Nona kijkt om zich heen. “Daar is-ie,” zegt ze als er niemand aankomt, en ze wijst de opening aan.

“Wat zit die goed verstopt, die vindt niemand.” Isa kijkt naar de spleet. “Daar pas ik nooit door.”

“Je moet op je buik gaan liggen,” zegt Nona. “Ik ga wel voor.”

Isa vindt het ineens wel erg spannend. Er zijn vast spinnen, daar is ze doodsbang voor. “Zijn er enge beesten?”

“Nee,” zegt Nona. “Alleen vleermuizen.”

“Vleermuizen?” Isa griezelt al bij de gedachte.

“Die doen niks,” zegt Nona. “Kom op. Je wilde het bijtje toch zien of niet soms?”

Isa had niet gedacht dat het zo eng zou zijn. Maar ze wil toch naar binnen. Als ze doorzet is zij in de grot geweest en Kars niet. Hij weet niet eens van het bestaan van de grot af. En ze vertelt het hem lekker ook niet. Het is vast een heel spannende plek voor Justin en haar. Ze kreeg vanochtend een mailtje van hem. Hij komt aan op de dag van het discofeest. Beter kan niet. Ze vond het wel moeilijk om hem niet over het feest te vertellen.

“Kom je nog?” Nona is al bijna binnen.

Isa gaat op haar buik liggen. Ze doet haar ogen dicht. Eén, twee...bij drie wurmt ze zich door de opening. “Ik kan niet

staan.”

“Straks wel.” Nona merkt dat Isa bang is. “Geef me maar een hand.” Ze schijnt met de zaklamp door de grot.

Isa geeft van schrik een gil. “Waar komt dat enge geluid vandaan?”

Nona moet lachen. “Dat zijn de vleermuizen, die schrikken van het licht.”

Na een tijdje in de grot vindt Isa het minder eng.

“Het is hier nat,” zegt ze.

“O, dan heeft de grote draak zeker net gepiest,” zegt Nona.

“Wat...?” Isa blijft staan, maar als ze Nona hoort lachen weet ze dat het niet waar is. “Gemenerik, je pest me.”

“We zijn er bijna.” Nona wijst naar het zand. “Daar heb ik het bijltje verstopt.” Ze wil het opgraven.

“Mag ik het doen?” Isa begint te graven en dan voelt ze iets hards. “Wat goed nagemaakt. Dat merkt hij nooit.”

“En dan laat hij het aan een archeoloog zien, dat doet hij wel vaker.” Nona moet nu al lachen.

“Super,” lacht Isa en ze wil het bijltje weer in het zand stoppen.

“Laat mij dat maar doen,” zegt Nona. “Het moet heel precies verstopt worden.”

Isa kijkt om zich heen. “Dat jij hier helemaal alleen bent geweest. Dat zou ik dus nooit durven. Ik ben hartstikke bang voor spinnen. En dan die enge vleermuizen. Waar zijn ze

eigenlijk gebleven?”

“Ergens daarachter,” zegt Nona. “Dat zag ik de vorige keer. Dat was ook zo’n superontdekking. Wij wisten niet dat je nog verder kon.”

“Brian ook niet?” vraagt Isa.

“Nee, we zijn nooit verder geweest.” Nona kijkt naar Isa. “Ik heb opeens zo’n zin om te kijken wat daar is. Zullen we? Dan zijn wij de eersten die het hebben ontdekt.”

Het geeft Isa wel een heel goed gevoel. “Oké, maar je moet me wel een hand geven. En als ik het te griezelig vind, dan wil ik terug.”

“Ik ben je grote beschermer!” En Nona loopt het donker in.

Nu vindt Nona het ook heel spannend. Dat komt omdat ze er nog nooit is geweest. Ze moeten klimmen.

“Niet te ver,” zegt Isa.

“Nog een klein stukje,” zegt Nona. “Ik wil weten wat er daar is.”

Als ze nog een stukje hebben geklommen schijnt ze in het rond.

“Dit is nog een grot,” zegt Nona. “Maar wel veel kleiner.”

“En droger.” Isa wijst naar het stof dat op de grond ligt.

“Zullen we teruggaan?” vraagt Isa. “Nou weten we het.”

“Nog vijf stappen, goed?”

Ze lopen nog een klein stukje door als Isa ineens blijft

staan.

“Help!”

“Wat is er?” Nona schrikt ook.

“Ik zag iets,” zegt Isa. “Een heel eng beest of zo.”

“Dat kan niet.”

“Echt,” zegt Isa. “Ik ga niet verder, hoor, kom mee.”

Maar Nona moet zien wat Isa bedoelt. “Blijf staan, ik ga even kijken.” En ze sluipt ernaartoe. En dan valt haar mond open.

“Zie je wat?” Isa zou het liefst omkeren en weggaan.

“Ja,” zegt Nona. “Ik snap er niks van. Hier ligt een slaapzak en er staan kaarsen. Hoe kan dat nou?”

“Gadverdamme,” zegt Isa. “Er is iemand. We gaan, kom mee.”

Nona vindt het ook eng. Maar als ze teruglopen krijgt ze spijt.

“Ik moet weten van wie het is.”

“Daar kom je toch niet achter,” zegt Isa.

“Stel je voor dat we een heel belangrijke ontdekking doen,” zegt Nona.

Het klinkt wel spannend. “Heel even dan,” zegt Isa.

Hand in hand lopen ze ernaartoe. Nona schijnt terug, maar ze zien echt helemaal niemand.

“Er heeft hier iemand geslapen,” zegt Isa.

“Misschien heel lang geleden.”

“Nee. Pasgeleden.” Isa raapt een lucifer op en bekijkt hem. “Die ziet er nog heel droog en nieuw uit. Ik denk dat hij kortgeleden is afgestreken.” Tegelijk wordt ze bang.

“Zo meteen heeft iemand zich hier verstopt.”

Nona schijnt weer in het rond.

“Voetstappen!” Isa gilt het uit.

Nu ziet Nona ze ook. In de stof staan afdrukken van voetstappen van een mens.

En van een dier.

“We gaan,” zegt Isa.

Nona knikt. “Hier klopt helemaal niks van.” Ze kijkt naar de voetstappen. “Ze lopen naar de grote steen. Wat moeten ze daar nou?” Ze voelt aan de steen.

“Pas nou op!” roept Isa.

Nona gaat met haar hand langs de steen. “Niks,” zegt ze. Maar dan voelt ze ineens dat-ie los zit. Ze kijkt naar Isa. “Zal ik hem optillen?”

Isa knikt. Vol spanning kijkt ze naar Nona die de steen opwipt. “Er ligt iets onder.”

“Niet aankomen!” roept Isa. “We vertellen het aan de politie.”

“Dan is ons geheim ontdekt,” zegt Nona. “Ik kan toch zelf even kijken.”

Nona heeft gelijk. “We tillen die steen weg.” Isa komt naast Nona staan.

“Stil, ik hoor iets.” Van schrik houden ze hun adem in. Maar het geluid komt van water dat naar beneden klettert.

Samen tillen ze de steen op. “Een envelop...!”

Nona pakt hem. Op de voorkant staat niks. Hij is niet dichtgeplakt. Nona maakt hem open en kijkt erin. “Geld. En niet zo’n beetje ook.” Ze haalt het eruit en telt. “Honderd euro.”

“Stop terug,” zegt Isa, “anders weet die persoon dat we hier zijn geweest.”

Nona knikt. “We moeten uitzoeken van wie het is.” Van de spanning slaat haar stem over. “We moeten het Brian vertellen.”

“En Jules?” vraagt Isa.

“Nee,” zegt Nona. “Die krijgt niks te horen, eigen schuld.”

“Mijn broer mag het ook nooit weten, helemaal nooit,” zegt Isa.

“Dat kan niet,” zegt Nona.

“Hoezo niet,” zegt Isa. “Je moet gewoon je mond houden.”

“Op een dag leest hij het toch in de krant,” zegt Nona. “Twee vriendinnen doen belangrijke ontdekking in de grot.”

“De krant!” roept Isa. “Hoe laat is het?”

“Kwart over vier,” zegt Nona.

“Help, ik moet om halfvijf in de kantine zijn. Er is weer een journalist uit Nederland overgekomen, die gaat een stuk

over onze camping schrijven.”

Zo snel ze kunnen gaan ze de grot uit. Buiten begint Isa te hollen. Hijgend komt ze bij de kantine aan. Haar moeders auto staat er al. Als ze de deur van de kantine opendoet schrikt ze.

Alleen oma en Kars zijn er nog. “Ben ik te laat?”

“Nee,” zegt oma. “Hij is nog met Ad en Hanna in het kantoor. Ik denk dat ze zo wel hierheen komen.”

Gelukkig, denkt Isa. Ze wil niet hebben dat alleen Kars in de krant komt.

Jules wordt wakker. Hij droomde dat Frodo naast hem lag. Was dat maar waar. De plek naast hem is leeg. Hij krijgt meteen weer een zwaar gevoel. Hij gaat rechtop zitten en wrijft over zijn knie. Nu ziet hij pas hoe dik die is. Dat dacht hij wel, want de knie steekt behoorlijk. Het kwam doordat hij gisteravond tot heel laat in het bos naar Frodo heeft gezocht. Hij kon maar niet stoppen, ook niet toen het al hartstikke donker was. Ineens viel hij en kwam met zijn knie op een steen terecht. Het deed behoorlijk zeer. Maar de pijn in zijn knie is niets vergeleken met de pijn in zijn hart. Hij kent het gevoel wel. Toen hij hoorde dat zijn moeder dood was had hij het ook. Maar Frodo is niet dood, dat mag niet. Hij kijkt op zijn mobieltje. Hij had gisteren het asiel gebeld. Ze zouden het hem meteen laten weten als ze iets hoorden, maar er staat geen bericht op. Straks gaat hij de andere kant van het bos uitkammen en dan moet hij Frodo vinden. Hij weet het zeker.

Als Jules opstaat vallen er allemaal takjes uit zijn haar. Hij klopt zijn kleren af, ze zitten vol blaadjes en mos. In het bos

slapen is ook niet alles. Hij lag wel zachter dan in de grot, maar al die geluiden. Au, nu hij loopt doet zijn been toch aardig zeer. Hij kan zijn knie niet goed buigen. Hij kijkt om zich heen. Nu ziet hij pas waar hij geslapen heeft. Beneden glinstert de rivier. Voorzichtig probeert hij af te dalen. Het water ziet er wel lekker uit. Als hij zeker weet dat er niemand aankomt, trekt hij snel zijn kleren uit en neemt een duik. Het water is behoorlijk koud. Dat komt doordat het nog zo vroeg is. Hoe vaak heeft hij niet met Frodo in de rivier gezwommen? Ineens voelt hij zich heel alleen. Hij moet Frodo vinden, en hij gaat het water uit. Hij kleedt zich snel aan en loopt het bospad af.

Hij weet waar zijn fiets ongeveer moet staan, maar daar is hij nog lang niet. Dat hij dit hele eind gisteravond nog heeft gelopen. Het schemerde al toen hij hier aankwam. Voor de zekerheid kijkt hij toch in het rond. Je weet maar nooit. “Frodo!” roept hij. Maar het blijft stil.

Eindelijk is Jules bij de weg. Van verre ziet hij zijn fiets al staan. Hij kijkt naar de overkant. Daar moet Frodo ergens zijn. Het liefst zou hij zijn zoektocht voortzetten, maar hij moet eerst langs de camping om te zeggen dat hij niet kan komen werken. Hij kan niet zomaar wegblijven, dan is hij zijn baantje kwijt en het geld kan hij nu helemaal niet missen. Hij stapt op zijn fiets. Het is raar om van Frodo weg te rijden. Ik kom je zo halen, denkt hij. En hij trapt zo hard hij kan tegen

de berg op.

Hoe dichterbij Jules bij de camping komt, hoe meer hij ertegen opziet om naar binnen te gaan. Ze vragen vast naar Frodo. Als hij maar niet begint te huilen. Kon hij het hun maar vertellen.

Maar wat moet hij dan zeggen? Dat zijn vader een botsing heeft gehad en niet meer weet of hij Frodo bij zich had? Dat kan toch niet. En hij wil ook niet dat ze weten dat zijn vader aan de drank is.

Jules rijdt de helling af. Als hij het pad van de camping op komt ziet hij Brian de weg oversteken. Die gaat natuurlijk weer graven. Gelukkig heeft Brian hem niet gezien. Door de openstaande deuren van de loods ziet hij Kars en Edgar heen en weer lopen. Die zijn fanatiek! Edgar kwam meestal niet voor elf uur uit zijn tent. Jules zet zijn fiets neer, haalt diep adem en stapt zo gewoon mogelijk naar binnen.

“Hoi,” zegt hij.

“Je bent te laat,” zegt Isa. “De fotograaf is net weg. Anders was je ook in de krant gekomen.”

Nona kijkt op. Ze had Jules wel verwacht, maar toch gaat er een schok door haar heen. Nu weet ze zeker dat ze niet met Roberto wil zoenen. Moet je horen hoe haar hart tekeergaat, ze is gewoon nog smoorverliefd op Jules.

Ik zeg niks over gisteren, denkt ze. Hij moet er zelf maar mee komen.

Jules leunt half tegen de muur. Ik moet nu wel wat zeggen, denkt hij. Moet je zien hoe lief ze is. Hij loopt naar Nona toe.

“Sorry, ik kon gisteren niet komen. Ik zal het je later wel uitleggen.”

Nona kijkt op. “Je hoeft helemaal niks uit te leggen.” En ze gaat door met verven.

“Het is niet wat je denkt,” zegt Jules.

“Kijk eens wie we daar hebben. Fijn dat je er bent, jongen, ik maakte me al ongerust. Jij bent nooit te laat.” Jules kijkt naar oma die binnenkomt.

“Ik, eh...Ik kan vandaag niet komen werken. Mijn vader heeft een vrije dag genomen, we gaan samen varen.”

“Wel ja,” zegt Isa, “laat ons maar beulen.”

Zo, denkt Nona, dat is helemaal duidelijk. Hij wil dus echt niks meer met me te maken hebben. Ze gelooft er niks van dat hij een dagje weggaat. Als dat echt zo was wist hij dat heus wel van tevoren. Het is gewoon een smoes om van mij af te komen. Maar dat hoeft niet, hoor, van haar zal hij geen last meer hebben, daar zorgt ze wel voor. Ze lijkt nu zo stoer, maar ze laat wel een klodder verf op de grond vallen.

Oma kijkt naar Jules. Je kunt aan haar gezicht zien dat ze iets aan hem merkt.

Jules' ogen gaan naar een schaal croissantjes die op tafel staat.

Wat zou hij daar een trek in hebben. Dat is niet zo gek,

want gisteravond heeft hij ook niks gegeten.

“Neem er maar een, hoor, jongen.” Oma houdt hem de schaal voor.

“Ik dacht dat die voor de harde werkers waren,” zegt Isa.

“Nou, Jules mag best een croissantje.” En oma maakt ook nog iets te drinken voor hem.

“Ziezo, de disco staat er flitsend op en wij ook,” zegt Kars, die samen met Edgar binnenkomt. “Nou maar hopen dat die journalist er een leuk stukje van maakt en we zitten geramd.”

Hij kijkt Jules aan. “Heb jij al gehoord wat de naam van onze disco is? cu. Een toppertje, hè? De journalist vond het ook heel flitsend.”

Ze zijn zo opgewonden omdat ze in de krant komen, dat ze niet eens merken dat Jules amper reageert.

Kars gaat vlak bij Isa staan. “Dat jij zo netjes kunt schilderen,” plaagt hij.

“Ja, ga maar gauw naar je disco, dag Kars.” En Isa geeft hem een duw.

“Nee, ik ben hier met een missie...De vuilnis wordt zo opgehaald. Volgens de directeur moet hier ook nog een zak staan. Aha, daar is-ie al.” Kars bindt hem dicht. “Die moet je zo bij de weg zetten, zusje.”

“Ik?” Isa wordt kwaad. “Ik ben je loopjongen niet. Doe het zelf. Of je vraagt het aan die leuke vriendinnen van jullie.”

“Ik doe het wel,” zegt Jules. “Ik kom er toch langs.”

“Tof,” zegt Kars.

“Wel netjes langs de weg zetten, hoor,” zegt Edgar. “En niet zomaar onderweg ergens dumpen, zoals die gast gisteren.”

“Welke gast?” vraagt Nona.

“Een of andere crimineel in een rode pick-up,” zegt Edgar.

“Nou, crimineel...” zegt oma.

“Ja,” zegt Kars, “dat noemen wij een crimineel. Zo’n schoft houdt helemaal geen rekening met het milieu.”

“Wat deed hij dan?” vraagt Isa.

“Hij deed niks,” zegt oma. “Maar het zag er wel verdacht uit. Zijn klep zat los en hij keek over de rand van het ravijn naar beneden.”

“En toen hij ons zag, schrok hij,” zegt Kars. “Maar ik heb zijn nummer opgeschreven. Als er ineens een milieudelict ontdekt wordt, weten wij hem te vinden. Je weet nooit wat hij daar gedumpt heeft.”

“Heb je het nummer nog?” vraagt Edgar.

“Ja zeker.” Kars vist een briefje uit zijn zak en leest het nummer op.

Jules wordt spierwit. Dat is het nummer van de pick-up van zijn vader. Gistermiddag, dat klopt precies. En de klep los...

Maar dan is Frodo toch in het ravijn gevallen, anders

hadden ze hem wel gezien.

“Voel je je wel goed?” vraagt oma.

Jules hoort haar niet eens. Hij moet erheen. “Waar was het?” vraagt hij.

“O, ergens langs de bergweg, voorbij het spoor,” zegt Edgar.

“Links of rechts?” vraagt Jules.

“Van ons uit links,” zegt Kars. “Hoezo? Wou je het opruimen? Zou ik maar niet doen. Je weet nooit wat die kerel gedumpt heeft, misschien is het wel gif.”

“Ik moet weg...” Totaal overstuur rent Jules naar de deur.

“Hé, je vergeet je vuilniszak,” zegt Kars. Maar Jules hoort hem niet eens. Hij springt op zijn fiets en rijdt weg.

“Eikel,” zegt Isa. “Wat zei hij nou? Dat hij het je later nog wel zou uitleggen? Wat een onzin. Zoiets zeg je toch meteen. Het is gewoon een smoes. Van mij mag hij wegblijven.”

Nona knikt. Ze slikt een paar keer om haar tranen te bedwingen. Ze had gehoopt dat hij een goed excuus had, maar dat is blijkbaar niet zo.

Oma staat voor het raam en kijkt Jules na. Het is duidelijk dat het haar niet lekker zit. “Oma, wat vind je van deze kleur?” vraagt Isa.

“Eh...Wat? Ik moet even weg.” Oma loopt de kantine uit. Isa rent haar achterna. “Waar ga je heen?”

“Even een boodschap doen,” zegt oma.

“Wacht even, Nona en ik willen mee naar de stad. Ik wil een bikini kopen.”

“Een andere keer, nu kan het niet.” En oma loopt naar de auto.

Isa kijkt haar stomverbaasd na. Verontwaardigd loopt ze de kantine in. “Waar gaat die nou heen?”

“Dat gaat je niks aan, nieuwsgierig Aagje,” zegt Kars. “Jij hoeft niet alles van iedereen te weten. Misschien heeft oma wel een lover.”

“Ja,” zegt Edgar. “Een of andere aantrekkelijke wijnboer. Hoe is het eigenlijk met onze lovers?”

“Nog niet gesignaleerd,” zegt Kars en hij wandelt naar de loods. “Bedwelmd door die zoen.”

“Van mij mogen ze zo weer langskomen. Mee eens?” Edgar kijkt Kars aan.

“Ik heb wel weer genoeg gezoend,” zegt hij.

Ze willen net aan het werk gaan als oma de loods in komt.

“De auto wil niet starten, jullie moeten achter Jules aan gaan. Ik denk dat die jongen hulp nodig heeft.”

“Hoe bedoel je?”

“Ga nou maar,” zegt oma. “Ik vermoed dat hij naar die plek is bij het ravijn. Als ik het mis heb, komen jullie gewoon terug.”

“Zou hij bij die dumping betrokken zijn?”

“Ssst...” Oma legt haar vinger op haar lippen. “Ik wil niet

dat iedereen het weet.”

“Komt goed, komt helemaal goed.” In het voorbijgaan geeft Kars oma een zoen.

“Ik dacht dat je niet van zoenen hield,” plaagt Edgar.

“Met mijn oma wel.” Kars drukt nog een kus op oma’s wang en rent weg.

Hier moet het ergens zijn. Jules stapt van zijn fiets. Met trillende benen loopt hij langs het ravijn. Hij durft bijna niet over de rand te kijken, maar het moet. Hij moet weten of Frodo daar ligt. Hij haalt diep adem en kijkt omlaag.

“Frodo!” roept hij. “Frodo!” Zijn stem slaat over en dan begint hij te huilen. Hij veegt zijn tranen af en loopt heel langzaam langs het ravijn, zodat hij de bodem van de afgrond goed kan zien. Na nog geen vijf minuten blijft hij staan. Hoorde hij iets, of heeft hij het zich verbeeld? Jules buigt helemaal over de rand en zet zijn handen rond zijn mond. “Frodo!” Gespannen luistert hij opnieuw. En dan weet hij het zeker. Hij hoort gejack, heel zachtjes. Waar komt het vandaan? Terwijl zijn hart in zijn keel bonst glijden zijn ogen langs de afgrond. Hij ziet van alles, stenen en struiken en ineens, tussen de struiken, helemaal beneden, ziet hij Frodo liggen.

“Frodo, je leeft!” Jules ziet dat Frodo probeert op te staan, maar dat lukt niet. “Ik kom eraan, Frodo!” roept hij. Hij moet

naar hem toe, maar hoe? Jules kijkt naar de steile rotswand, dat redt hij nooit. Hij voelt zich machteloos. Nou heeft hij Frodo gevonden en nu kan hij niet naar hem toe. Weer kijkt hij over de rand. Hij ziet zijn hond liggen. Die heeft pijn, dat kan niet anders. Hij laat hem daar echt niet nog langer liggen.

Hij klimt op de rand. Nu begint Frodo nog harder te janken, alsof hij Jules wil waarschuwen: niet doen, baasje, het is veel te gevaarlijk. Maar niets kan Jules meer tegenhouden.

Terwijl hij over de rand probeert te klimmen schrikt hij op van stemmen. “Wat ga jij nou doen?” Als hij zich omdraait kijkt hij in de verbaasde gezichten van Kars en Edgar. Jules voelt zich betrappt. Wat moet hij nou zeggen? “Frodo is naar beneden gevallen. Daar ligt hij.” Jules wijst omlaag.

Kars en Edgar schrikken. “Die is er niet best aan toe. En nou wil jij hem eruit halen?”

“Dat moet je vooral zo doen,” zegt Edgar. “Dan lig jij er straks ook.”

De jongens kijken omlaag. “Hoe is-ie daar eigenlijk terechtgekomen?”

“Gevallen,” zegt Jules.

“Maar wanneer dan?”

“Nu net,” zegt Jules.

“Hoe kan dat nou?” zegt Edgar. “Je had helemaal geen hond bij je.”

Jules wordt rood. “Ik, eh...Ik heb hem net opgehaald,”

zegt hij gauw. Maar daar trappen de jongens niet in. “Onzin,” zegt Edgar. “We reden de hele tijd achter je aan. Laat ook maar, het gaat er nou om dat dat beestje eruit komt. Die moet zo snel mogelijk gered worden.”

“Zo is dat,” zegt Kars. “Het gaat ons niks aan. Maar die hond moet naar de dierenarts.”

“Jullie mogen het ook wel weten,” zegt Jules. “Frodo is gisteren gestolen.”

“Gestolen?”

Jules knikt. “Ik deed even een boodschap, Frodo stond buiten. Toen ik de winkel uit kwam zag ik nog net een rode pick-up de hoek omgaan. Ik wilde zijn nummer opnemen, maar het was al te laat. En toen hoorde ik jullie verhaal. Ik dacht meteen aan Frodo en toen ben ik hierheen gegaan. Die gast is vast uit de bocht gevlogen. Kijk maar.” Jules wijst naar de rotswand. “Zie je die rode lak? Dat moet een behoorlijke klap zijn geweest en toen is Frodo eruit geslingerd.”

“En hij heeft nog staan kijken ook, die rotzak,” zegt Kars.

“Waarom vertel je dat niet meteen? Jij bent ook een mafkees.”

“Ik dacht dat jullie me niet zouden geloven,” zegt Jules.

Kars en Edgar kijken elkaar aan. Je kunt zien dat ze het maar een vaag verhaal vinden. “Laat maar zitten verder. Hoe pakken we dit aan?” Ze kijken nog een keer naar beneden.

“Je kunt echt niet naar beneden klimmen, heb je wel

gezien hoe steil het is?”

“Dacht je soms dat ik mijn hond hier liet liggen?” zegt Jules verontwaardigd.

“Natuurlijk denken we dat niet,” zegt Edgar. “Dit is een klusje voor de brandweer.”

“De brandweer zit hier dertig kilometer vandaan,” zegt Jules.

“Het duurt veel te lang tot die eindelijk hier zijn. Frodo heeft nu hulp nodig, kijk dan. Hij kan niet eens staan.”

“Als we nou een touw hadden,” zegt Edgar. “Dan konden we hem ophijsen.”

“Krijg nou wat,” zegt Kars. “Wij zijn net verhuisd. De takel ligt nog in de vrachtwagen en daar zit een heel lang touw aan. Ik ga het meteen halen.”

“Ik help je,” zegt Edgar. En ze springen op de fiets. Kars kijkt om naar Jules. “En jij gaat niet gauw even wijs doen, hè, en als we weg zijn denken dat je het zelf kunt, anders blijven we hier.”

Als Jules twee vingers opsteekt, rijden ze weg.

Jules vindt het wel moeilijk, maar hij wacht op de jongens. Hij blijft naast het ravijn staan. Af en toe roept hij iets naar Frodo.

“We hebben geluk dat die reus hier zo vlakbij staat.” En Kars bindt het touw om een dikke boom. Voor de zekerheid voelt hij nog een keer.

“Stevig genoeg?” vraagt Edgar.

“Er kan een vrachtwagen aan hangen.” Kars kijkt Jules aan.

“Denk je dat je het redt?”

Jules knikt. Hij voelt dat hij het kan. Al die uren heeft hij naar Frodo lopen zoeken en nu kan hij eindelijk naar hem toe. Er kan niks misgaan. Het touw zit om Jules’ middel.

“Daar ga ik dan!” Jules pakt met twee handen het touw vast en laat zich zakken.

“Goeie reis!” Kars en Edgar laten heel langzaam het touw vieren.

Vanaf dat moment wordt er niks meer gezegd. Vol spanning kijken ze naar het touw waaraan Jules omlaag gaat. Als hij boven de afgrond bungelt kijken ze elkaar angstig aan. Stel je voor dat het touw losschiet, denkt Kars. Als pa dit wist... Is het niet veel te gevaarlijk wat we doen? Hij heeft het ook niet tegen oma gezegd.

Met al hun kracht houden ze het touw vast. Het zweet staat op hun voorhoofd.

“Het gaat...” zegt Kars zachtjes. “Hij is bijna beneden.”

Pas als Jules veilig op de grond staat durven ze opgelucht adem te halen.

Jules maakt zichzelf los en haalt de haak van zijn buik. Hij vergeet helemaal te roepen dat hij er is of zijn duim op te steken naar de jongens. Hij knielt bij Frodo neer en drukt zijn hoofd tegen Frodo’s kop. Frodo likt hem.

“Je hebt pijn.” Jules kijkt naar zijn hond. “Wat zie je eruit! Arme Frodo!” Door de val is de zijkant van zijn vel opengescheurd. En als Jules aan Frodo’s poot voelt, begint hij heel hard te piepen. “Ik breng je naar de dierenarts, die maakt je weer helemaal beter. Ik kan het betalen. In de grot ligt honderd euro, weet je nog? Die hebben we van Pierre gekregen.”

Jules hoort geroep. Als hij omhoogkijkt ziet hij dat de jongens de verhuiskist die ze hebben meegenomen aan het touw hebben gebonden en langzaam laten zakken. Zodra hij beneden is, doet Jules de kist open. “Je moet erin.” Hij wil Frodo optillen, maar die wil niet. De hond probeert weg te lopen, maar het lukt hem niet om overeind te komen.

“Het moet, Frodo, ik weet dat je het vreselijk vindt, maar het moet. Laat me je erin tillen. Alsjeblieft Frodootje, toe...” Jules smeekt bijna. Het lijkt erop dat Frodo begrijpt dat het niet anders kan, want als Jules hem weer optilt, verzet hij zich niet.

Maar zodra Jules het deksel pakt begint hij te janken.

“Het is maar voor heel even, en dan ben je boven en dan gaan we naar de dierenarts. Dat deksel moet erop, anders val je eruit.” En Jules geeft Frodo een knuffel en sluit de kist af. Heel zorgvuldig bindt hij het touw eromheen. Kars heeft hem voorgedaan hoe het moet. Als hij er zeker van is dat het touw goed zit, maakt hij de haak vast. En daar gaat Frodo.

Voorzichtig halen de jongens de kist omhoog, maar het is veel moeilijker dan ze hadden gedacht, het ding klettert tegen de rotswand.

Angstig kijkt Jules naar de kist. Als-ie maar niet vast komt te zitten in de struiken. Heeft hij het deksel wel goed dichtgedaan? Ineens vertrouwt hij zichzelf niet meer. Stel je voor dat de kist opengaat. Klets...Klets...“Voorzichtig!” schreeuwt hij. “Zo meteen breekt de kist! Kijk uit!” Zijn hart zit in zijn keel.

De kist is er bijna. Nog even en de jongens tillen hem over de rand. Jules geeft een gil van geluk als de haak eraf gaat en de jongens het touw laten zakken. Frodo is veilig, nou hij nog.

Hij pakt het touw met beide handen vast. De jongens halen het touw zo voorzichtig mogelijk omhoog, maar Jules zwiept toch heen en weer. Telkens als hij tegen de rotswand dreigt te stoten zet hij zich met zijn beide benen af.

“Volhouden! Je bent er bijna!” De jongens spreken hem moed in. Maar hij ziet zelf ook wel dat hij nog een heel eind moet.

Niet naar beneden kijken, denkt hij als hij boven de afgrond bungelt.

Eindelijk is hij boven. Kars en Edgar zijn net zo opgelucht als hijzelf.

“Bedankt!” zegt Jules en hij maakt het touw los. Daarna doet hij meteen de kist open. “Moet je zien hoe Frodo

eruitziet.”

Kars wordt kwaad. “De schoft!”

“Die idioot is echt ziek in zijn kop,” zegt Edgar. “Wie flikt nou zoiets? Maar we hebben zijn nummer.”

Kars wijst op zijn broekzak. “We geven hem aan, maar eerst moet jij naar de dierenarts, hè beessie. Weet jij waar we moeten zijn?” vraagt hij aan Jules.

Natuurlijk weet hij dat. De dierenarts woont bij Jules in de straat. Maar hij weet niet of hij daar wel heen durft. Stel je voor dat zijn vader net dronken naar buiten komt. Misschien kan hij beter naar een praktijk in de stad gaan. Maar als hij naar Frodo kijkt, weet hij dat die snel hulp nodig heeft. Hij kiest voor de dierenarts in zijn straat.

“Als jij de fiets vasthoudt,” zegt Kars, “dan binden wij de kist achterop.”

“Het deksel neem ik wel,” zegt Edgar. “Dat hebben we niet meer nodig.”

“Jullie hoeven niet mee, hoor,” zegt Jules. Maar de jongens laten hem niet alleen gaan. Als de dierenarts Frodo niet kan helpen laat hij de hond misschien wel inslapen en dan heeft Jules hun steun hard nodig.

Met z’n drieën rijden ze naar het dorp. Jules houdt zijn hand in de kist zodat hij Frodo kan strelen. Af en toe kijkt hij om of het nog wel gaat.

Jules heeft bedacht om van de andere kant de straat in te

gaan, dan hoeft hij zijn vader niet te zien.

“Wij wachten wel buiten, hè Edgar?” zegt Kars als ze er zijn.

Jules tilt de kist van de fiets en neemt die mee naar binnen.

Zou het goed gaan? Frodo was er wel heel erg aan toe.

Edgar en Kars lopen onrustig door de straat heen en weer.

Ineens stoot Edgar Kars aan. “Daar heb je de rode pick-up. Zie je die deuk? Klopt het nummer?”

Kars denkt van wel, maar voor de zekerheid haalt hij toch maar het briefje uit zijn zak. “Het is ‘m! Dat is de schoft!”

Uit een deur een paar huizen verderop, komt een vrouw. Kars stapt op haar af. “Weet u van wie die auto is?” Zijn Frans is niet geweldig, maar de dame verstaat hem wel.

“Die pick-up? Ja,” antwoordt ze, “die is van Jean. De vader van Jules.”

De vader van Jules...? “Merci beaucoup!” roept Kars de vrouw nog na. Sprakeloos staan ze daar. Dan haalt Kars zijn mobiel uit zijn zak.

“Ja, oma, met mij. Goed dat je ons erachteraan hebt gestuurd. Het is allemaal nog veel erger dan je denkt.”

16

“Daar ben je eindelijk!” zegt Nona, als Brian de kantine in komt. “We moeten je iets heel spannends vertellen.”

“Ik weet het al,” lacht Brian. “Jullie komen in de krant. Ik zag die fotograaf wel, daarom ben ik er nu pas. Ik hoef niet op de foto, hoor, dankjewel.”

“Dat is het niet,” zegt Nona. “Het is iets veel belangrijkers.”

“Je hebt verkering met Jules. Gefeliciteerd.” En Brian wil Nona een zoen geven, maar ze duwt hem weg. “Helemaal niet, ik heb niks met Jules en ik hoef ook nooit meer iets met hem.”

“Dat is nieuw.” Brian kijkt haar verbaasd aan.

“Het is een eikel,” zegt Isa. “Hij heeft haar gisteren laten zitten.”

“Niks voor Jules,” zegt Brian.

“Wel ja, kom maar voor hem op,” zegt Nona. “Ik dacht dat je mijn vriend was.”

“Dat doen jongens altijd,” zegt Isa.

“Wat nou?” zegt Brian.

“Eén ding,” zegt Nona beslist. “We hebben het niet meer

over Jules, goed?”

“Best.” Brian snapt er niks van. “Heel logisch,” zegt hij. “Eerst praat je nergens anders over en nou mag ik het niet meer over Jules hebben.”

“Hou op! Ik wil die naam niet meer horen!” Nona houdt haar oren dicht.

“Ik wacht wel even tot je weer normaal bent.” Brian gaat demonstratief zitten.

“Wil je nog weten wat we hebben ontdekt?” vraagt Nona.

“Natuurlijk,” zegt Brian.

Nona doet de deur van de kantine dicht zodat niemand hen kan horen. “Isa en ik waren gistermiddag in de grot.”

“O,” zegt Brian. “Ik dacht dat...”

“Sorry,” zegt Nona. “Ik vond dat Isa ons geheim mocht weten. We zijn vriendinnen geworden en die hebben geen geheimen voor elkaar, toch?”

“Dat zal wel,” lacht Brian.

“Nou,” gaat Nona verder. “Dus we liepen daar en toen ontdekten we dat je nog veel verder kon. We liepen door en kwamen in een andere grot. En daar lagen spullen. Een slaapzak en kaarsen en lucifers.”

“En onder een steen lag een envelop met honderd euro,” zegt Isa.

“Ja hoor,” zegt Brian. “En in die slaapzak lag zeker de grootmoeder van Roodkapje. En er stond een klok in die grot

en daar zaten de zeven geitjes in. Nog meer sprookjes te vertellen?”

“Het is geen sprookje,” zegt Nona, “het is echt waar. Ga maar kijken, dan zul je het zelf zien.”

“Dat zou jij wel willen, hè?” lacht Brian. “Je wilt van me winnen. Sorry, maar ik heb je weer door. Leuk geprobeerd. Je kunt een kus krijgen voor de moeite.”

“Het is geen grap.” Nona steekt twee vingers op. “Ik zweer dat het geen grap is. We moeten uitzoeken van wie die spullen zijn.”

“Ik wens jullie veel succes.” Brian loopt lachend weg. “Ik ga bij Ad kijken, die is met de steiger bezig.”

“Wacht even,” zegt Isa. “Jij wilt toch mooie dingen vinden? In die andere grot kun je ook graven, wie weet wat er ligt?”

Brian draait zich om.

“Ga je mee?” vraagt Nona als ze ziet dat hij aarzelt. “Wat kan je nou gebeuren?”

“Oké,” zegt Brian. “Maar als het niet waar is, staat het tweekul.”

“Beloofd.” Nona is allang blij dat Brian toch meegaat.

Intussen staan Kars en Edgar maar bij de rode pick-up. Ze zijn nog steeds in de war van hun ontdekking.

“Dat geloof je toch niet,” zegt Edgar. “Je eigen vader die

zoiets flikt. Wreed, hoor!”

“Jules mag dus niks aan ons merken,” zegt Kars, “idee van oma.”

“Akkoord,” zegt Edgar. “Laten we hier dan weggaan voor hij ons ziet staan. Maar er moet natuurlijk wel iets gebeuren.”

“Laat dat maar aan oma over,” zegt Kars.

Ze staan weer een tijdje te wachten voor de praktijk van de dierenarts. Maar Jules komt niet naar buiten.

“Het is geen goed teken,” zegt Kars. “Als het mis is, nemen we hem mee naar de camping.”

Edgar knikt. “Het zou wel heel beroerd zijn.”

En dan gaat de deur van de praktijkruimte open.

“Shit!” Ze schrikken alletwee. Jules komt naar buiten, zonder Frodo. Kars en Edgar kijken elkaar vragend aan. “Wat nu?”

“Het duurde lang, hè?” zegt Jules. “Maar het komt allemaal goed.”

“Waar is-ie dan?” vraagt Kars.

“Hij moet een nachtje blijven,” zegt Jules. “Maar ik mag hem zo vaak opzoeken als ik wil.”

Kars en Edgar zuchten opgelucht. “Zullen we? Je gaat toch mee naar de camping?”

“Prima,” zegt Jules. Eigenlijk moet hij langs de grot om geld op te halen, maar dat doet hij later wel. En hij springt op zijn fiets.

Ze rijden met z'n drietjes door het dorp als ze ineens gegil horen. "Ja, daar heb je onze troetelbeertjes!" Desirée en Françoise komen aangerend. "Stop!"

Edgar staat meteen stil.

"We hoorden dat jullie hier ergens waren. Zeker achter de meiden aan, hè? Zijn wij niet leuk genoeg?"

"We worden gestalkt." Kars stoot Jules aan.

"Françoise wil iets vragen," zegt Desirée.

"Nee, jij wou iets vragen," zegt Françoise.

"Nietes!"

"Wel hoor," zegt Desirée. "Ze wil verkering vragen aan..."

Françoise legt gauw haar hand op de mond van haar zus.

"Niet waar, ik wilde alleen maar vragen of we een lift kunnen krijgen."

Kars kijkt Edgar aan. Zeker de berg op fietsen met een van die meiden achterop, dat is hij echt niet van plan. Maar als hij ziet dat Edgar heel enthousiast is, zegt hij gauw: "Prima, dan mogen jullie fietsen."

"Ja, en ik ga voor op de stang." Edgar staat al naast zijn fiets.

"Dat kunnen we heus wel. Kom maar hier."

Gierend van de lach nemen ze de fietsen van de jongens over.

Als de jongens achterop zitten fietsen ze weg, maar het gaat wel heel traag.

“Ik ga vast vooruit,” zegt Jules. Achter zich hoort hij gegiebel en gekletter van fietsen die op de grond vallen. “Je kietelt...” hoort hij ineens. “Zo kan ik niet fietsen...Edgar... Hahaha... Hou op...”

Het komt Jules goed uit dat ze zo treuzelen. Dan kan hij ongemerkt langs de grot gaan om geld op te halen. Volgens de dierenarts stonden er nog twee rekeningen open. Jules schaamt zich dood. Het schijnt dat zijn vader al een aantal herinneringen heeft ontvangen, maar nooit heeft betaald. Hij had natuurlijk geen cent meer door dat gezuip.

“Hoe doen we dit?” vroeg de dierenarts. “Het wordt een grote operatie.”

“Ik kom het geld vanmiddag brengen,” zei Jules. Nog één keer kijkt hij om en als hij hen helemaal niet meer ziet, neemt hij een spurt.

“Jullie hebben gelijk, je kunt echt verder,” zegt Brian. “Wat een ontdekking!”

“Dat zei ik toch, en kijk daar eens!” Nona schijnt met de zaklamp op de spullen.

“Watte?” Even denkt Brian nog dat ze die slaapzak hier zelf hebben neergelegd om hem erin te laten lopen, maar als hij dichterbij komt ziet hij dat er echt iemand in heeft gelegen.

“Van wie zijn die spullen?” Hij is er stil van.

“En hier ligt het geld.” Nona wil de steen optillen.

“Laat liggen,” zegt Brian. “Je kunt er beter niet aankomen. Dit moeten we aan Isa’s ouders vertellen.”

“Nee,” zegt Isa. “Dat doen we niet. We komen er zelf wel achter, daar hebben we mijn ouders niet voor nodig. Mijn moeder is nu veel te druk. Ze heeft vandaag twee interviews met Franse kranten. En als mijn vader dit hoort, mogen we hier nooit meer heen.”

“Dat is waar,” zegt Brian. “Als we het vertellen weten ze meteen ons geheim. Maar ik ga hier niet meer graven hoor, gadsie, wat eng!”

Nona schrikt. Daar gaat haar grap. Heeft ze al die moeite voor niets gedaan? “Dat is zonde,” zegt ze, “want het is nu wel duidelijk dat er iets heel belangrijks te vinden is.”

“Denk je dat het iets met die spullen te maken heeft?” vraagt Brian.

“Zeker,” zegt Isa. “Ik denk dat iemand iets gehoord heeft of gelezen, en dat wil vinden.”

“Ik weet het niet,” zegt Brian.

“Ik wel, kom maar mee.” Nona gaat hen voor naar hun eigen grot.

“Hier is gegraven, of heb jij dat gedaan?”

“Ik ben hier niet meer geweest.” Brian bekijkt het zand. “Je hebt gelijk, ik zie sporen.”

“Als ik jou was zou ik maar gauw aan het werk gaan,” zegt Isa.

“Zo meteen ligt er iets heel moois en dan kaapt een ander het weg.”

“En die verpatst het alleen maar,” zegt Nona, “dat heb je altijd gezegd. Dan kun jij het beter vinden, jij brengt het nog naar een museum.”

Brian knikt. Hij wil gaan graven, maar Nona ziet dat hij aan de verkeerde kant van het zand staat. “Ik help je.” En voor Brian gaat zitten ploft zij al neer.

“Ik ook.” Isa neemt gauw weer een ander gedeelte voor haar rekening. Nu moet Brian wel op de goede plek graven. Hij loopt ernaartoe en gaat op zijn hurken zitten.

Nona en Isa gluren naast zich. Als hij het nou maar vindt. Zelf moeten ze ook graven, anders loopt het in de gaten. Voorzichtig haalt Nona met haar hand wat zand weg, dat heeft ze van Brian geleerd. Isa doet haar na. Maar ze gluren steeds naast zich. Brian is bijna bij de plek. Nu kan het niet lang meer duren of hij vindt het bijltje. Maar dan houdt Brian er ineens mee op. “Wat heeft dit voor zin, we hebben dit allemaal allang bekeken. We kunnen beter in die nieuwe grot graven.”

Nona schrikt. Nu gaat alles toch nog mis. “Je lijkt mij wel,” zegt ze gauw, “ik had nooit geduld om het af te maken en dan moest ik van jou altijd doorgaan.”

“Dat klopt, jij moet ook altijd doen wat ik zeg.” Brian steekt zijn tong naar Nona uit. “Wat wil je nou, dat ik braaf ga

graven?”

“Ja,” zegt Nona.

“Als je het heel lief vraagt doe ik het misschien wel.”

“Lieve Brian, als jij stout bent en niet braaf verder graaft, krijg je van Isa en mij een lekker kietelbad...”

“Help!” roept Brian en hij gaat gauw verder met graven.

Nona en Isa kijken elkaar aan. Dat was echt op het nippertje.

Brian graaft nu echt op de goeie plek. Ze houden hun adem in.

“Volgens mij ligt hier iets.” En Brian veegt voorzichtig het zand weg. “Wat kan dat nou zijn?” Langzaam komt de steen van Nona te voorschijn. Ineens ziet Brian wat het is en voorzichtig pakt hij het op. “Een bijlje...” fluistert hij. Hij beschijnt het met zijn zaklantaarn. “Dat is hartstikke oud! Hoe kan dat hier nou zomaar liggen? Ik heb hier zo vaak gegraven, waarom heb ik dat niet eerder gevonden?”

“Misschien heb je nooit op dit stukje gegraven,” zegt Nona.

“Nee, je hoeft maar een klein stukje over te slaan en je vindt het niet.” Isa durft Nona niet aan te kijken.

“Het is wel een heel bijzondere vondst,” zegt Isa. “Nu kom je toch nog in de krant.”

“Hiermee wil ik wel in de krant komen.”

“Wat ga je doen?” vraagt Nona als hij wegloopt.

“Wat denk je, naar de archeoloog natuurlijk. Die valt flauw als-ie het ziet. Opzij allemaal, hier komt Brian de greatest met een bijltje uit het stenen tijdperk.” De hele weg naar de uitgang van de grot horen ze hem gelukskreten uitstoten. Nona en Isa bijten op hun lippen. Pas als hij buiten is durven ze hardop te lachen.

“Ja hoor, Brian de greatest met een namaakbijltje...”

“Ssst...” sist Isa ineens. “Hij komt terug.”

Nona is meteen stil. In de grot horen ze voetstappen. Als hij hen maar niet heeft horen lachen. Wat stom! Nona kan zich wel voor haar kop slaan. Maar het is Brian vast niet, als hij iets heeft gemerkt zou hij heus niet zo stilletjes door de grot lopen.

“Misschien is het die indringer...” Isa wordt weer bang.

“Liggen!” Nona trekt Isa achter een steen. De voetstappen komen steeds dichterbij. En dan knijpt Nona in Isa’s arm. “Het is Jules!”

Isa wil te voorschijn komen, maar Nona houdt haar vast.

“Niks zeggen. Hij moet ons zelf maar vinden.”

“Hij komt zeggen dat het hem spijt,” fluistert Isa. Maar Jules is helemaal niet op zoek naar Nona en Isa. Hij loopt door naar achteren. Wat doet hij nou in zijn eentje in de grot? Ze horen geschuif en gerommel. En dan komt hij weer terug. Hij heeft iets in zijn hand. In het donker kunnen ze niet goed zien wat het is. Isa duwt Nona’s hoofd omlaag, ze wil niet

dat Jules hen ziet. Als ze zeker weten dat hij weg is, lopen ze naar de andere grot. De spullen liggen nog net als ervoor.

“De steen!” Nona ziet het meteen. “De steen is verschoven.”

Ze lopen ernaartoe en zien dat de envelop weg is. Ze kijken elkaar aan. Heeft hij het geld gepikt? Of is het van hem?

“Misschien zijn die spullen ook wel van hem,” zegt Isa. Zou Jules in de grot slapen? Nona kan het niet geloven.

Isa ritst de slaapzak open. “Kijk eens!” Ze houdt een pluk lichtbruin hondenhaar omhoog.

“Dat is van Frodo...” zegt Nona. “Jules slaapt dus echt hier.”

“Ik vind het wel raar,” zegt Isa. “Waarom slaapt hij in deze grot? Hij woont toch in het dorp?”

“Dat zegt hij,” zegt Nona. “Maar ik ben nooit bij hem thuis geweest, ik weet niet eens waar hij woont en Brian ook niet. Dat heeft hij nooit verteld.”

Ineens beseft ze hoe vreemd dat is, ze kennen hem al heel lang.

“Misschien heeft hij helemaal geen huis?” zegt Isa. “En woont hij hier.”

Nona krijgt medelijden met Jules. “In die kou? Dat kan toch niet. We moeten hem helpen, maar hoe?”

“Dat weet oma wel,” zegt Isa. “We moeten het haar

vertellen.”

Nona knikt. De oma van Isa kunnen ze tenminste alles toevertrouwen zonder dat ze het meteen doorvertelt aan hun ouders.

Nona herhaalt het steeds als ze teruglopen naar de camping:

“Het staat één-één.”

“Kijk eens wie daar staat?” Isa wijst naar Roberto die in de buurt van de kantine rondhangt. “Hij wacht op je.”

Nona loopt gauw de andere kant op. “Kom, we brengen mijn zaklamp terug.” Na een paar stappen ziet ze het verschrikkelijke door de struiken heen. “De voortent is weg! Mijn moeder is aan het opbreken...!” Nona rent ernaartoe. “Mam, wat doe je?”

“We gaan naar huis,” zegt haar moeder. “Vannmiddag vertrekken we nog. Ik heb geen zin om nog een nacht langer met je vader in één tent te slapen.”

“Nee!” Van de schrik geeft Nona een gil. “Ik wil niet naar huis. Weet papa dit wel?”

“Jouw vader weet alleen nog dat-ie zo nodig moet verbouwen.”

Nona's moeder rolt de binnentent op en doet de hoes eromheen.

“Mam, dit kun je niet doen,” zegt Nona. “Het is hier juist zo fijn.”

“Het had fijn kunnen zijn.” Haar moeder smijt de voortent in de kofferbak.

“Als je maar weet dat ik niet meega, ik moet eerst naar het discofeest.”

Ze holt weg.

Isa gaat haar achterna.

“Je moet niet wegrennen,” zegt ze, “daar heb je niks aan.”

“Wat moet ik dan?” vraagt Nona. “Naar huis gaan zeker? Nou, mooi niet.”

“Je moet met je vader gaan praten.”

“Alsof dat helpt, met mijn vader valt niet te praten. Vroeger wel, maar sinds we zijn verhuisd niet meer. Behalve als het over verbouwen gaat. Het heeft echt geen zin, hij laat me niet eens uitpraten.”

“Toch moet je het doen,” zegt Isa. “Ik weet zeker dat het helpt.”

Nona haalt haar schouders op. “Je weet niet hoe mijn vader is.”

“Je kunt het toch proberen,” dringt Isa aan. “Wedden dat-ie wel naar je luistert?”

“Nou, die weddenschap heb ik alvast gewonnen,” zegt Nona.

“Waar wedden we om?”

Isa denkt na. “Ja, ik weet al iets,” lacht ze. “Als het je lukt, moet jij met Roberto zoenen.”

“Best.” Nona weet zeker dat het zover niet komt.

Met z’n tweeën lopen ze naar de rivier. “Daar staat-ie!” Nona wijst in het water. Haar vader staat met lieslaarzen aan te vissen. Nona wenkt dat hij moet komen.

“Heb je gezien wat ik heb gevangen?” Haar vader laat trots een net met forellen zien.

En dan wordt Nona kwaad. “Jij staat hier lekker te vissen, hè? Je weet niet eens dat mama de tent inpakt.”

“Wat...?” Dit had haar vader nooit verwacht.

“Heb je nou je zin?” zegt Nona. “Nu moeten we naar huis, alleen maar door die stomme verbouwing van jou.”

“Mama overdrijft,” zegt haar vader. “Als de serre eenmaal klaar is, is ze blij.”

“Helemaal niet! Weet je wat er gebeurt als de serre af is? Dan kun jij er gaan zitten, helemaal in je eentje. Wil je dat soms?”

En Nona vertelt haar vader van het telefoongesprek dat ze opving tussen haar moeder en vriendin. “Ze zei het echt: als hij nou weer gaat verbouwen, ben ik weg.”

Dat komt aan, dat ziet Nona wel. Zelf wordt ze ineens ook bang. Stel je voor dat haar moeder nu al ergens anders gaat wonen. Ze slaat twee armen om haar vader heen. “Je moet ophouden met rommel maken, pap. Je moet tegen mama

zeggen dat je ermee stopt. Er is toch ook niks aan? Je bent elke avond aan het werk. Nooit doe je meer iets gezelligs met haar. Wat heb je daar nou aan...”

Nona's vader zucht. Hij loopt de rivier in en pakt zijn hengel.

Nona blijft staan. Ze ziet haar vader in het water staren. Af en toe wrijft hij met zijn hand over zijn voorhoofd. En dan kijkt hij Nona aan. “Ik zal erover nadenken.”

Nona wil weer beginnen, maar Isa wenkt dat ze weg moet gaan. “Laat hem maar, anders verpest je het misschien. Hij gaat erover nadenken, dat is al heel wat.”

Als Nona nog een keer omkijkt ziet ze haar vader het water uit komen.

“Hij heeft naar je geluisterd,” zegt Isa.

“Dat had ik nooit gedacht,” zegt Nona. “Als het nou ook maar helpt.”

“Hallo, hij heeft naar je geluisterd,” zegt Isa weer.

“Ah, ik snap al wat je bedoelt. Nou moet ik zeker met Roberto zoenen.”

“Ja,” zegt Isa.

Nona vindt het helemaal niet leuk als ze eraan denkt. Ze wil eerst weten wat er met Jules aan de hand is. “Alsjeblieft, zeg dat het niet hoeft. Ik doe wel iets anders. Ik help je de hele week met afdrogen, twee weken.”

Maar Isa denkt dat het goed is voor Nona, dat ze zo over

Jules heen komt. “Je moet met Roberto zoenen. Mee jij!” Ze pakt Nona’s hand en neemt haar mee naar de kantine. Maar Roberto staat er niet meer.

“Wie zoeken jullie?” vraagt Ad.

“Een heel mooie Italiaanse jongen.” En Isa wijst lachend naar Nona.

“Dan moeten jullie heel snel zijn,” zegt Ad. “Ze hebben net uitgecheckt.”

“Haha, leuk grapje, maar daar trap ik niet in. Mee jij!” Isa sleurt Nona over de camping.

“O, wat jammer voor je!” zegt Isa als ze bij de staanplaats van Roberto aankomen. Ad had gelijk, de bungalowtent is weg.

“Heel jammer,” lacht Nona. “Maar niet heus.”

Het gaat als een lopend vuurtje over de camping. “Brian heeft een bijltje uit het stenen tijdperk gevonden.” Ze komen naar Nona en Isa toe gerend. “Jullie waren erbij, hè?”

Ze moeten wel tien keer vertellen hoe het precies is gegaan.

“Daar heb je Brian,” zegt Nona. Er staat een groepje mensen om hem heen. Hij is nog niet bij de archeoloog geweest, dat kunnen ze zo zien.

“Hij was er niet,” zegt Brian. “Maar ik ga met mijn moeder naar het museum. O, daar heb je haar al!” Brian rent naar de auto.

Iedereen kijkt hem na. “Mazzelaar!”

“Ik had nooit gedacht dat het zo’n successtory zou worden,” zegt Nona. “Ik trakteer je, maar eerst moeten we dat met Jules oplossen, dat is belangrijker.”

“Is Jules binnen?” vraagt Isa.

“Nee, ik geloof het niet,” zegt Nona. “Zijn fiets staat er tenminste niet.”

“Mooi, dan kunnen we tenminste rustig met mijn oma praten.”

Isa doet de deur van de kantine open. “Hè gadsie, heb je die twee macho’s ook weer.” Ze kijkt naar Kars en Edgar. “Moet je ze nou zien zitten. Ze denken echt dat ze heel belangrijk zijn. Nou, we zullen ze eens even wegsturen.”

Oma en de jongens zijn zo druk met elkaar in gesprek dat ze de meiden niet eens horen binnenkomen. Ze vangen flarden op van een gesprek, dat blijkbaar over Jules gaat.

“Hij woont nog wel gewoon thuis,” zegt Kars.

“Dat weet je niet,” zegt oma.

“Wij weten het wel,” zegt Isa. “Jules slaapt ergens anders. Daar willen we het juist met je over hebben, oma. Maar mijn lieve broer en zijn vriend gaat het niks aan. Willen jullie ons even alleen laten, dit is belangrijk.”

“De jongens weten al veel meer over Jules dan jullie denken,” zegt oma. “We maken ons grote zorgen over hem.”

“Wat is er dan?” vraagt Nona.

“In elk geval is zijn vader een grote loser,” zegt Kars.

“Nou nou,” zegt oma. “Je weet niet wat er met die man is.”

“Nou,” zegt Kars verontwaardigd, “hij is op z’n minst gestoord. Gisteren zagen we hem nog over de rand van de afgrond kijken.” Ze zijn alledrie even verbaasd. “Was dat de vader van Jules? Dus die heeft daar afval gedumpt.”

“Nee,” zegt Kars. “Dat dachten we, maar het was geen afval wat onder in het ravijn lag.”

“Wat dan?”

“Frodo,” zegt Edgar. “We denken dat die ouwe van Jules een botsing heeft gehad.”

“Dat denken we niet alleen,” valt Kars hem in de rede, “dat is zo. Er zit een vette deuk in de voorkant van zijn auto en aan de rotswand zit rode lak.”

“Waarschijnlijk is de klep opengesloten en is Frodo uit de laadbak geslingerd,” zegt Kars. “En die gek kijkt ernaar, maar doet niks. Dan spoor je toch niet?”

“Hij heeft dat beest gewoon laten creperen. Jules heeft zich gisteren rot gezocht. Vanochtend heeft-ie de hond pas gevonden, doordat hij ons over die pick-up hoorde vertellen.”

“Ja,” zegt Isa. “Hij was meteen weg.”

“Precies,” zegt Kars. “Wij zijn achter hem aan gegaan. Nog een geluk. Toen we hem zagen was hij al bezig over de rand te klimmen. Dat had-ie echt nooit naverteld, hoor.”

“En toen?”

“Toen hebben we Frodo met z’n drietjes naar boven getakeld.”

“Daar ben ik het trouwens niet mee eens,” zegt oma.

“Veel te gevaarlijk. Jullie hadden Ad en Frits moeten halen.”

“Ad was aan het timmeren in de disco,” zegt Kars. “Die moet klaar zijn voor het feest.”

“We hebben het er niet meer over,” zegt oma. “Het is gelukkig goed afgelopen.”

“Je wilt niet weten hoe dat beest eruitzag,” zegt Edgar.

“Is Frodo dood?”

“Nee, hij heeft geluk gehad. Hij is nu bij de dierenarts.”

“Heeft-ie daar de hele nacht gelegen?” vraagt Nona. “Wat zielig. Waarom heeft die vader dat niet verteld?”

“Weet jij het?” zegt Kars. “Ik niet.”

“Daar hadden we het net over,” zegt oma. “Dat klopt niet. En het is ook vreemd dat Jules het ons niet heeft verteld. Hij zei dat hij niet kon komen omdat hij een dagje op stap ging met zijn vader.”

“Echt een vader om een dagje mee weg te gaan,” zegt Kars.

“En intussen loopt hij zijn hond te zoeken.” Nona moet er bijna om huilen.

“Wij mochten het echt niet weten,” zegt Kars. “Hij zei tegen ons dat Frodo was gestolen door iemand met een rode

pick-up.”

“Die iemand is dus zijn eigen vader.” Nona snapt er echt niks van. “En hij heeft ons ook nooit verteld dat hij in de grot slaapt.”

“Slaapt die jongen in een grot? Nee toch!” Oma schrikt heel erg.

“We vertellen niet waar het is,” zegt Isa, “want dat is ons geheim. Maar we hebben een slaapzak in de grot gevonden en daar zaten haren van Frodo in. Er staat ook een kaars en er liggen lucifers.”

“Net zagen we hem er nog,” zegt Isa. “Hij kwam naar buiten met een envelop met geld.”

“Waar heeft-ie dat geld nou weer voor nodig?” vraagt Edgar.

“Dat zou wel eens voor de dierenarts kunnen zijn,” zegt oma.

“Wat denk je dat zo’n operatie kost? Die arme jongen. Dit mag zo niet langer doorgaan. Ik moet weten wat daar thuis aan de hand is. Hij zal zo wel komen, laat niks merken. Ik ga met hem praten.”

Ze knikken. Oma wil net iets te drinken inschenken als Jules binnenkomt. Ze proberen zo gewoon mogelijk te doen. Alleen Nona rent op hem af. “Hoe is het met Frodo?”

“Ik kom net bij hem vandaan,” zegt Jules. “Hij is geopereerd. Morgen mag ik hem halen.”

“Wat vreselijk voor je, daarom kon je gisteren niet komen.”

Nona heeft zo’n medelijden met Jules dat ze zich niet meer kan inhouden. “Ik wil niet meer dat je in de grot slaapt.”

Wat zegt ze nou? Iedereen schrikt. Maar Nona gaat door. “Je moet ons vertellen wat er is. We helpen je, echt waar.”

Jules kijkt paniekerig om zich heen. Hebben ze zijn schuilplaats ontdekt?

“Je kunt ons echt vertrouwen,” zegt Nona. “We weten dat die rode pick-up bij de rotsen van je vader is.” Ze kijken elkaar geschrokken aan. Waarom doet ze dit?

Ze weten het, denkt Jules. Ze weten alles...Hij draait zich om en holt weg.

“Jules!” Nona rent achter hem aan.

Vlug! denkt Jules. En bij springt op zijn fiets.

“Stommerd!” Kars wordt kwaad. “Wat hadden we nou afgesproken? Wij zouden niks laten merken. Oma zou met hem praten.”

“Sorry.” Nona moet huilen. “Ik vind het zo zielig voor hem.”

“Echt weer meidengedoe,” zegt Edgar. “Natuurlijk is het zielig. Maar dit is nog veel zieliger. Nou is-ie weg en denk maar niet dat hij nog ooit een stap op de camping zet.”

“Alsof dat Nona’s schuld is,” zegt Isa.

“Geen ruzie,” zegt oma. “Daar heeft niemand iets aan en

Jules al helemaal niet.”

Edgar rent naar buiten. “We kunnen hem nog inhalen, maar dan moeten we snel zijn.” Hij kijkt naar Kars.

“Ik moet zo met mijn moeder Stef en Romeo van de trein halen,” zegt Kars.

“Dan gaan wij wel.” Isa wenkt Nona.

“Niemand doet nu meer iets,” zegt oma. “Anders jagen jullie hem alleen maar verder weg. We moeten eerst heel goed nadenken voor we weer een stap zetten. Het is veel te belangrijk.”

“Het is jouw schuld niet,” zegt Isa als ze met Nona over de camping loopt.

Nona haalt haar schouders op. “Maar dat ik zo stom tegen hem heb gedaan is wel mijn schuld. Alleen maar omdat hij niet kwam opdagen.”

“Harder!” denkt Jules als hij de berg op fietst. Hij kijkt achterom, maar hij ziet niemand. Dat zegt niks, misschien komen ze zo de hoek om in de blauwe Renault. Hijgend trapt hij door.

Als hij eerst maar voorbij dit open stuk is, ook al zijn ze met de auto, dan weet hij wel een vluchtweg. Nog honderd meter, snel! Hij vliegt over de weg en duikt naar rechts. Pierre noemde dit altijd het geitenpaadje. Hij weet zeker dat ze het niet kennen. Niemand kent het. Als je het niet weet, zie je niet

eens dat het een pad is. Hij rijdt nog een stukje door, tot het pad naar rechts kronkelt. Hier kunnen ze hem nooit vinden. Hij moet nadenken, dus hij stapt af en laat zijn fiets in het gras vallen. Hij volgt het pad tot boven op de berg. Van daaruit ziet hij de camping liggen. Ineens beseft hij dat hij daar nooit meer kan komen. Hij slaat met zijn hand tegen zijn voorhoofd. Hoe kan het, hoe kan het dat ze alles van hem weten. Dus daarom was Nona van de week zo onaardig. Het had er niks mee te maken dat hij niet was komen opdagen. Ze was erachter gekomen wie hij werkelijk is. Niet de stoere jongen die ze dacht, maar een zielenpoot zonder huis. Die in een grot moet slapen en op de camping geld verdient om eten te kopen voor zichzelf en zijn hond. De zoon van een dronkelap die niet voor hem zorgt en Frodo ook nog in de afgrond stort. Hij wordt er zelf al misselijk van als hij het allemaal bedenkt, hoe moet het dan wel voor een ander zijn. Jules bijt op zijn lip. Hoe kan alles ineens zo veranderen? Nog geen drie jaar geleden was hij wel de jongen die Nona bedoelde. Mam, waarom moest je nou ook dat rotongeluk krijgen... Jules slaat zijn handen voor zijn gezicht en begint te huilen. Ik heb alles verloren, mam, niet alleen jou, maar ook papa en mijn huis. Ik heb alleen Frodo nog, mam, en die wil ik niet ook nog verliezen. Daarom moet ik papa wel in de steek laten. Ik kan niet meer naar huis. Jules weet het zeker. Zijn vader zal Frodo op een dag toch weer meenemen in de

pick-up. Frodo is nu veilig bij de dierenarts.

Hij leeft tenminste nog, maar Jules moet er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren. Hij neemt geen risico meer.

Straks haalt hij wat spullen op en dan gaat hij weg. Er is maar één plek waar hij naartoe kan; één iemand op de wereld die echt om hem geeft en dat is Pierre.

Hij moet hem vinden. Hij weet zeker dat Pierre hem niet wegstuurt als-ie met Frodo op de stoep staat. Als-ie vertelt wat er is gebeurd laat hij hem heus wel binnen. Pierre snapt wel dat hij zijn vader in de steek laat. Helemaal als Jules vertelt dat zijn vader nooit meer van de drank af kan komen. Dat het al veel te ver is. Dat hij niks meer voor hem kan doen. Jules droogt zijn tranen. Het is een goeie beslissing om naar Pierre te gaan. Het zal alleen nog een hele zoektocht zijn. Het enige wat hij weet is dat Pierre in Marseille woont. En dat hij elke ochtend bij de haven naar de schepen kijkt, dat schreef hij op de kaart. Daar moet hij hem kunnen vinden.

Jules haalt zijn geld uit zijn zak. Hij heeft nog wel wat over, maar niet genoeg om samen met Frodo op de trein naar Marseille te stappen. Maar dat geeft niet, want ze kunnen liften.

Als Frodo nog te zwak is tilt hij hem wel op. De dierenarts zei dat hij met die gespalkte poot morgen weer moest kunnen lopen. Het beste is dat hij nu naar huis gaat. Als hij later komt

zit de deur misschien weer op de knip. Hij blijft vannacht niet.

Hij is nog veel te kwaad op zijn vader. Hij weet zeker dat ze ruzie krijgen. Zo wil hij niet bij hem weggaan. Hij heeft al een ander plan.

Jules gaat nog één keer op het hoogste punt staan. Voor de laatste maal kijkt hij naar de camping. Hij moet denken aan wat Nona zei: We willen je helpen. Maar hij wil geen zielige jongen zijn. Er is maar één iemand die hem mag helpen en dat is Pierre.

Jules staat in de straat, verscholen achter een auto. Hij houdt de deur van het huis van de dierenarts voortdurend in de gaten. Tot nu toe zit alles mee. Zijn vader was niet thuis. Dat kwam goed uit. Hij heeft snel wat spullen bij elkaar gezocht en op een briefje geschreven waar hij heen is. Jules vraagt zich af of zijn vader het ooit zal vinden. Veel heeft hij niet meegenomen. Hij hecht niet zo aan dingen. Alleen zijn diskman kan hij niet missen en een foto van zijn moeder. Hij kijkt om naar de lege winkel. Zijn huis, maar dat is het allang niet meer.

Aha, de deur van de dierenpraktijk gaat open. De assistente komt naar buiten. Ze stapt op haar fiets en rijdt weg. Als het goed is, is alleen dokter Dunant nog binnen. Nu moet hij snel zijn, voor de dokter de deur van de praktijk op slot doet. Jules heeft gekeken, vanavond is er geen spreekuur,

gelukkig maar.

Met zijn rugtas om loopt hij naar binnen. Dokter Dunant steekt zijn hoofd om de deur van de spreekkamer. “Ah, jij bent het. Je hebt geluk, ik ga bijna sluiten. Kijk nog maar even naar je hond, hoor, jongen, dan kun je vannacht tenminste rustig slapen. Je weet de weg.”

Jules loopt door naar de kennel. Frodo is wakker geworden uit de narcose. Hij kan ook alweer kwispelen. Jules knielt bij hem neer, maar Frodo komt overeind. “Het gaat goed met je, hè?” Jules knuffelt zijn hond en dan staat hij op. Frodo begint te janken als hij wegloopt. “Ik ben zo terug,” fluistert Jules, en hij maakt een gebaar met zijn hand zodat Frodo weet dat hij moet wachten maar dat hij altijd terugkomt.

“Bedankt,” zegt hij, als hij langs de spreekkamer komt.

“Niks te danken, hoor, jongen. Morgen kun je hem weer meenemen. Je komt er wel uit, hè?”

“Natuurlijk.” Jules loopt naar de voordeur, doet hem open en laat hem weer dichtvallen. Nu moet hij snel zijn. Op zijn tenen sluipt hij terug. Vlak bij de spreekkamer blijft hij geschrokken staan. Help, de dokter komt er aan. Jules kijkt paniekerig de gang in. Ergens staat een deur open. Hij schiet naar binnen en drukt zich plat tegen de muur zodat de dokter hem niet kan zien. Hij hoort voetstappen de gang in komen. Ze komen steeds dichterbij. Jules houdt zijn adem in. Als de dokter maar niet juist in deze kamer moet zijn. Ja hoor, hij

blijft staan. Jules' hart klopt in zijn keel. Hij ziet een hand die de deur dichtdoet. Als-ie hem maar niet op slot doet! Maar de dierenarts loopt alweer door. Jules hoort hem de trap op gaan. Dan slaat er boven een deur dicht. Jules zucht opgelucht. Nu is hij veilig.

Heel zachtjes doet hij de deur open. Hij sluipt de gang op en trekt de deur weer voorzichtig dicht. Dan sluipt hij op zijn tenen door de gang naar de kennel. Frodo zit rechtop. Hij piept van blijdschap als hij Jules ziet.

“Ssst...” Jules legt zijn vinger op zijn mond. “Ik blijf vannacht bij je.” Hij wrijft zijn wang langs Frodo's kop. “Morgen vertrekken we,” fluistert hij.

Isa is zo trots op haar nieuwe bikini, dat ze hem wel aan iedereen wil laten zien. Het is een heel mooie, met voorgevormde cups. Nu lijkt het net alsof ze echt borsten heeft. Ze heeft pech dat het vandaag niet zulk mooi weer is, maar ze heeft 'm toch aangetrokken, met haar T-shirt eroverheen. In de verte hoort ze gegil. Het is Nona. Brian heeft een pet op haar hoofd gezet met 2.-1 erop.

“Dat mocht je willen. Het wordt nooit twee-één!” roept Nona.

Zwaaiend met de pet rent ze achter Brian aan. Wat zijn het toch een stel gekken. Isa is allang blij dat Nona weer vrolijk is.

Haar ouders praten tenminste weer met elkaar. Het ziet er niet naar uit dat de vakantie wordt afgebroken en dat ze vertrekken. Isa wil naar haar vrienden lopen als ze de auto van haar moeder ziet aankomen. Ze rent ernaartoe. “Mam, kijk eens wat mooi!” Ze wil haar T-shirt omhoog doen als ze Stef en Romeo in de auto ziet zitten. Het gaat hun niks aan.

“Wat een hartelijke begroeting!” Lachend stappen ze uit. “Welkom in Timboektoe,” zegt Kars.

“Zo, dat ziet er niet gek uit,” zegt Stef.

“Zeker niet,” zegt Romeo. Kars denkt dat ze het over de camping hebben, maar de jongens kijken naar Françoise en Desirée die een eindje verderop staan.

“Die twee zijn in de aanbieding,” zegt Kars.

“Heb je hem weer,” zegt Edgar. “Niks ervan.”

“Dat had je niet verteld.” Romeo geeft Kars een klopje op zijn schouder. “Goeie smaak.”

Isa kijkt naar de twee zussen. Ik wou dat die twee eens ophoepelden, denkt ze. Maar dat zijn ze echt niet van plan. Ze komen juist naar de jongens toe.

“Wat aardig dat jullie zo’n leuke verrassing voor ons hebben meegebracht,” zegt Desirée. Ze lacht naar Stef en Romeo, die helemaal van slag zijn. Ze vergeten zelfs hun bagage uit de auto te halen.

“Dan moeten we maar een staanplaats voor jullie versieren,” zegt Kars.

“Wij weten wel een goeie staanplaats,” grinnikt Françoise.

“Take it easy, dames,” zegt Kars, “deze mannen hebben de hele nacht in de trein gezeten.”

“Ik voel me eigenlijk superfit,” lacht Romeo. Hij geeft de meiden een knipoog.

Echt Romeo, denkt Isa. Hij is er nog maar net of hij begint al te versieren.

“Hij slaat meteen zijn slag, jongens,” lacht Stef. “Doe nou

maar kalm aan, man, we zijn hier nog vier weken.”

“Jij bent alleen maar bang voor je verlies,” zegt Romeo.

“Hoezo?” Stef haalt een blocnote uit zijn zak. “Ik sta op acht en jij op vijf.”

“Niks acht,” zegt Romeo. “Die drie laatste tellen niet mee, anders sta ik op tien.”

“Waarom zouden die niet meetellen?” vraagt Stef.

“Waar hebben jullie het over?” vraagt Isa.

“Dat snap jij toch niet,” zegt Kars. “Ze doen wie deze vakantie de meeste meiden heeft versierd.”

“Niet alleen versierd,” zegt Romeo lachend.

“Gadsie,” zegt Isa. “Wat een machogedoe, zeg.”

Stef en Romeo moeten lachen.

“Zal ik de camping even laten zien?” vraagt Kars. “Dan hebben jullie vast een idee in welk project je bent gestapt.”

“Zo is het,” zegt Romeo. “We moeten weten waar onze aandelen in zitten.”

“Wij laten de camping wel zien,” zegt Desirée.

“Ja,” grinnikt Françoise, “wij zijn heel goeie gidsen.”

“Die service slaan wij niet af, toch Stef?”

“Ik zou niet durven,” zegt Stef.

Ze lopen achter de meiden aan.

“Shit!” Edgar kijkt hen stomverbaasd na. “We worden zomaar gedumpt. De dames hebben ineens een ander. Heb je nog meer van die fijne vrienden? Actie, man, anders zijn

we ze kwijt.”

“Ik ga er echt niet achteraan,” zegt Kars. “Denk nou even na, man, je loopt toch niet achter zulke meiden aan?”

“Ik baal er wel van,” zegt Edgar.

“Overmorgen komen mijn vriendinnen ook,” zegt Isa.

Edgar kijkt naar Kars. “Is dat wat?”

“Schattig,” zegt Kars. “Twee puppy’s.”

“Nou ja,” zegt Isa. “Meisjes van twaalf staan toevallig gelijk aan jongens van zestien, hoor.”

“Wat doe jij dan met die krielkip?” vraagt Kars.

Isa wil haar broer een stomp geven als oma er aankomt.

“Het komt misschien wel lastig uit nu je vrienden er net zijn, Kars, maar we moeten vergaderen.”

“O ja,” zegt Kars. “Het discofeest staat op de agenda.”

“We kunnen het ook wel zonder jou,” zegt oma. “Dan praat ik je wel bij.”

“Niet nodig.” Kars wijst naar Stef en Romeo die met de zussen meelopen. “Ze worden op dit moment geheel verzorgd. En anders doen ze maar mee. Daar komen ze toch voor? Het moet stampvol worden als de disco wordt geopend. En hier zijn niet bepaald veel jongeren.”

“Hoe pakken we het aan,” zegt oma, “daar gaan we het over hebben en als dat duidelijk is, wil ik het over Jules hebben.”

Kars en Isa lopen achter oma aan de kantine in. Kars draait

zich om en fluit op zijn vingers naar Edgar, die de meiden nakijkt.

“Je moet aan de bak,” zegt hij. “Je hebt die muren niet voor niks zo mooi gemaakt. Ze moeten voor je graffiti staan dringen.”

Edgar draait zich zuchtend om. “Dat zou wel fijn zijn, dan hebben we weer een nieuwe kans.”

“Ik denk dat dit ook wel mee zal werken.” Hanna komt er aan met een krant in haar hand. “Die is met de post gekomen.”

“Onze camping!” roepen ze, als ze de krant openvouwt. “Moet je zien hoe wijs we erop staan.”

Kars leest de kop hardop voor: “Lerarenstel begint camping Timboektoe in de Dordogne in Frankrijk’. Hoe komen ze aan die naam?” zegt Kars.

“Van Ad,” zegt Hanna. “Hij heeft de camping officieel Timboektoe gedoopt.”

“Wowow!” roepen ze.

“Wat een goeie reclame, ‘CU in Timboektoe’ staat eronder. Als dat stuk van gisteren net zo goed is, dan wordt het hier nog wat.”

“Je hoeft je geen zorgen meer te maken, Kars,” zegt oma. “Die disco komt vol.”

“Maar dan moeten we wel eerst flyers maken,” zegt Hanna.

Kars en Edgar zitten achter de computer. De flyers zijn al af, ze zijn nu bezig een affiche voor het discofeest te ontwerpen. Ze hebben net een lettertype gekozen, als Stef en Romeo binnenvallen.

“Dat is snel,” zegt Edgar blij. “Ze hebben jullie dus ook gedumpt.”

“Zeker niet.” Romeo pakt een stoel en gaat bij hen zitten.

“Dat zou ik geen dumpen willen noemen,” lacht Stef. “Ze moesten eten.”

“Mooie smoes, dat is dus hetzelfde.” Edgar werkt intussen gewoon door. “Is deze letter niet nog duidelijker?”

“We hebben een afspraakje met ze,” zegt Romeo.

“Leuk.” Kars is duidelijk niet geïnteresseerd. “Vind je dit geel fel genoeg als achtergrondkleur?” vraagt hij aan Edgar.

“We gaan vannacht een wandelingetje met de dames maken,” zegt Stef.

“Wat?” Edgar houdt meteen op met werken. “Hoe hebben jullie dat voor elkaar gekregen?”

“Dat verbaast me niks,” zegt Kars. “Die twee weten altijd alle meiden in te pakken met hun praatjes. Daar zijn wij watjes bij. Nou hebben ze er weer een nachtwandeling uit weten te slepen.”

“Ja,” zegt Stef. “Dat belooft wat.”

“Dat denk ik ook,” lacht Romeo.

“We gaan zo een kleine route uitzetten,” zegt Romeo.

“Waar zijn de stille plekjes?”

“Hallo,” zegt Edgar. “Wij hebben wel iets anders te doen hier. Zoek het zelf maar uit. Morgen moet dit affiche klaar zijn.”

“Morgen slapen wij heel lang uit,” zegt Romeo. “Dan moeten we uitrusten van ons avontuur. Het wordt vast een latertje. We hebben vannacht om twee uur afgesproken.”

“Als je maar weet dat ik jullie morgen om halfacht uit je nest schop,” zegt Kars. “En dat gaat niet zo zachtzinnig.”

“Waarom zo vroeg?” vraagt Romeo.

“Omdat we al om halfnegen op pad gaan om affiches te plakken en flyers uit te delen,” zegt Kars.

“Daar hebben jullie ons toch niet voor nodig?” zegt Stef.

“Onze proppers gaan ook mee,” zegt Kars terwijl hij naar het scherm kijkt.

“Zo, hoor je dat, Stef, ze hebben echte proppers. Dat noem ik professioneel.”

“Ja,” zegt Kars. “Onze proppers zijn waarschijnlijk extra fit na hun nachtwandeling. Dat komt goed uit.”

“Je bedoelt ons?” Ineens heeft Stef het door.

“Jullie kunnen toch zo goed versieren?” zegt Kars. “Dan zorgen jullie maar dat de tent vol komt.”

“Zo is het,” zegt Edgar. “Dat ik ze voor het uitkiezen heb.”

“Die durft,” zegt Romeo.

“Inderdaad.” Kars draait een voorbeeld uit en legt het voor

Edgar neer. “Hier komen ze wel op af, toch? Hoe vinden jullie het?”

“Gaaf!” zegt Romeo. “Maar waarom moet dat allemaal op zo’n bizarre tijd verspreid?”

“Omdat we alles voor de middag klaar moeten hebben,” zegt Kars. “Oma moet om twee uur bij de dierenarts op de stoep staan. Ze heeft de praktijk gebeld. Na tweeën mag Jules Frodo halen.”

“Oké,” zegt Romeo. “Wij kunnen toch wel wat aan, Stef?”

“Dat dacht ik ook,” zegt Kars. “Dan kunnen jullie mooi even helpen met de tekst.”

“Eerst moeten we er nog om dobbelen wie Desirée mag,” zegt Stef.

“Dacht ik het niet,” lacht Kars. “Zij weten alweer wie de grootste borsten heeft.”

“Het oog van de kenner,” zegt Romeo.

“En nu aan het werk, kenners,” zegt Kars.

“Ja ja,” zucht Romeo. “We zijn hier nog niet of we worden al afgebeeld.”

“Nee,” zegt Edgar, “dat zie je verkeerd. Jullie zijn hier nog niet of jullie hebben onze meiden al weggekaapt.”

“Jouw meiden,” lacht Kars en hij draait het ontwerp voor allevier uit.

“Nou, eh...veel plezier, hè?” zegt Kars en hij gaat zijn tent

in.

Hij kruipt net in zijn slaapzak als Stef zijn hoofd door de opening van de tent steekt.

“Heb jij een wekker voor ons? Ik weet zeker dat we anders gewoon doormaffen.”

“Een wekker?” zegt Kars. “Hoe zie je dat voor je? Wil je midden in de nacht een wekker laten aflopen? Dat hoort de hele camping. Denk maar niet dat mijn pa je dan nog weg laat gaan.”

“Hoe moet het dan?” vraagt Stef.

“Om de beurt wakker blijven. Ik ga lekker slapen. Mmm...”

En Kars draait zich op zijn zij.

Stef loopt mopperend weg.

“En?” vraagt Romeo.

“We moeten om de beurt wakker blijven. We hadden beter kunnen vragen of die meiden ons kwamen wekken. Ik val zowat om van de slaap,” zegt Stef gapend. “Vannacht in de trein hebben we ook niet veel geslapen.”

“Ik ga eerst wel maffen,” zegt Romeo. “Wek me maar om halfeen, dan mag jij pitten.”

Stef kruipt zuchtend in zijn slaapzak. Hij is veel te moe. Als hij zo blijft liggen valt hij zeker in slaap. Hij gaat rechtop zitten, knipt zijn zaklamp aan en gaat lezen. Maar hij is nog niet onderaan op de bladzij of hij voelt dat zijn ogen

dichtvallen. Dat wordt niks, denkt hij. En hij kruipt uit de tent en gaat buiten zitten. Hij kijkt naar de maan en de sterren, maar veel meer valt er in het donker niet te zien. De tijd kruipt voorbij. Als het eindelijk halfeen is en hij Romeo wekt, is hij over zijn slaap heen. “Ik blijf ook wel wakker,” zegt hij zachtjes. “Een potje pokeren?”

Als Romeo knikt pakt hij de kaarten en deelt ze uit.

Ze hebben al drie potjes gespeeld als het nog steeds geen tijd is.

“Zouden die meiden slapen?” vraagt Romeo.

“Vast niet,” zegt Stef. “Veel te spannend.”

“Nog een halfuurtje.” Ze kleden zich aan en gaan buiten zitten.

Het is doodstil op de camping. Ze horen de stroom van de rivier en af en toe een uil.

“Het is kwart voor twee,” zegt Stef. “We moeten gaan.”

“Ik voel me net een prins die zijn prinses wakker gaat kussen,” fluistert Romeo, als ze over de camping lopen.

“Volle maan.” Stef wijst omhoog. “Romantisch of niet? Wij zijn wel mazzelkonten, hè?”

“Wij weten gewoon hoe we zoiets moeten aanpakken,” zegt Romeo zachtjes.

“Daar is het!” Ze zijn vlak bij de tent die de meiden hebben aangewezen.

“Hoe gaan we nu te werk?” fluistert Stef.

“Voorzichtig de rits omhoog doen.” En Romeo sluipt naar de tent, gaat op zijn hurken zitten en doet de rits een stukje omhoog. Hij hoort gekraak van een luchtbed. Zou dat een van de meiden zijn? Hij schuift de rits nog een stukje hoger. Ja hoor, er komt er een aan. Hij steekt zijn duim op naar Stef. Met zijn ene hand houdt hij het tentdoek opzij en zijn andere hand steekt hij uitnodigend naar binnen zodat een van de meiden die kan pakken en naar buiten kan komen.

Au! Romeo trekt zijn hand weg, hij krijgt een keiharde klap met een hard voorwerp.

“Wat moet dat hier?” De vader van Desirée en Françoise grijpt Romeo vast.

“Ik, eh...Ik geloof dat ik bij de verkeerde tent ben...” stamelt Romeo.

“Ophoepelen, sufferd!” De man duwt Romeo naar buiten en ritst de tent dicht.

Verkramppt van de pijn en totaal overdonderd zit hij voor de tent. Stef trekt hem overeind. “Wegwezen, man.”

Als ze doorlopen horen ze geginnik in de tent ernaast.

“Wat een rotwijven! Mijn poot, man!” Romeo wrijft kreunend over zijn hand.

“Water,” fluistert Stef en hij trekt Romeo het washok in en zet de koude kraan open.

“Die was goed raak,” zegt Stef, als Romeo’s hand opzwelt. “We zijn erin getrapt.”

“Ja, eh...dat weet ik ook wel. Ik ga maffen.” En zonder een woord te zeggen loopt Romeo weg.

“Niet veel geslapen dus,” zegt Kars, als Stef en Romeo ‘s-morgens met wallen onder hun ogen de kantine in komen.

“Je moet er wat voor over hebben,” zegt Stef.

“Ach,” zegt Romeo, “wij zijn wel wat gewend.”

“Hoe vroeg was het?” vraagt Kars.

“Toen het licht werd hebben we opgebroken,” zegt Stef.

“Ja,” zegt Romeo. “Wat moet je nou in het licht, hè?” Hij trekt de manchet van zijn overhemd omlaag zodat je zijn hand niet kunt zien. Maar als hij een croissantje pakt ziet Kars het toch.

“Wat heb je aan je hand?”

“In het donker ergens tegenaan geknald,” zegt Romeo.

“Risico van het vak, hè?”

“Je weet wat een party animal hij is,” zegt Stef.

“Toen ik me vannacht omdraaide dacht ik nog aan jullie.

Die hebben feest, hoor, dacht ik,” zegt Kars.

Ze willen net vertrekken als Ad binnenkomt.

“Jullie moeten me even iets uitleggen. Hoe is dat vannacht gegaan?”

“Wat?” vraagt Kars.

“De vader van Françoise en Desirée was net hier. Een van jullie heeft vannacht zijn tent opengeritst. Zo te zien was jij het,

Romeo.” Ad kijkt naar Romeo’s hand. “Je hebt een fikse klap met een sandaal gehad. Wat is dat voor gek? Je gaat toch niet ‘s nacht zomaar de tent van een ander in? Was je dronken of zo?”

“Nee,” zegt Romeo. “Ik was naar de wc geweest en toen ben ik met mijn slaperige kop de verkeerde tent in gegaan.”

“Zoiets dacht ik al,” zegt Ad. “Doe me een lol en ga vandaag even langs om je excuus aan te bieden.”

“Die is goed!” Zodra Ad weg is, slaat Kars met zijn hand op tafel. “En dat noemt hij een romantische nacht... Hahaha...”

Stef en Romeo worden vuurrood.

“We moesten ze wekken,” zegt Romeo. “Ze hadden de tent nog speciaal aangewezen.”

“De schatjes,” lacht Kars. “Heel romantisch, geef mij zo’n nachtwandeling.”

“Wat is er met je hand?” vraagt Edgar die net binnenkomt.

“Wat denk je?” zegt Kars. “Er zat een muizenval in haar bh...”

Jules kijkt op zijn horloge. Het is halfacht. Hij is dus toch nog in slaap gevallen. Hij gaat rechtop zitten. Zijn botten doen pijn van de harde grond. De hele nacht heeft hij wakker gelegen. Hij moest steeds aan zijn vader denken. Het valt hem moeilijker dan hij dacht om hem achter te laten. Midden in de nacht kreeg hij ineens spijt. Dat komt omdat hij niet meer kwaad is. Als hij alleen was geweest zou hij nooit weggaan, maar hij is niet alleen. Hij heeft Frodo. Jules kijkt naar de spalk om Frodo's poot en de hechtingen in zijn zij, en dan weet hij weer dat het niet anders kan. Hij kan ook niet tegen zijn vader zeggen dat die Frodo thuis moet laten als hij dronken is.

Dat heeft hij al zo vaak gezegd en zijn vader belooft het steeds plechtig, maar als hij te veel heeft gedronken weet hij het niet meer. Hij mag Frodo niet langer aan zijn vader toevertrouwen.

Als er weer iets gebeurt en het loopt niet goed af, vergeeft hij het zichzelf nooit meer.

De hele nacht heeft hij gewacht tot het ochtend werd en nu

het zover is wordt hij bang. Dat komt omdat hij bijna gaat vertrekken. Het doet hem pijn om alles achter te laten. Niet alleen zijn vader, maar ook zijn school en de camping. En Nona, zegt hij tegen zichzelf. Geef nou maar eerlijk toe dat je het heel moeilijk vindt haar te missen.

Jules slikt een paar keer. Frodo likt hem.

“Ach,” zegt Jules zachtjes. “Ik moet ook niet zo zeuren. Jij wordt weer helemaal beter en dat is het belangrijkste.” Frodo legt zijn kopje in Jules’ schoot.

“We hebben een lange reis voor de boeg, Fro,” fluistert Jules.

Hij moet er zelf van zuchten. Als het allemaal maar lukt. Als hij Pierre maar kan vinden.

Tegen achten stapt Jules de kennel uit. Frodo komt hem achterna.

“Blijf,” zegt Jules en hij sluit de kennel.

Op zijn tenen sluipt hij door de gang. Naast de voordeur zit de wc. Hij doet de deur voorzichtig open en verbergt zich. Jules staat er nog maar net als hij buiten voetstappen hoort. Dat moet de assistente zijn. Ze steekt de sleutel in het slot. Jules luistert naar de voordeur die opengaat. Hij hoort voeten die op de dat worden geveegd. Zodra hij de voetstappen de gang in hoort gaan, schiet hij de wc uit. De assistente draait zich met een ruk om. “Ik schrok me dood, wat ben jij vroeg.” Ze heeft gelukkig niet gemerkt dat Jules al binnen was.

“Ik kom Frodo halen.”

“Nu al?” zegt de assistente. “Had de dokter het niet over vanmiddag? Nou ja,” zegt ze als ze de teleurstelling op Jules’ gezicht ziet, “ik kan wel even vragen of de dokter naar Frodo kijkt als hij beneden komt. Neem maar even plaats in de wachtkamer.”

Dit is tenminste goed gegaan, denkt Jules. Nou maar hopen dat Frodo mee mag. Hij wil zo snel mogelijk weg. Stel je voor dat Nona ineens voor hem staat, hij weet niet of hij dan nog de kracht op kan brengen te gaan.

“Goeiemorgen.” Er komt een vrouw met een poezenmand binnen. Het beestje zit heel rustig in zijn mand, maar de vrouw praat maar. Dat haar poes er niet tegen kan dat-ie zit opgesloten, dat ze gesteriliseerd moet worden alleen omdat haar man het wil, en dat ze er nu al spijt van heeft. Jules is blij als de assistente haar binnenroept. Maar er komen nog veel meer mensen met huisdieren. Ze kijken naar Jules. “Jouw kat is zeker al binnen?”

“Nee, eh..Ja...” Jules heeft geen zin om te praten. Het liefst zou hij Frodo halen en wegrekken, maar hij blijft keurig wachten tot de assistente hem komt halen. Als hij de deur van de spreekkamer opendoet, probeert Frodo tegen hem op te springen.

“Hij kan mee,” zegt de dokter, “maar ik wil hem over een week terugzien voor de hechtingen. De spalk laat je zitten.”

Jules krijgt ook nog tabletten mee. “Hij mag gewoon lopen,” zegt de dokter. “Dat moet zelfs, maar laat hem nog maar niet met andere honden spelen.”

Voorlopig valt er niet veel te spelen, denkt Jules. Hij bedankt de dokter en neemt zijn hond mee.

Frodo loopt de kant van hun huis op. Jules fluit hem terug.

“Dat is ons huis niet meer,” zegt hij. En hij loopt de andere kant op. Jules voelt elke stap. Is het wel goed wat hij doet? Als hij stilstaat, ziet hij hoeveel moeite het Frodo kost om te lopen. “Je kon het niet, pap,” zegt hij zachtjes. “Je kon het niet zonder mama.” Hij haalt diep adem en loopt door.

Hijgend komen Brian en Isa de kantine in. “Jules was niet in de grot.”

“Natuurlijk niet,” zegt Kars. “Die is allang weg. Hij blijft heus niet wachten tot jullie hem komen wekken. Zo lekker lig je daar niet.”

“Maar hij heeft er ook niet geslapen,” zegt Brian. “Alles lag nog net zo als gisteren. De slaapzak, de kaarsen, er was niks veranderd.”

“Het is alleen maar fijn dat hij daar niet is geweest,” zegt oma.

“Dan heeft hij thuis geslapen.”

“En als hij er nou vandoor is?” vraagt Isa.

“Jules gaat niet weg zonder Frodo,” zegt oma. “Ik zorg

ervoor dat ik ruim voor tweeën op de stoep bij de dierenarts sta. Dan loop ik hem nooit mis.”

“Dan moeten we nu wel gaan,” zegt Edgar.

“Hebben we alles?” vraagt oma. “De affiches, de flyers, lijm?”

“Nona ontbreekt,” zegt Isa.

“Moet die ook nog mee?” vraagt Kars. “Dat lukt toch nooit?”

“We gaan met het busje,” zegt oma.

“Zo.” Kars tilt een doos op. “Mag dat zomaar van pa?” Kars is mee geweest om de bus te kopen. Het was nog een hele strijd.

Kars, Isa en oma vonden dat er een busje moest komen om de gasten van het station te halen. “Extra service, man,” zei Kars.

Maar Ad vond het onzin. “Wie komt er nou met de trein hiernaartoe?”

“Wacht maar af tot de camping klaar is,” zei Kars. “Dan worden er extra treinen naar Timboektoe ingezet.”

“Ik vind het fijn dat mijn zoon zo’n vertrouwen in ons project heeft,” zei Ad. En toen hebben ze samen een tweedehands busje opgescharreld. ‘CU in Timboektoe’ heeft Edgar erop gespoten. Ad is beretrots. Voor elke boodschap neemt hij de bus.

Kars en Edgar zetten de dozen met spullen voor de bus

neer.

Kars haalt een affiche uit een doos en plakt het op de bus.

“Stoer!” roepen ze.

“Wij gaan in de slaapcoupé.” Romeo trekt Stef de bus in.

Ze gaan achterin zitten met hun hoofd tegen het raam geleund.

“Welterusten, we horen het wel als we er zijn.”

“We gaan vertrekken!” zegt Kars.

“Zeker zonder Nona,” zegt Isa. “Aardig ben jij, zeg.”

“Wat nou, aardig,” zegt Kars. “Dan moer ze maar op tijd komen.”

“Doe niet zo stom, ik ga haar halen. Wachten hoor, oma.”

En Isa rent weg.

Onderweg komt ze Nona tegen. Die steekt haar duim op.

“Je gelooft het nooit, de vrede is gesloten. Mijn vader heeft de verbouwing afgeblazen. Niet zomaar, hoor, ik heb ze de hele nacht horen praten, maar vanochtend zei mijn vader het. Ik ben zo blij, daarom ben ik wat later.”

“Dus ze zijn weer verliefd,” zegt Isa.

“Nou, dat weet ik niet,” lacht Nona, “maar mijn paatje bracht mijn moeder vanochtend wel ontbijt op bed.”

Isa pakt Nona's hand. “Great!”

“En Jules?” vraagt Nona.

Isa wil Nona vertellen dat hij niet in de grot was, als er wordt getoeterd. “Rennen!” zegt Isa. Een paar tellen later

springen ze in de bus.

“Kijk nou eens wie daar aankomen,” zegt Kars als oma de bus start. “Onze zusjes.”

“Grapjas,” mompelt Romeo slaperig. “Die durven zich de eerste vierentwintig uur hier niet meer te laten zien.”

Maar Desirée en Françoise hebben er geen enkele moeite mee.

“Goeiemorgen,” zeggen ze poeslief. Als Romeo en Stef hun stem horen zijn ze meteen klaarwakker. “Dat noem ik brutaal.”

De meiden doen alsof er niks gebeurd is. “Wij willen meehelpen met affiches plakken. Van jou mag het wel, hè Edgar?” vragen ze als niemand reageert.

Kars ziet dat Edgar zich zo weer door hen laat inpalmen. “Dat kan niet,” zegt hij gauw. “Jullie moeten eerst toestemming aan je vader vragen. Anders krijgen we problemen.”

“Paps vindt het heus wel goed,” zeggen ze. Maar ze hollen weg.

“Karren,” zegt Kars.

“Moeten we niet op die dames wachten?” vraagt oma.

“Natuurlijk niet,” lacht Kars.

“Die zullen op hun neus kijken,” zegt Romeo, als oma de bus start en het pad af rijdt.

“Stop!” Desirée en Françoise komen aangehold. “We

mogen mee!”

Oma neemt gas terug.

“Doorrijden!” zeggen de jongens.

Oma haalt haar schouders op naar de meisjes. “Ik doe braaf wat me wordt opgedragen,” zegt ze.

“Dag schatjes!” De jongens zwaaien naar hen.

Nona zit voor in de bus. Ze hoopt dat ze Jules ziet als ze straks in het dorp zijn. Maar oma slaat rechtsaf, de grote weg op.

“Gaan we niet naar het dorp?” vraagt Nona.

“Dat heeft geen zin,” zegt Kars. “Voor die paar jongeren die daar wonen hoeven we niet te plakken.”

“In het dorp zijn toch ook toeristen,” probeert Nona nog.

“Niet genoeg,” zegt Edgar. “Maar we hangen er samen wel een keer wat affiches op.”

“Kun je wel,” plaagt Isa. “Nu gauw aan Nona beginnen, hè, nu je die twee meiden niet kunt krijgen.” Ze verheugt zich erop om mensen naar de camping te lokken. Ze heeft al opgeschept tegen haar vriendinnen hoe super de disco eruitziet. Het moet een fantastisch feest worden.

“Het is lekker druk,” zegt Kars, als ze de stad in rijden.

“Dat moeten we hebben. Even onze proppers wakker maken.”

Romeo en Stef liggen achter in de bus te slapen. Kars

maakt een flesje water open en laat het over hun gezichten lopen.

“Wie doet dat?” Ze springen op. “Nee hè, onze beul weer.”

“Wij laten jullie hier los,” zegt Edgar als oma de bus parkeert.

Kars geeft Isa een doos met spullen. “Jij bent verantwoordelijk voor jullie groepje.”

“Dat je zoiets je kleine zusje zomaar durft toe te vertrouwen,” zegt Isa.

Kars neemt haar apart. “Het is hartstikke fijn dat iedereen helpt, maar het is wel onze camping, snap je, niet vergeten. Zorg ervoor dat jullie niet worden gepakt. Plakken mag niet.”

Isa knikt. Het geeft haar een goed gevoel. Eindelijk behandelt haar broer haar als een gelijke.

“Wat spreken we af?” vraagt Romeo.

“Om elf uur bij de bus zijn,” zegt oma.

“En niet stiekem in de bosjes gaan liggen pitten.” Kars zet een doos spullen voor zijn vrienden neer.

“Jij moet niet zulke slechte gedachten over ons hebben,” zegt Stef. “Dat discofeestje van je wordt een megasucces, daar zorgen wij voor.”

Kars haalt een affiche uit de doos. “Dit wordt de eerste, jongens!” En hij plakt hem op een schutting bij de parkeerplaats.

Als-ie zit begint iedereen te juichen.

“Hebben jullie voldoende van alles?” vraagt oma als Isa, Nona en Brian weglopen.

“Dan gaan de boys maar aan het werk.” Romeo bekijkt zichzelf in de ruit van de bus, haalt zijn pet uit zijn zak en zet hem op.

“Onze zonnebrillen,” zegt Stef.

“Jullie lijken zo net een stelletje gangsters,” lacht Kars.

“Wacht jij maar af, mannetje.” En ze lopen door.

“Dit lijkt me wel een plek waar veel jongeren komen.” Isa stapt een snackbar binnen.

“Mogen we hier een affiche ophangen?” vraagt ze.

De eigenaar leest wat er staat.

“Ik kom wel,” zegt hij lachend. En hij gebaart dat ze ‘m op de deur mogen plakken.

Isa kijkt op haar mobiel. Annabel sms’t dat ze morgenmiddag al aankomt. Maar ze heeft geen tijd om terug te sms’en. “Daar bij de supermarkt hangen we er ook een op.” En ze holt ernaartoe.

“Wie vraagt het?”

“Ik,” zegt Brian. Hij steekt zijn duim op als hij buitenkomt.

Als ze de hoek omgaan komen ze langs een stel meiden. Isa stoot Nona aan. De meiden hebben een flyer in hun hand en een plattegrond. Als Nona hoort dat ze Nederlands praten, houdt ze hen aan. “O, wat een gave flyer,” zegt ze droog.

“Waar kun je die krijgen?”

Isa en Brian stikken van de lach.

“Op het plein daar staan twee heel leuke jongens,” zegt er een.

“Waar gaat het eigenlijk over?”

“Over een discofeest op een camping.” Een van de meisjes houdt haar de flyer voor. “Kijk maar.”

Nona doet of ze leest. “Gaaf,” zegt ze tegen Brian en Isa. “Daar gaan we heen.”

“Als die twee gaan, gaan wij ook,” horen ze een paar jongens zeggen die met een flyer in hun hand langslopen, “CU in Timboektoe, hè?” Nona loopt weg.

“Mafkees,” lacht Isa. Pas als ze uit het zicht zijn, durft ze weer te plakken.

Het centrum is klein. Na een poosje hebben ze alle plekken gehad. Telkens komen ze mensen met flyers tegen. En in elke straat hangt wel een affiche.

“Ik ben zo trots,” zegt Isa. “Het is net of dit stadje nu een beetje van ons is.”

“We moeten naar de bus,” zegt Brian als de torenklok slaat.

“Is het nou al elf uur?” Ze rennen terug.

Iedereen heeft een goed humeur. Het is ook zo goed gegaan.

Kars zet de volumeknop van de cd-speler helemaal open. Iedereen zingt mee.

Eerst rijden ze een eindje over de grote weg, en dan rijdt oma de oprit van een wegrestaurant op en zet de bus neer. “Een heel belangrijke locatie,” zegt ze. “Hier komen vaak mensen die nog een camping moeten vinden.”

Romeo en Stef hebben de smaak wel te pakken. Ze stappen af op een familie met een jongen en een meisje. Ze zijn iets jonger dan Isa, maar de jongens vinden dat het nog net kan.

“Deze ouders kijken alsof ze wel een avondje rust kunnen gebruiken,” begint Romeo. “Dat kan. Want deze camping biedt een fantastische feestavond. Een superdiscofeest waar alleen jongeren worden toegelaten.” Hij kijkt de jongen en het meisje aan. “En als jullie de volgende ochtend een beetje moe zijn, geen punt, een eerlijke frisse duik in de rivier biedt uitkomst. Ik weet niet of jullie van swingen houden?” Hij geeft hun de flyer.

“Ja pa, daar wil ik heen,” zeggen ze. “We zouden toch nog een camping zoeken?”

“Misschien is het wel een leuk idee,” zegt hun vader.

“Timboektoe heeft maar een beperkt aantal plaatsen,” zegt Stef. “Om teleurstellingen te voorkomen kunt u nu bij ons reserveren.”

“Doen, pap!”

“Vooruit dan maar.” En de man geeft zijn gegevens aan hem door.

Edgar en Kars lopen ook over het parkeerterrein. Elke auto houden ze aan. Maar een auto met twee jongens en een meisje achterin laten ze gaan.

“Waarom houden jullie die niet aan?” vraagt oma. “Dat is toch onze doelgroep?”

“Zeker die stuudjes,” zegt Edgar.

“Nee,” zegt Kars, “daar zitten we niet op te wachten. Het moet een leuk feest worden.”

“Dus jullie selecteren,” zegt oma. “Dat is niet de bedoeling. Iedereen van die leeftijd is welkom.”

“Denk je nou echt dat die wafjes voor een discofeest zijn te porren?” zegt Kars. “Die weten alleen wie Mozart is. Je gelooft me niet, hè?” Hij kijkt oma aan. “Wat krijg ik van je als ik gelijk heb?”

“Een zoen,” zegt oma.

“Daar doe ik alles voor.” Kars loopt naar de auto, de familie stapt net uit. Maar hij heeft zich vergist. De jongens en het meisje die achterin zaten zijn veel wijzer dan hij dacht. Ze willen van alles weten. Wat voor muziek er wordt gedraaid en hoe oud je moet zijn. “Ik heb geen zin in een kinderdisco,” zegt het meisje. Kars staat maar met hen over muziek te praten. Ze zijn fan van dezelfde popgroep als hij. Het is dat hun vader trek in koffie heeft, anders had het nog veel langer

geduurd.

Maar ze nemen wel een plattegrond mee.

Kars kijkt oma aan. “Inschattingsfoutje,” zegt hij.

“Geeft niet,” zegt oma. “Je krijgt toch een zoen van me.”

Kars houdt zijn wang op als Isa komt aangerend. “Jij moet een beetje beter op je personeel letten. Die fantastische proppers van je zitten binnen cola te drinken.”

“Misschien hadden ze dorst.” Kars gaat gauw kijken. Aan het tafeltje bij het raam zitten Romeo en Stef. Maar zo te zien zijn ze niet zo dorstig. Hun glas is nog helemaal vol. Ze hebben veel meer belangstelling voor twee meiden die aan de andere kant van het tafeltje zitten. Ze lijken nog lang niet uitgepraat.

Romeo haalt zelfs zijn agenda uit zijn zak en schrijft van alles op. Kars gebaart dat ze aan het werk moeten, maar Romeo zwaait naar hem met een grote smile op zijn gezicht. Kars ergert zich dood.

“Wat is dat nou?” zegt hij, als de meiden eindelijk zijn opgestapt. “Zitten jullie hier een paar meiden te versieren.”

“Ja,” zegt Edgar, “doe dat in je eigen tijd.”

“Ho, ho!” zegt Romeo. “Jullie hebben een heel verkeerde indruk van ons. Dit was een zakengesprek. Wat denken jullie van een reservering van twintig jongeren?”

“Wat bedoel je? Twintig jongeren?” vraagt Kars.

“Deze twee dames zijn de leiders van een groep van twintig

jongeren die tussen de twaalf en de vijftien zijn,” zegt Stef. “Een bedankje zou wel aardig zijn.”

“Ja,” zegt Romeo. “Wat goed, jongens, dat jullie ze hebben gestrikt voor het feest.”

“Jullie zijn gek!” Kars kan het niet geloven.

“Jullie hoeven ons niet te geloven,” zegt Romeo. “Maar ik zou cu maar wel uitbreiden. Ze kunnen er niet eens allemaal in, man.”

“Dus jullie hebben echt een groep gecontracteerd?”

Romeo laat de bevestiging zien. “Ja, dat heb je, hè, met zulke superproppers.”

“Fantastisch!” Kars geeft zijn vrienden een schouderklopje.

“We zijn klaar, Stef,” zegt Romeo. “De werkkleding kan uit, boy.”

Ze zetten hun pet en hun zonnebril af.

Overmoedig stappen ze met z’n allen in de bus.

“Jullie hebben heel goed werk geleverd,” zegt oma. “Ik rij naar het dorp en dan trakteer ik jullie op iets lekkers.”

Als ze instappen wijst Edgar naar de oprit. “Moet je zien, een lifter met een hond.”

Oma start de auto, ze rijdt het parkeerterrein af en draait de oprit op.

“Wie gaat er nou liften met een hond,” zegt Romeo. “Die staat er morgen nog.”

“Wat nou lifter met een hond?” roept Nona. “Dat is

Jules!”

“Stoppen!” roepen ze. Oma trapt op de rem, rijdt de berm in en stopt vlak voor Jules.

20

Ik heb een lift, denkt Jules. Maar dan ziet hij hen. Weg, denkt hij...Ik moet hier weg! “Frodo, kom!” Hij rent om de auto heen.

“Jules!” hoort hij. Hij herkent Nona’s stem en kijkt opzij.

Daardoor ziet hij de auto niet die vaart maakt om de grote weg op te gaan. De auto rent keihard, maar het is al te laat.

Jules klapt ertegenaan.

Uit de bus klinkt gegil. Nog geen tel later staan ze allemaal om Jules heen. Frodo komt aanlopen. Het is een geluk dat hij niet zo snel is vanwege zijn poot anders had-ie ook onder de auto gelegen. Met krijtwitte gezichten staan ze daar. De chauffeur buigt zich over Jules heen. “Niet wegzakken, jongen,” zegt hij.

“Pierre...” stamelt Jules. “Ik moet naar Pierre...” Nona zit naast hem met haar armen om Frodo, die zachtjes jankt. “Jules, kijk naar me,” zegt ze. “Je moet wakker blijven...Blijf alsjeblieft wakker...”

Oma wil een ambulance bellen, maar dat heeft de chauffeur al gedaan.

Hij ijsbeert door de berm heen en weer.

“Gaan jullie vast de bus in,” zegt oma. “Zo kunnen de ziekenbroeders er niet bij.”

“Nona,” zegt Isa. Maar Nona praat maar door tegen Jules om hem wakker te houden.

“Daar zijn ze!” Oma zwaait naar de ziekenauto. De ambulance is nog niet gestopt of de ziekenbroeders springen eruit. Heel voorzichtig halen ze Jules’ been onder de auto uit. Er moet iets mee zijn, want Jules kreunt zachtjes. Ze leggen hem op de brancard en dragen hem de auto in.

“Waar brengt u hem heen?” vraagt oma.

“Wij komen achter u aan,” zegt ze als de broeder de naam van het ziekenhuis noemt. Frodo probeert in de ziekenauto te springen. Hij jankt, omdat het niet lukt met zijn zere poot.

Brian pakt hem vast. “Dat kun jij nu helemaal niet en je mag ook niet mee naar het ziekenhuis.” Hij neemt de hond mee de bus in, en streelt zijn kopje. “Jij blijft zolang bij mij, wij zijn toch ook vrienden?”

Frodo probeert nog of hij weg kan komen, maar dan gaat hij toch maar liggen en hij likt Brians hand.

“Nona!” Isa steekt haar hoofd uit de bus.

“Ik wil bij Jules blijven,” roept Nona.

Oma kijkt vragend naar de ziekenbroeder. “Dat is goed.” En hij houdt de deur van de ambulance voor haar open.

“Jules, ik ben bij je,” zegt Nona. “Ik blijf net zolang bij je

tot je weer helemaal beter bent.” En dat neemt ze zich ook voor, al moet ze met Jules in de koude grot slapen. Maar het is net of Jules haar niet hoort. “Ik moet naar Pierre toe...Ik moet Pierre vinden,” zegt hij zachtjes.

“Hij hoort je niet,” zegt de broeder. “Hij heeft een shock opgelopen door de klap.”

Met loeiende sirene rijden ze over de weg. Iedereen neemt gas terug als de ambulance langs hen heen over de vluchtstrook raast.

Nona heeft geen idee waar ze zijn. Ze kijkt maar naar Jules.

Ze merkt het niet eens als ze het parkeerterrein van het ziekenhuis op rijden. Voor de ingang van de eerste hulp houdt de auto stil, maar Nona blijft gewoon zitten. Pas als de ziekenbroeder haar schouder pakt, schrikt ze.

“We zijn er,” zegt hij. “Loop maar mee.”

Ze rollen de brancard met Jules erop bij de eerste hulp naar binnen. Het gaat zo snel dat Nona zich moet haasten om hen bij te houden. Binnen neemt een verpleger de brancard over.

“Ga hier maar zitten,” zegt hij tegen Nona, en hij rijdt Jules de behandelkamer in. De wachtkamer zit vol mensen. Twee kinderen rennen heen en weer, maar Nona ziet alleen de deur waarachter Jules is verdwenen. En dan moet ze huilen. Het is mijn schuld, denkt ze. Als ik Jules niet had geroepen

had hij hier niet gelegen...Ze staat op en loopt naar de gang. Een vrouw die naast haar zat komt haar achterna. “Gaaf het wel, meisje?” Ze haalt een bekertje water voor Nona.

Nona neemt een paar slokjes en dan gaat het weer beter.

“Jij hoort toch bij die jongen die Jules heet?” vraagt een verpleegster.

Nona knikt.

“Dan kun jij ons vast wel vertellen waar hij woont. Dan kunnen we zijn ouders bellen.”

“Dat weet ik niet,” zegt Nona. “Ik weet alleen de naam van zijn dorp en dat hij geen moeder meer heeft. Ik weet het niet... Echt niet...” En ze begint weer te huilen.

“Wat weet jij niet, lieve meid,” zegt oma die binnenkomt.

“Ik vroeg haar waar de jongen woont,” zegt de verpleegster, “dan kunnen we zijn vader waarschuwen.”

“Dat weet ik ook niet,” zegt oma. “Maar daar kan ik wel achter komen.”

Ze loopt met de verpleegster mee naar de receptie. Daar vraagt ze het nummer op van de dierenarts. Als ze dat weet belt ze de praktijk. Het duurt even, maar dan geeft de assistente Jules' adres en telefoonnummer door. De verpleegster draait het nummer. Het duurt heel lang voor er wordt opgenomen.

“Uw zoon Jules ligt hier op de eerste hulp.” En de verpleegster vertelt wat er is gebeurd. Ze moet het steeds

opnieuw vertellen. Nona snapt er niks van. Zou de vader van Jules soms doof zijn?

“Hij komt hierheen,” zegt de verpleegster als ze heeft opgehangen.

Oma en Nona gaan terug naar de wachtkamer. Nona staart maar naar de deur van de behandelkamer, maar ze zijn nog steeds met Jules bezig.

“Weet u al iets?” vraagt oma, als de deur eindelijk opengaat en een dokter naar buiten komt.

“In elk geval heeft hij zijn been gebroken en een paar gekneusde ribben,” zegt hij. “Maar zijn hoofd moeten we nog onderzoeken.” En hij loopt haastig door.

Isa komt de wachtkamer in. “En? Weten jullie al iets?”

“Nog niet,” zegt oma. “Zodra ik iets weet kom ik naar jullie toe.”

Isa is alweer een poosje weg als Kars binnenkomt. En daarna Edgar, maar ze weten nog steeds niets.

Opnieuw gaat de deur open. Maar dit keer is het de verpleegster. Achter haar loopt een man.

“Wwwaar is-ie...Wwaar is Jules...?” De man praat met een dikke tong.

“Gaat u maar bij hen zitten,” zegt de verpleegster. “Zij zijn bevriend met uw zoon.”

De man kijkt hen lodderig aan. “Jules is mijn zzoon.” Als ze de walm van alcohol ruiken die uit zijn mond komt weten

ze wat er met Jules' vader aan de hand is.

Eindelijk gaat de deur van de behandelkamer open. “Daar zit de vader van Jules,” zegt de verpleegster, als de dokter naar buiten komt. De dokter geeft Jules' vader een hand. “Uw zoon heeft geluk gehad. Zijn hoofd moet toch een harde klap hebben gehad, maar het is helemaal in orde. Hij heeft alleen een gebroken been en een paar gekneusde ribben. Daar houdt hij voorlopig wel last van. Maar daarvoor hoeven we hem niet in het ziekenhuis te houden. Ze zijn nog even met hem bezig en dan kunt u hem mee naar huis nemen.”

Nona en oma denken alletwee hetzelfde. Wie gaat er daar thuis voor Jules zorgen?

“Dat gaat toch niet,” zegt Nona. “Moet hij soms met zijn gebroken been in de grot slapen?”

“Dat laten we echt niet gebeuren.” Oma wacht tot de dokter weg is en dan stapt ze op Jules' vader af. Nona ziet dat ze hem mee naar de gang neemt. Ze kijkt naar de deur van de behandelkamer die half openstaat. Even aarzelt ze, maar dan staat ze op en loopt ernaartoe. Door de opening in de deur ziet ze Jules. Hij zit in een rolstoel. Zijn been zit in het gips. Een verpleger legt hem uit hoe de rolstoel werkt. Als hij opkijkt ziet hij Nona staan.

“Je bent zeker heel kwaad op me,” zegt ze.

“Waarom zou ik boos op jou moeten zijn?” vraagt Jules.

“Als ik je niet had geroepen, lag je hier niet.” Nona gaat naar binnen.

“Natuurlijk is het jouw schuld niet,” zegt Jules. “Ik ben toch zelf onder die auto gelopen. Maar zo erg is het niet. Ik heb alleen een gebroken been, ik mag zo naar huis.”

Nona wacht tot de verpleegster weg is en dan pakt ze zijn hand. “Ik vind het hartstikke erg voor je, maar dat gaat niet.”

“Mijn vader moet wel werken, maar het lukt heus wel,” zegt Jules.

“Het komt niet door je vaders werk dat hij niet voor je kan zorgen,” zegt Nona. “Het komt...Het komt doordat je vader iets doet waar jij je voor schaamt.”

Jules praat er gauw overheen. “Je moet Frodo voor me halen, wil je dat?”

“Je hoeft je niet te schamen voor wat een ander doet. Ook niet als die ander je vader is. Dat is toch onzin? Het gaat er alleen om hoe je zelf bent. Jij bent...Jij bent juist hartstikke bijzonder...Als ik alleen met mijn vader was en hij dronk dan...dan had ik echt niet meer geweten wat ik moest. En jij... jij bent zo sterk gebleven.”

Wat ben je lief, denkt Jules. Ineens voelt hij hoe eenzaam hij de hele tijd is geweest. En hoe moeilijk het allemaal was. Hij bijt op zijn lip.

Nona streelt zijn hand. “Je mag best wel huilen. Ook hele stoere hunks moeten wel eens huilen,” zegt ze met een

glimlach op haar gezicht. “Maar je kunt niet naar huis.”

“Jules gaat ook niet naar huis.” Oma en Jules’ vader komen binnen. In één oogopslag ziet hij dat zijn vader te veel heeft gedronken.

“Jij gaat een tijdje bij ons op de camping logeren, Jules,” zegt oma. “Tot je weer helemaal beter bent, en Frodo ook.”

Jules kijkt naar zijn vader. Zeg dan wat, denkt hij. Maar zijn vader staat er maar zo’n beetje bij.

“Het is het beste, jongen,” zegt hij. “Het is het beste...Je weet dat ik niet voor je kan zorgen.”

Nu wordt Jules kwaad. Wat nou? denkt hij. Natuurlijk kun je wel voor me zorgen. Maar dan moet je je drank laten staan en dat wil je niet. Dat heb je niet eens voor me over. Je laat me nog liever bij wildvreemden logeren. Je kent die mensen helemaal niet...Paniekerig kijkt Jules naar zijn vader. “Ik ga niet naar de camping, ik ga naar Pierre. Jullie denken maar dat er niemand voor mij kan zorgen, omdat mijn moeder er niet meer is, maar ik heb wel iemand...” En dan begint Jules te huilen.

“Er zijn een heleboel mensen die voor jou willen zorgen,” zegt Nona. “Waarom denk je dat de bus hier nog staat en iedereen zit te wachten? We hadden net zo goed door kunnen rijden, maar dat wilde niemand. Omdat jij onze vriend bent, we houden van je. Pierre houdt van je, maar wij ook.”

“Nona heeft gelijk,” zegt oma. “Ik weet zeker dat niemand van ons nog zin heeft in het discofeest zonder jou, Jules. Je hoort bij Timboektoe, bij ons.”

Jules kijkt naar oma en dan naar Nona. Hij ziet de warme blik in hun ogen. Hoe lang is het geleden dat hij zoiets heeft gevoeld? “Sorry,” zegt hij.

“Kom op,” zegt oma, “we gaan naar Frodo.” En zonder op antwoord te wachten duwt ze Jules de kamer uit.

21

Jules legt zijn krukken neer en gaat voor zijn tent zitten. Nou nou, het lijkt wel of hij tachtig is, in plaats van veertien. Wat heeft hij nou helemaal gedaan? Hij heeft zich alleen maar gewassen en aangekleed, en hij is al doodmoe. Even naar het washok, het leek wel een wereldreis op die krukken. Hij moet er nog erg aan wennen om erop te lopen. Halverwege het veldje lag hij ineens languit. Hij voelt het nog. Oma zag hem vallen, maar gelukkig kwam ze niet aanhollen om hem op te rapen. Dat had hij helemaal vreselijk gevonden. Hij moet niet alleen aan zijn krukken wennen, maar aan alles. Het is toch ook raar dat hij ineens op de camping zit. Toen hij vannacht niet kon slapen kreeg hij allemaal vervelende gedachten. Hij snapte zichzelf niet meer: hij zou naar Pierre gaan en nou zit hij ineens op de camping. Het was ook helemaal niet zijn bedoeling, maar voor hij er erg in had zat-ie in de bus. Je hebt je laten overhalen, dacht hij steeds. Maar het kwam vooral door wat Nona zei. "Je hoeft je toch niet voor een ander te schamen. Jij drinkt toch niet te veel." Misschien heeft ze wel gelijk. Het kwam ook doordat

hij steeds voor zich zag hoe machteloos zijn vader daar stond. Hij had stiekem gehoopt dat zijn vader hem mee naar huis zou nemen. En voor hem zou zorgen. Hij weet dat het onredelijk is, omdat zijn vader dat niet kan. Op zo'n moment wordt het weer extra duidelijk. Gelukkig hoefde hij niet in het huis te slapen. Dat leek hem helemaal niks, als enige tussen al die volwassenen. Dan zou hij zich toch wel een loser hebben gevoeld. Hij staat bij de anderen op het veld naast het huis. Ad had nog ergens een oude bungalowtent liggen. Nu kan hij tenminste rechtop staan, anders zou het niet gaan met die krukken. Het is wel riant, met z'n tweetjes in zo'n grote tent. Jules kijkt naar Frodo die de kantine in loopt.

Frodo vindt het hier in elk geval prachtig, dat is tenminste iets.

Jules hoort hoe naast hem een tent wordt opengeritst. Romeo en Stef komen met hun toilettas onder de arm hun tent uit. Ze steken hun vinger naar Jules op. "Wij komen straks iets aanbieden," zegt Romeo. "Maar niet met onze slaperige kop. Het is nogal officieel, dus we moeten ons eerst oppoetsen en dan...?" Hij kijkt Stef aan.

"Petten en zonnebrillen op," zegt Stef.

"Stelletje mafkezen," lacht Jules, maar hij vraagt zich wel af wat ze van plan zijn.

Isa loopt zuchtend over de camping. Het is pas tien uur.

Haar vriendinnen komen pas tegen het eind van de middag aan.

Hoe komt ze die dag door? Ze vindt het zo spannend dat ze bijna niet kan wachten. De jongens gaan in het dorp affiches ophangen. Misschien moet ze maar meegaan, dan doet ze tenminste iets. Vanochtend om zeven uur was ze al klaarwakker. Ze hield het niet meer uit. Ze is zo benieuwd wat Sharon en Annabel van de camping vinden. Als ze meegaat naar het dorp is ze wel het enige meisje. En dan gaat Kars zeker weer heel mans tegen haar doen. Daar heeft ze geen zin in. Ze kan natuurlijk wel vragen of Nona meegaat. Die zei gisteravond wel dat ze bij Jules wilde blijven, maar ze kan het altijd proberen.

Isa slaat het pad naar het lavendelveldje in. Wat ruikt het hier toch lekker. Nona's vader komt net met Susan op zijn arm de tent uit. Hij maakt de auto open en zet het kleintje in haar stoeltje.

“Ikke uit...” zegt Susan als ze Isa ziet. Ze heeft haar knuffel bij zich.

“Ga je iets leuks doen?” vraagt Isa.

“Ja,” zegt Nona die met een chagrijnig gezicht de tent uit komt.

“Stom genoeg wel.”

“Nona is heel zielig, hoor, Isa,” zegt haar vader. “Ze zeurt al de hele vakantie dat we een boottochtje moeten maken. En

dat gaan we vandaag doen en nou moet ze mee. Zelig, hè?” Hij kijkt plagerig naar Nona. “Dat je de Kindertelefoon nog niet hebt gebeld.”

“Je hoeft heus niet zo leuk te doen,” zegt Nona. “De hele tijd gebeurde er helemaal niks, omdat jullie steeds ruziemaakten. Toen moest ik het allemaal zelf uitzoeken. En nou wil ik een dagje hier blijven omdat Jules zijn been heeft gebroken, en dan moeten jullie weg, dat kan ik ook wel zeggen.”

“Voor Jules wordt heus wel gezorgd,” zegt Nona’s moeder.

“Stap nou maar in.”

Nona blijft staan. “Mag ik echt niet thuisblijven?”

“Nee,” zegt moeder beslist. “Daar hebben we het al over gehad. Dat is niet gezellig voor Susan.”

Nona loopt zuchtend naar de auto. “Wees maar blij dat jij geen klein zusje hebt.”

“Ik wil wel ruilen, hoor,” zegt Isa. “Dan krijg jij Kars.”

“Toch maar niet.” Nona stapt in.

“Als je thuiskomt, zie je Sharon en Annabel,” zegt Isa.

“Hoor je het nou,” zegt Nona’s vader. “Jules is niet alleen, meiden genoeg om voor hem te zorgen.”

Isa ziet dat Nona schrikt. Als haar vader de auto start draait ze nog gauw het raampje open en wenkt ze Isa.

“Als die Sharon maar niet gauw met Jules gaat,” fluistert ze.

“Zo is ze niet,” lacht Isa. “Ga jij nou maar varen, ik houd de wacht.”

“Veel plezier!” roept Isa als ze weggrijden en ze zwaait hen uit.

Lachend loopt ze terug. Ze hoopt voor Nona dat ze gauw verkering krijgt met Jules. Vanuit de verte ziet ze Edgar, Kars en Brian bij de tent van Jules staan.

“Ik ga mee!” roept ze. “Wachten jullie ergens op?” vraagt ze, als ze bij de tent komt.

“Op onze onthulling.” Stef komt aanlopen.

“Het zit onder het doek,” zegt Romeo.

“Beste Jules,” zegt Stef, “over enkele seconden gaat het gebeuren.”

“Zeg nou maar wat er gaat gebeuren,” lacht Jules.

“Ja,” zegt Isa. “Er is gisteren genoeg met die jongen gebeurd.”

“Stef, ga je gang,” zegt Romeo plechtig.

Stef hangt het doek aan de bovenkant van de tent.

“Wat kan dat nou zijn?” vraagt Brian.

“Eén, twee...” zegt Romeo. “Bij deze verklaar ik het instituut officieel voor geopend.” Stef trekt het doek weg.

Ze beginnen allemaal te klappen. Aan de tent hangt een groot bord. **REVALIDATIECENTRUM MANKEPOOT** staat erop gespoten.

“Stelletje gekken.” Jules vindt het wel fijn dat ze grapjes om

hem maken.

“Na deze plechtige opening laten we jou achter, Jules, maar in goed gezelschap.” Kars wijst naar Desirée en Françoise, die bij de kantine staan. “Misschien willen ze je wel verplegen.”

“Dankjewel,” zegt Jules. “Op zulke verpleegsters zit ik niet te wachten. Ik stuur ze wel achter jullie aan.”

“Dat doe je niet,” zegt Kars. “Beloof dat je niet zegt waar we zijn.”

“Alsjeblieft,” zegt Isa. “Die twee kunnen toch nooit normaal doen. Dan zijn ineens onze affiches verdwenen, of de lijmpotten.”

“Ze zijn levensgevaarlijk.” Romeo laat zijn hand zien. Die is nog steeds dik. “Als we niet uitkijken worden we ook in het revalidatiecentrum opgenomen.”

“Ze komen er aan,” zegt Stef. “Zet ons maar vast op de wachtlijst.”

Voordat de meiden er zijn schieten ze gauw achter het huis langs.

Jules vraagt zich af waarom Nona niet meegaat naar het dorp.

Zou ze soms voor hem thuisblijven? Als dat zo is...Dan staat ze misschien zo voor zijn neus. Alleen al bij die gedachte slaat zijn hart over.

“Wat zeg jij, Fro,” vraagt Jules, terwijl hij zijn hond streeft.
“Komt Nona naar ons toe?”

Frodo geeft Jules een lik. “Jij denkt dus van wel.” Jules gaat verzitten. In gedachten ziet hij hen voor zich, samen voor zijn tent.

“Goed dat we jou zien.” Jules schrikt op van een stem. Hij kijkt in de gezichten van Desirée en Françoise.

“Inderdaad,” zegt Françoise. “Dan kun jij ons mooi vertellen waar ze zijn.”

“Dat gaat jammer genoeg niet,” zegt Jules.

“Waarom niet?” vraagt Françoise. “Je weet het heus wel.”

“Ik heb beloofd het aan niemand te vertellen,” zegt Jules.

“Doe niet zo braaf! Jules de heilige zeker? Je kunt het ons toch wel vertellen? We zeggen niet dat we het van jou hebben gehoord.”

“Sorry,” zegt Jules, “maar ik heb het nou eenmaal beloofd, ik houd me aan mijn woord.”

“Ik weet het al,” zegt Desirée. “Jij wilt zeker wat verdienen. Hoeveel moeten we betalen om het te weten te komen?”

“Helemaal niks,” zegt Jules. “Je kunt mij niet omkopen.”

“O nee? Ook niet hiermee?” Desirée haalt een briefje van twintig euro uit haar zak.

Jules kan het niet geloven. Hebben ze er echt zoveel voor over?

Dan barsten ze zeker van het geld.

“Nou wil je het wel vertellen, hè?” Desirée wappert pesterig met het briefje voor Jules’ neus. “Zeg maar waar ze zijn, dan is dit zo meteen voor jou.”

“Ik zei toch dat ik me niet laat omkopen,” zegt Jules.

Nu wordt Desirée kwaad. “Denk maar niet dat je het had gekregen, hoor, heilig boontje.”

“Ga je mee?” Ze trekt Françoise mee. “Laat dat watje hier maar zitten.” En ze lopen weg.

Wat zijn het toch een trutten, denkt Jules. Hij kijkt op zijn horloge. Het is al half elf en Nona is er nog steeds niet. Als ze hem wilde zien was ze er allang geweest. Jules zucht. Hij heeft ook weer veel te veel fantasie. Waar haalt hij het nou vandaan dat ze hem op zou komen zoeken? Zeker omdat ze hem riep toen hij bij de oprit wilde wegrennen. Dat betekent toch niet dat ze verliefd op hem is? En dat ze in het ziekenhuis zo lief deed, heeft er ook niks mee te maken. Ze mag hem gewoon graag, meer niet. Hij hoeft echt niet voor zijn tent te blijven wachten.

Hij kan beter weggaan, anders fokt hij zichzelf alleen maar op. Ze komt toch niet.

Jules pakt zijn krukken. Hij gaat naar de rivier, dan kan hij meteen de nieuwe steiger zien die Ad heeft laten maken. Gisteren was hij klaar. Hij schijnt heel mooi te zijn.

“Ga je mee?” Met Frodo naast zich loopt hij het pad af. Wat gaat dat toch lastig. Hij is nog lang niet handig met die

krukken. Dat komt ook door al die stenen op het pad. Au! Hij gaat bijna onderuit. Zijn gezicht verkrampst van de pijn. “Doorlopen,” zegt hij tegen zichzelf. “Je kunt hier niet de hele zomer als een sukkeltje rondsjoeken.”

Hij moet aan Jean Paul uit zijn klas denken, die liep ook op krukken. Na een tijdje was hij er heel handig mee. Hij hield hen gewoon bij, ook als ze snel liepen. En hij voetbalde zelfs mee. Jules vond het heel normaal, maar hij beseft nu pas hoe knap het was. Dat ziet hij zichzelf nog niet doen. Jean Paul moet zich suf hebben geoefend. Au! De weg loopt hier wel erg steil omlaag. Hij wankelt even, maar dan gaat hij toch onderuit. Wat doet dat zeer, zeg! Hij blijft even zitten tot de ergste pijn wegtrekt en staat dan weer op.

Hè hè, je moet niet vragen hoe lang het heeft geduurd, maar hij is nu toch bij de rivier. Een paar kinderen die in het water spelen, beginnen te fluisteren als ze hem zien. Ja, ik loop op krukken, denkt Jules. Heel interessant. Hij kijkt naar de steiger. Die ziet er zeker mooi uit. Jules had niet gedacht dat-ie zo’n eind het water in zou gaan. De haken voor de kano’s zitten er ook al aan. Wat zal het anders zijn als er allemaal boten liggen. Jules zwaait naar oom Frits die in het water staat en bezig is met een afscheiding. Dat wordt een zwembad voor de kleintjes. “Het ziet er goed uit!” roept Jules.

Pierre kent het niet meer terug als hij hier ooit nog komt.

Jules zucht. Zo had hij het ook in zijn hoofd toen hij eraan dacht later de camping over te nemen. Jammer genoeg had Pierre geen geld om te wachten tot Jules van school af was, anders had hij Pierre nu nog gehad. Ach, wat heeft het voor zin om daaraan te denken, hij wordt er niet vrolijker op. Jules loopt met zijn krukken de steiger op. Hij strompelt helemaal naar het eind en gaat zitten.

“Pas je op dat je er niet in valt?” zegt oom Frits. “Dat gips moet droog blijven.”

“Wanneer komen de kano’s?” vraagt Jules.

“Dat weet ik niet,” zegt oom Frits. “Daarvoor moet je bij Ad zijn. Ik houd ermee op.” Hij loopt langs de steiger naar de oever.

Jules kijkt naar de bergwanden aan de overkant van het water.

Wat is het hier toch mooi! Als hij naar Marseille was vertrokken had hij deze plek wel gemist. Hij weet zeker dat Pierre dit ook mist. Jules kijkt omhoog. Er komen grote donkere wolken aandrijven. Bijna iedereen gaat uit het water. Alleen een groepje kinderen dat een dam bouwt is er nog. Ineens schrikt hij op van geblaf. Wat is er? Hij draait zich om, maar met dat gipsbeen gaat het heel langzaam. Als hij eindelijk is omgedraaid ziet hij Desirée de bosjes in schieten. Wat moet die nou hier? denkt Jules. En waarom blaft Frodo zo? Ze doen toch niks? Of wel? Ineens ziet hij het. Zijn

krukken, ze zijn weg.

Die hebben ze dus meegenomen. “Hé!” schreeuwt hij. “Breng terug!”

In de verte hoort hij gelach. Wat een rotmeiden zijn het toch!

Wat moet hij nou? Rustig, denkt Jules. Niks laten merken, dan hebben ze er geen lol van en dan brengen ze ze zo terug. Alsof er niks aan de hand is tuurt hij over het water.

Maar Desirée en Françoise brengen de krukken helemaal niet terug. Jules zit daar maar. Hij kan geen kant op. Hoe moet dit?

Hij kan hier toch niet de rest van de dag blijven zitten? En niemand zal hem zoeken, ze gaan hem niet als een baby achternalopen. Pas als hij er vanavond met het eten nog niet is, krijgen ze misschien iets door. Jules kijkt om zich heen. Gelukkig zijn die kinderen er nog. “Hoi!” Hij wil vragen of ze iemand voor hem uit de kantine willen halen en wenkt dat ze moeten komen.

“Willen jullie iets voor me doen?” vraagt hij.

De kinderen kijken hem vragend aan. Ze zeggen iets, maar hij kan het niet verstaan. Hij probeert het in het Frans en daarna in het Engels, maar ze verstaan hem niet. “Helsinki...” zegt er een. En dan lopen ze weg.

Shit, ze spreken Fins, denkt Jules. En verder is er niemand.

Waarom brengen die rotmeiden die krukken niet terug?
Zo meteen gaat het nog regenen ook, dan wordt zijn gips toch nog nat.

Jules zit nog steeds bij de rivier als Nona thuiskomt.

“Heb je spijt dat je bent meegegaan?” vraagt haar moeder.

“Nee,” zegt Nona. “Het was echt gaaf!” Ze zijn eerder terug dan ze gedacht had. Dan kan ik nu mooi naar Jules, denkt ze, want de anderen zijn er nog niet. Ze loopt naar zijn tent, maar ze ziet Jules niet. Nona is teleurgesteld. Ze was juist zo blij dat ze zo vroeg was. Ze wil weglopen als ze Jules’ krukken ziet liggen. Dan is hij er wel, denkt ze. Nona kijkt in de tent. Een slaapvertrek staat open. Daar liggen wat spullen, maar Jules is er niet. Het andere slaapvertrek zit dicht, dan moet hij daar zijn. Zal ze hem wakker maken? Ze kruipt ernaartoe, maar ze durft het niet goed. Misschien heeft oma wel gezegd dat hij moet rusten en dan maakt zij hem wakker. Maar ze moet hem zien. “Jules,” zegt ze, maar ze krijgt geen antwoord. “Jules!” roept ze nu iets harder. Weer niks. Die is diep in slaap, denkt ze. “Jules!” roept ze keihard. Als hij nu niet wakker wordt...

Maar het blijft stil. Nona wordt ongerust. Er zal toch niks met hem zijn! Ze doet de rits van de binnentent open en kijkt naar binnen. Jules is er helemaal niet. Nona snapt er niks van. Hoe komen die krukken dan hier?

“Zoek je iemand?” hoort ze achter zich. Grinnikend kijken Desirée en Françoise haar aan.

“Jules is er niet,” zegt Nona. “En zijn krukken liggen hier wel.”

“Grappig, hè, misschien kan hij toveren en heeft hij zichzelf weggetoverd,” grinnikt Françoise.

Nona kijkt hen aan. “Jullie weten er meer van, hè? Waar is Jules?”

“Dat zeggen we niet,” zegt Françoise.

“Ik moet het weten,” zegt Nona. “Wat hebben jullie met hem gedaan?”

“Niks,” grinniken ze. “We hebben alleen iets met zijn krukken gedaan.”

“Wat? Dus jullie hebben zijn krukken weggehaald,” zegt Nona kwaad. “Zijn jullie gek of zo? Jules kan zonder krukken niet lopen.”

“Ach, wat zielig,” zegt Françoise. “Dan moet jij ze maar gauw naar hem toe brengen.”

“Maar dan zul je wel moeten weten waar hij is,” lacht Desirée, “en dat zeggen wij niet.”

“Alleen als je ons vertelt waar de anderen zijn,” zegt Françoise.

“Dan verklappen we het.”

“Die zijn affiches plakken in het dorp,” zegt Nona.

“Dus daar zijn ze heen!” Françoise en Desirée rennen

weg.

“Zeg dan,” roept Nona.

“Het is een raadseltje,” roept Desirée. “Het is nieuw en nat. Haha...”

Nona denkt na. Wat is nieuw? Er gaat van alles door haar hoofd. En dan weet ze het. De disco is nieuw. Misschien bedoelen ze dat de verf nog nat is. Ze holt naar de disco. “Jules!” roept ze, maar Jules is er niet. Nona heeft alle nieuwe dingen op de camping al bekeken. De kamers van Isa en Kars, denkt ze, en ze holt het huis in.

“Kom je even kijken,” vraagt Ad. “Het wordt mooi, hè?”

Dit is het dus ook niet, denkt Nona.

“Heb je onze nieuwe steiger al gezien?” vraagt Ad.

Dat is het, denkt Nona, Jules is bij de steiger. “Ik ga meteen kijken.” En ze holt weg.

“Jules!”

Jules herkent Nona's stem. Hij is blij dat er eindelijk iemand komt, maar tegelijk schaamt hij zich. Nou ziet Nona hem hier als een zielig hoopje zitten. Maar het kan Nona niks schelen.

Ze is veel te blij dat ze Jules heeft gevonden. “Ik heb je krukken.”

“Waar lagen ze?” vraagt Jules.

“In je tent,” zegt Nona. “Een grap van die zussen. Ze vinden het zelf een supermop.”

Ze geeft de krukken aan Jules. Hij gaat staan en strompelt de steiger af.

“Gaat het?” vraagt Nona.

“Prima.” Jules wil Nona niet laten merken hoe moeilijk hij het nog vindt.

“Pas op!” waarschuwt Nona. “Die steen ligt los.” Jules zet zijn kruk er toch op. Hij wankelt. Nona probeert hem nog vast te pakken. Maar hij valt toch en trekt Nona mee.

“Au!” Lachend zitten ze op de grond, de armen om elkaar heen. Jules voelt dat hij rood wordt. Wat is ze dichtbij, denkt hij. Hij kijkt Nona aan.

Nona kijkt Jules ook aan. Het lijkt of het vanzelf gaat. Hun gezichten komen steeds dichterbij elkaar, en ineens zoenen ze.

Ik heb gezoend...Nona heeft het gevoel of ze droomt. Ik heb met Jules gezoend...

Jules gaat met zijn vinger langs haar mond. “Wat een geluk dat ze mijn krukken hebben gepikt,” zegt hij.

“En dat ik zo goed raadseltjes kan oplossen,” zegt Nona. En dan zoenen ze weer.

“Wat is hier aan de hand?” roept Kars, als ze aan komen fietsen en een lange rij auto's voor de camping zien staan.

“Die komen allemaal voor het feest, man,” zegt Edgar.

Uit een auto vooraan in de rij springen twee meiden.

“Jullie zijn er!” Isa smijlt haar fiets neer en rent naar haar vriendinnen. Ze valt Sharon en Annabel gillend om de hals alsof ze elkaar jaren niet hebben gezien.

“Dat bedoel ik nou,” zegt Kars. “Dit soort geluiden krijg je vanaf nu de hele dag door te horen.”

“Waar is Jules?” roept Kars, als hij langs de auto’s fiets.

“Die moet ik ook nog even hebben,” zegt Edgar. “Hij heeft zijn belofte verbroken. Zaten we ineens toch met die meiden opgescheept.”

“Daar hebben jullie nu geen tijd voor,” zegt Ad, die zijn kantoor uit komt. “Dat vechten jullie maar een andere keer uit. Ik heb dringend assistentie nodig. Moet je kijken wat een toeloop en de telefoon staat ook roodgloeiend.”

“Geen paniek,” zegt Kars. “Dat regelen wij wel voor je.”

“Dat heb ik liever niet,” zegt Ad. “De apparatuur voor de disco is net gebracht. Jullie moeten die uittesten.”

“Waar zijn onze proppers?” Kars draait zich om, maar Romeo en Stef zijn nergens te bekennen.

“Die zitten weer achter die meiden aan,” zegt Edgar.

“Brian, als jij nou samen met Isa de mensen hun staanplaats wijst.”

“Ik kan niet,” zegt Isa. “Sharon en Annabel zijn net aangekomen.”

“Wij helpen wel,” zegt Annabel. “Dan leren we de camping meteen kennen. Maar eerst moeten we onze spullen

uitladen.”

De vader en moeder van Annabel stappen uit. Ze geven Ad een hand. “Ik denk dat wij maar meteen doorgaan, anders staan we straks in de file.”

“Oom Frits kan toch wel helpen?” zegt Kars.

“Die heb ik naar de stad gestuurd om frisdrank te halen. Hij had er allang moeten zijn, ik snap niet waar hij uithangt.”

“Nou, ik wel,” zegt Kars. “Die zit in Vladivostok.”

Oma komt met de telefoon aanlopen. “Ad, Frits voor jou.”

“Waar sta je dan nu?” hoort Kars zijn vader zeggen.

“Nee, hè...?” kreunt hij. “Dat wordt niks, jongens, die komt over een week aanzetten, zonder frisdrank.”

“Wat een gezellige drukte, hè?” Oma heeft een grote schaal cake bij zich en gaat alle auto’s langs.

“Hartelijk welkom,” zegt ze, en door het raampje geeft ze iedere bezoeker een plak.

“Jullie zien: het is hier geen gewone camping, hoor.”

Uit een van de auto’s klinkt heel hard gehuil.

“Ze is moe,” zegt de moeder van het kleutertje. “Ze moet nodig naar bed.”

“Wil je mij soms helpen?” vraagt oma aan het kindje.

“Dan mag je iedereen een plak cake geven.”

Het meisje houdt meteen op met huilen. Aan oma’s hand huppelt ze langs alle auto’s.

“Keer...Keer...” zegt ze, als ze iedereen hebben gehad.

“Ik heb nog een werkje, we gaan vragen wie er vanavond mee wil barbecuen.” En oma haalt pen en papier en gaat weer met het meisje langs de auto's.

Niemand vindt het meer erg dat ze even moeten wachten. Isa staat naast Ad. Zodra mensen hebben ingecheckt, neemt ze hen mee om hun een plaats aan te wijzen.

“Hè hè,” zucht Isa, als Romeo en Stef er aankomen.

“Heb je hulp nodig?” vraagt Romeo.

“Ja,” zegt Isa. “Maar die dames van je kun je thuislaten.”

“Die hebben we bij hun tent afgezet,” zegt Stef.

“Wist je dat ze eigenlijk best aardig zijn?” zegt Romeo.

“Ja, vast,” lacht Isa. “Deze familie moet naar het grote veld. Hij neemt u mee,” zegt ze tegen de mensen.

Brian loopt ook heen en weer.

“Onze bagage staat binnen.” Sharon en Annabel komen aangehold.

Brian is verrast als hij Sharon en Annabel ziet. “Ah, je vriendinnen zijn er!” In het voorbijgaan zwaait hij.

“Wie is die jongen?” vraagt Sharon, als Brian weg is.

“Brian,” zegt Isa. “Je vindt het zeker een lekker ding, hè? Dat wist ik. Ik heb al voorwerk voor je gedaan. Volgens Nona heeft hij nog geen verkering.”

Isa weet zeker dat die twee op het discofeest verkering krijgen.

“Romeo!” roept Isa. “Die mensen moeten niet naar het grote veld, die plaats is al gereserveerd. Je let niet op, hè?”

“Hij is bedwelmd,” zegt Stef. “Heb je de meiden gezien die er in die auto zaten?”

“Ad zei toch dat die familie er niet meer bij kon,” zegt Annabel.

“Dat is ook zo,” zegt Isa. “We zijn vol!”

“Nee!” Romeo krijgt een kleur van schrik. “Zoiets moois sturen we niet weg, hoor!”

“Grapje,” lacht Annabel.

“Die puppy’s zijn wel bijdehand,” zegt Romeo tegen Stef.

Isa kan het niet laten, ze loopt gauw naar Brian als hij er aankomt. “Sharon vind je leuk,” fluistert ze in zijn oor.

Brian lacht maar wat. Sharon lijkt hem ook leuk. Hij moet ervan zuchten. Het is altijd hetzelfde, hij vindt haar alleen maar weer leuk.

Iedereen schrikt op van keiharde muziek, die uit de disco komt.

“De apparatuur werkt tenminste,” lacht oma.

“Hè hè,” zucht Isa, als alle gasten hun plek hebben. “Nou kan ik jullie eindelijk de trots van onze camping laten zien.”

En ze neemt haar vriendinnen mee naar de disco.

Kars staat boven op een ladder. “Doe die lamp nog eens aan!” roept hij naar beneden.

“Komt voor elkaar, chef,” zegt Edgar.

“Wat een gave disco!” zegt Sharon. “Die graffiti is goed.”

“Heeft Edgar gedaan,” zegt Isa. “Hoe vind je onze naam, CU?”

Isa kijkt naar Annabel. “Wat vind je van onze...” Midden in de zin stopt ze. Het heeft geen zin. Annabel heeft alleen maar oog voor Kars.

“Heb je mijn vriendinnen eigenlijk al verwelkomd?” vraagt Isa.

“Ja, zusje, daar hoeft jij je niet mee te bemoeien. Ga nu maar weer spelen, wij zijn hier aan het werk.”

“Doe niet zo hanig,” zegt Isa.

“Het moet morgen wel klaar zijn, hoor,” zegt Kars.

Isa merkt wel dat hij echt gestrest is en ze neemt haar vriendinnen mee naar buiten.

“Hier is mijn kamer.” Isa gaat hen voor naar het stuk gras naast hun huis. Ze doet haar tent open. “Wat gezellig!” roept Sharon.

“Zo’n kamer wil ik ook wel, alleen ‘s zomers dan, hè? Van wie is die bungalowtent? Wat staat daar nou?” Annabel leest het voor. “Revalidatiecentrum mankepoot. Wat is dat nou voor mafs?”

“Jules en Frodo wonen daar,” zegt Isa. “Jules heeft zijn been gebroken en zijn hond een poot.”

“Welke tent is van Kars?” vraagt Annabel.

“Ik dacht al, waar blijft het,” lacht Isa. Ze loopt ernaartoe.

“Hé, jullie mogen hier helemaal niet komen,” zegt ze tegen Françoise en Desirée die bij Kars’ tent rondhangen.

“Echt wel,” zegt Desirée. “Paps heeft genoeg stageld betaald. We mochten van alle voorzieningen gebruikmaken, staat in het contract.”

“Maar dit is privé,” zegt Isa.

“En wat doen zij dan hier?” Françoise wijst naar Annabel en Sharon.

“Dat zijn mijn beste vriendinnen,” zegt Isa.

“En ik ben toevallig de beste vriendin van Kars,” zegt Desirée.

Isa ziet dat Annabel schrikt.

“Jammer dat Kars er niks van weet,” zegt ze. “Ga nou maar weg.”

“Nou ja, wat een verbeelding...” Mopperend druipen ze af.

“Laat je niet opfokken,” zegt Isa tegen Annabel. “Kars vindt die meiden niet leuk.”

“We hebben nog een cadeautje.” Sharon haalt drie fakkels uit haar tas.

“Gaaf!” zegt Isa. “Die gaan we vanavond aansteken...Ah, een SMS-je.”

“Wat is er?” vraagt Annabel als ze Isa’s gezicht ziet.

“Hij komt pas overmorgen, dan mist hij het feest.”

“Zie je nou dat je het hem had moeten vertellen,” zegt Annabel.

“Dat mailde ik nog. Jij moest er zo nodig een verrassing van maken. Nou, fijne verrassing als-ie een dag te laat komt. Schiet op, bel hem op.”

“Wat heeft dat nou voor zin,” zegt Isa. “Ze redden het nu toch niet meer. Die zijn vast te laat vertrokken.”

“Je kunt het toch proberen?” zegt Sharon.

Isa schudt haar hoofd. “Misschien wordt-ie dan nog kwaad ook. Laat maar.”

“O, jullie zijn hier. Kun jij even in het kantoor gaan zitten?” zegt oma tegen Isa. “Ik moet frisdrank halen.”

“Dat zou oom Frits toch doen?” zegt Isa.

“Hou op,” zucht oma. “Die kan het niet vinden.”

Isa sjokt de kant van het kantoor op. Die stomme frisdrank kan haar niks schelen. Het hele feest kan haar niks meer schelen nu Justin niet komt.

Annabel kijkt Sharon aan. “Dat laten wij toch niet gebeuren?”

“Absoluut niet,” lacht Sharon. “Wij laten het feest van onze beste vriendin niet verpesten. Justin moet erbij zijn. Al moeten we hem zelf halen.”

“Zo mag ik het horen,” zegt Annabel.

“Als ze gisteren zijn vertrokken moeten ze het nog kunnen

halen. Maar dan moeten we Justin wel bellen,” zegt Sharon. “Ik bedoel, dan moet jij Justin bellen.”

“Dan moet ik zijn nummer hebben,” zegt Annabel. “En dat staat in Isa’s mobiel. Ik ben zo terug.” Grinnikend holt ze weg.

Een paar minuten later komt ze met Isa’s mobiel in haar hand weer binnen. “Ik heb gezegd dat die van ons moet worden opgeladen en dat jij je ouders wilt bellen.” Ze gaat hun tent in en wil het telefoonboekje van Isa doorbladeren maar dan bedenkt ze ineens dat Justin bij de vips staat. “Aha, hier is het.”

Ze zet het nummer meteen in haar eigen mobiel.

“Zo,” zegt ze als ze Isa’s mobiel heeft teruggebracht. “Operatie J. kan beginnen. Jij moet buiten de wacht houden, want Isa mag het niet horen.”

Ze hebben geluk. Justins mobiel staat aan. “Waar zijn jullie ongeveer?” vraagt Annabel.

“Al bijna bij Parijs,” zegt Justin. “Ik zie de buitenwijken al. We willen zo stoppen en dan gaan we hier morgen lekker shoppen.”

“Als jullie niet in Parijs blijven, zou je dus morgenavond hier kunnen zijn,” zegt Annabel, en ze vertelt Justin over het feest.

“Echt Isa weer,” zucht Justin. “Waarom vertelt ze dat niet? O, mijn moeder vraagt wat er is. Ik zet mijn mobiel even in de

carkit, dan kan ze meeluisteren. Vertel het nog maar een keer.”

“Hè, wat jammer,” hoort Annabel Justins moeder zeggen. “Als we dat nou hadden geweten waren we een dag eerder weggegaan. We moeten het even bespreken.”

“Ik bel zo terug,” zegt Justin.

Blijkbaar hoeven ze er niet zo heel lang over na te denken, want nog geen twee minuten later gaat Annabels mobiel af.

“We gaan op de terugweg naar Parijs,” zegt Justin.

“Te gek!” roept Annabel blij. “Zeg maar dat je moeder een schat is. We bellen nog, hè? En, eh...Isa mag hier niks van weten, we maken er een heel spektakel van.”

Als ze op heeft gehangen rent ze naar Sharon. “Hij komt!”

“We kunnen het Isa ook vertellen,” zegt Sharon, “dan kan ze zich erop verheugen.”

“Natuurlijk niet,” zegt Annabel. “Justin moet ook niet zomaar op het feest komen, het moet een hele show worden. We vertellen het niemand, alleen Kars.”

“Kars...?”

“Kars moet het wel weten,” zegt Annabel. “Die heeft de leiding over het feest.”

“Ze heeft het voor elkaar, hoor,” grinnikt Sharon. “Je bent hier nog maar net en je hebt je plan al klaar om Kars te versieren.”

“Nou hoor...” Annabel wordt rood. “Ik doe het echt voor

Isa.”

“Tuurlijk,” lacht Sharon. “Zo meteen ga je nog vertellen dat je Kars er niet bij wilt hebben.”

Annabel neemt Sharon mee naar buiten. “We gaan hem zoeken.”

“Alsof jij niet weet waar Kars is,” zegt Sharon.

Annabel loopt lachend in de richting van de disco.

“Kunnen we even met de deejays spreken?” vraagt ze. En ze legt uit wat ze van plan zijn.

“Dat je zo veel moeite doet voor dat eikelje,” zegt Kars.

“We doen het voor Isa,” zegt Sharon.

“En ook een beetje voor jou.” Annabel kijkt er heel stout bij.

“Want als wij een supershow bedenken wordt jullie feest alleen maar flitsender.”

“Jij durft wel, hè?” zegt Kars. Je kunt zien dat hij het wel leuk vindt. “En hoe zie je dat voor je?”

“We kunnen Justin in een doos stoppen,” zegt Annabel. “Met cadeaupapier eromheen.”

“Ik heb nog wel een lucifersdoosje,” zegt Kars. “Precies groot genoeg voor die garnaal.”

“Mag jouw zusje dan met lucifers spelen?” vraagt Edgar.

“Je hebt gelijk,” lacht Kars. “Een schoenendoos is beter.”

“Hè, wat flauw,” zegt Annabel. “Het is toch een goed idee? Hoe denk je dat Isa zal kijken als Justin uit de doos komt?”

Daar moet je een foto van maken. Die kun je zo naar de krant sturen. Dat is pas goeie reclame voor de camping.”

“U bent aangenomen, mevrouw,” zegt Kars. “Zullen we het contract even tekenen?”

“Ik vind het wel een goed idee,” zegt Edgar. “Maar dan moet het wel geheim blijven.”

“Mijn zus weet dus van niks?” vraagt Kars.

“Echt niet.” Annabel steekt twee vingers op. “Ga maar even naar het kantoortje, dan zie je haar gezicht. Ze zit echt in een gigantische dip nu ze weet dat Justin niet komt. Dus jullie doen mee?” vraagt ze met haar liefste gezicht.

“Kunnen wij dit weigeren?” Kars kijkt Edgar aan.

“Ik zou niet durven,” zegt Edgar.

“Great!” roept Annabel.

“We moeten heel goed doorpraten hoe we het aanpakken,” zegt Kars. “Weet dat sukkeltje dat Isa hem niet mag zien?”

“Dat heb ik wel gezegd,” zegt Annabel.

“Zo snugger is hij niet,” zegt Kars. “Vertel hem maar dat hij van ons telefonisch instructies krijgt en dat hij zich eraan moet houden. En verder is oma de enige die we hierin betrekken.”

Annabel en Sharon knikken. Ze zijn allang blij dat de jongens meedoen.

22

Bij de oprit van de camping hangt een bord. VOL staat er met grote letters op. Vanmiddag om drie uur heeft Ad het bord al neergezet. Er is niet één staanplaats meer over. Zelfs het privéveldje staat vol.

De hele crew holt maar rond. Het feest kan elk moment beginnen. Alle kampeerders zijn benieuwd hoe de disco eruitziet, maar de deejays houden de deuren nog gesloten.

“Ik ben er klaar voor,” zegt Kars.

Edgar knikt. “Volgens mij kan er niks misgaan.”

Vanmiddag hebben ze al een paar keer proefgedraaid. Echt pa weer, denkt Kars als hij rondkijkt. Een perfectionist, hij heeft zelfs een rookmachine gehuurd. En hij heeft speciaal een koptelefoon laten aansluiten die in verbinding staat met Romeo en Stef, die achter de bar staan.

“Wij gaan nog even naar buiten,” zegt Romeo.

Ze zijn nog niet weg of er wordt op de deur gebonkt.

Kars zucht geërgerd. “Daar heb je ze alweer. Goed dat-ie op slot zit. Ik heb nou echt geen zin in dat gezeur van die meiden.”

Hij denkt dat Desirée en Françoise het zijn.

“Ik ben het!” roept Brian.

Als Edgar hem binnenlaat kijkt Brian vol bewondering rond.

“Het ziet er gaaf uit, broer. Klasse! Alleen jammer dat dit ons laatste jaar is in Timboektoe.”

“Hoe kom je daar nou bij?” Edgar kijkt Brian aan of hij gek is.

“We hebben je broer al voor volgend jaar gecontracteerd,” zegt Kars.

“Dat wilde ik even weten.” Brian loopt fluitend weg. Zijn broer is dus om. Voor hem van de avond niet meer stuk. Goed dat hij Nona en Jules niks heeft verteld.

“Het is hartstikke vol buiten,” roept hij nog. In zijn enthousiasme merkt hij niet dat Frodo naar binnen glipt.

Edgar geeft Kars een stomp. “Deze deejays draaien alleen voor propvolle zalen, wat jij?”

Kars kijkt door een kier in de deur naar buiten. “Het is echt ongelooflijk wat er staat. Ik hoop dat we genoeg drank hebben ingeslagen.”

“Je vader heeft vanmiddag nog iemand naar de stad gestuurd,” zegt Edgar. “Dus daar hoeft je je geen zorgen om te maken.”

“Als het maar niet oom Frits is,” zegt Kars.

Edgar moet lachen. “Is-ie eigenlijk alweer boven water?”

Kars knikt. “Je moet niet vragen hoe laat hij kwam aanzetten. Het is dat ik weet hoe onhandig hij is, anders zou ik het niet geloven.”

“Wees blij dat we hem hebben,” zegt Edgar. “Hij is toch onze uitsmijter? Daar lijkt hij me heel geschikt voor.”

“Als-ie de uitgang maar kan vinden,” lacht Kars.

“Hé, hoe kom jij binnen?” Edgar kijkt naar Frodo die rond de bar snuffelt.

“Ah, dat is vast jouw baasje,” zegt Kars als er weer wordt geklopt. “Maar hij wacht maar even, we blijven niet heen en weer lopen.”

Kars heeft het goed. Jules en Nona staan inderdaad voor de deur. Jules geeft Nona nog snel een kus, maar Nona draait haar gezicht weg. “Ze mogen het niet weten van ons. Straks op het feest maken we het officieel bekend, goed?”

“Ja,” lacht Jules. “Ik laat het omroepen.”

“Als je dat maar laat.” Nona wordt al verlegen als ze eraan denkt. “We bedenken wel iets gek.”

“Heb je het echt nog aan niemand verteld?” vraagt Jules. “Ook niet aan Isa?”

Nona steekt twee vingers op.

Jules is stomverbaasd. “Vriendinnen vertellen elkaar toch altijd alles?”

“Het is nu geen goeie timing. Isa is in een pesthumeur omdat Justin niet op het feest kan komen. Hij komt morgen,

net een dag later. Dat is toch ook gruwelijk?” Het is duidelijk dat Nona niets af weet van operatie J.

“Zal ik de deur maar even voor jullie opendoen?” Ad haalt een sleutel uit zijn zak en steekt ‘m in het slot.

“Je loopt al veel beter met die krukken,” zegt Edgar, als hij Jules ziet.

“We hebben nog tien minuten,” zegt Ad. “Dan moeten de deuren open. Hebben jullie gezien hoe druk het is? En de avond moet nog beginnen.”

“Jij loopt binnen, pa, met die disco van ons. Goed idee, hè? Hoeveel procent van de omzet krijgen we eigenlijk?”

Ad gaat nergens op in. “Dus jullie weten het, nog tien minuten, inmiddels negen.” En hij verdwijnt.

Kars schudt zijn hoofd. “Het blijft een leraar. Altijd in de stress, ook al gaat het goed.”

“Zo.” Jules doet Frodo aan de lijn. “Jou breng ik even naar de tent. Die muziek is veel te hard voor hondenoren.” Brian loopt achter Jules aan en fluistert iets in zijn oor. Jules steekt zijn duim op.

Nona heeft niks in de gaten, die zit heerlijk te mijmeren aan de bar. “Ik heb zo’n zin in vanavond,” zegt ze tegen Brian. “Ga jij ook swingen?”

“Wacht,” zegt Brian. “Ik ben zo terug, even iets aan Edgar vragen.” Nona ziet dat Brian zijn mobiel vergeet. Voor de zekerheid stopt ze hem in haar zak. Als het feest zo begint

wordt-ie misschien gepikt. Ze zit in gedachten als ze Brians mobiel hoort afgaan.

“Brian, telefoon voor je!” roept ze, terwijl ze naar hem toe loopt. Als ze de mobiel uit haar zak haalt ziet ze dat het Jules is. Wat moet die nou met Brian?

“Geef maar,” zegt Brian.

“Niet gek,” hoort Nona Brian zeggen. “Oké. Maar waarom mag ze dat meisje niet zien?”

Nona schrikt. Over welk meisje gaat het? Maar Brian gaat een eindje verderop staan zodat Nona de rest van het gesprek niet kan horen.

“Wat moest Jules nou?” vraagt ze als Brian heeft opgehangen.

“Niks bijzonders,” zegt Brian.

“Wel waar,” zegt Nona. “Het ging over een meisje.”

“Niks om je druk over te maken,” zegt Brian. “Echt niet.”

“Waarom vertel je het dan niet?” vraagt Nona.

“Omdat jij het toch niet snapt,” zegt Brian.

“Toch wil ik het weten,” zegt Nona.

“Hou er nou maar over op,” zegt Brian. “Of vraag het Jules zelf.”

“Oké dan,” zegt hij, als Nona koppig blijft staan. “Het schijnt dat er straks een meisje komt dat naar Jules gaat vragen, en dan moet ik zeggen dat hij er niet is.”

“Hoezo niet?” vraagt Nona.

“Omdat hij haar nog niet heeft verteld dat het uit is,” zegt Brian.

“Wat...?” Nona’s wereld stort in. “Dus Jules heeft al verkering. Wat een bedrieger!”

“Rustig maar,” zegt Brian. “Hij maakt het met die ander heus wel uit.”

“Waarom heeft hij dat dan nog niet gedaan?” Nona is razend.

“Omdat hij er nog geen tijd voor heeft gehad,” zegt Brian.

“Wat een slappe smoes, zeg! Vertel hem maar dat hij het niet meer hoeft te doen ook.” Nona loopt kwaad weg. “Ik hoef hem niet meer. En ik ga ook niet meer naar het feest.”

“Luister nou,” zegt Brian. Maar Nona is woedend. Als ze buiten is gaat haar mobiel af. Als het Jules is druk ik hem weg, denkt ze. Maar het is Brian en ze neemt op.

“Twée-één!” wordt er door de telefoon geroepen.

“Wat...!”

Brian begint heel hard te lachen. “Ik zei toch dat het twee-één werd.”

“Dat ik zo stom ben om erin te trappen!” zegt Nona. “Had je soms met Jules afgesproken dat hij zou bellen?”

“Ja,” zegt Brian. “Slim, hè?”

“Haha, dan telt het niet,” zegt Nona. “Jules wist hier dus van.”

“Helemaal niet,” zegt Brian. “Ik heb hem alleen gevraagd

even door te bellen hoe druk het buiten was. Toen hij had opgehangen heb ik de rest erachteraan verzonnen. Twee-één,” zegt Brian weer. En lachend verbreekt hij de verbinding.

Als de deuren opengaan klinkt er luid gejuich. Nog geen tel later dendert de muziek over de camping. Oom Frits scheurt de kaartjes. “Je gelooft nooit wie onze eerste gasten zijn,” zegt Edgar.

“Ik ben bang dat ik het wel weet.” Kars kijkt naar Desirée en Françoise, die naar de bar lopen. “Waar blijven Romeo en Stef nou?” Als hij even later oma en zijn moeder achter de bar ziet staan, schrikt hij nog erger. “Wat is dit nou ineens! Dat ziet er toch niet uit.” Hij zet zijn koptelefoon op en maakt verbinding.

“Ik zie je wel schrikken,” zegt oma, “maar dit is als stunt bedoeld.”

“Wat zeg je?” Het is zo’n lawaai. Kars zet het geluid op de koptelefoon op z’n hardst. “Het is een stunt,” zegt oma weer. “Versta je me nu wel?”

“Ja,” zegt Kars. “Hoezo stunt?”

“Als iedereen zo’n beetje binnen is moeten jullie de echte barkeepers aankondigen,” zegt oma.

“Dat heb jij weer bedacht,” lacht Kars.

Intussen stromen de jongens en meiden binnen. Voor de

bar staat al een aardige rij. Overal hoor je stemmen, alle talen door elkaar. Ze moeten bijna schreeuwen om boven de muziek uit te komen.

Annabel staat ergens opzij op een plek vanwaar ze Kars goed kan zien. Tot nu toe verloopt alles volgens plan. Justin is aangekomen. Oma heeft hem ergens in een kamertje gezet waar nooit iemand komt. Kars is heel streng. Zelfs Annabel mag niet naar hem toe. Verder staat de doos klaar. Om tien uur precies wordt de doos met Justin erin naar binnen gebracht.

Sharon komt naar Annabel toe. “Zal ik Brian vragen om met me te dansen?”

“Dan moet-ie er wel zijn.” Annabel kijkt rond. Brian staat helemaal aan de andere kant. Hij heeft gemerkt dat Sharon hem wel erg leuk vindt, daarom blijft hij expres een beetje uit haar buurt.

Annabel ziet hem niet, maar ze ziet Isa wel. Die zit in haar eentje in een hoek op een plaats die voor Justin en haar bedoeld was. Ze heeft niks meer van Justin gehoord. Dat vindt ze nog het ergst. Vanmiddag hield ze het niet meer uit. Ze heeft op zijn voicemail ingesproken dat ze het heel stom van zichzelf vond dat ze hem niet over het feest had verteld, dat het een verrassing had moeten zijn... Toen kreeg ze een SMS-je: CU in Timboektoe. Ja, een dag te laat...

Annabel en Sharon zwaaien naar haar. Isa zwaait terug. Ze

probeert vrolijk te kijken. Het is niet haar bedoeling om de avond voor de anderen te verpesten met haar rothumeur. Met Ad had ze vandaag ook ruzie. “De wereld bestaat niet alleen uit Justin, hoor,” zei hij. Dat vindt ze altijd zo irritant van haar vader. Alsof hij nooit verliefd is geweest.

Wat is het druk! Je kunt merken dat een heleboel jongens en meiden elkaar van verschillende campings kennen. Dat maakt het extra feestelijk, want ze zijn verrast om elkaar terug te zien. Ze beginnen meteen te dansen, maar dat komt ook door de muziek. Zelfs Isa kan niet stil blijven zitten.

Iedereen kijkt al verbaasd naar de bar, maar oma maakt er een act van.

“Deejay!” roept ze. En ze gebaart met haar armen dat de muziek zachter moet.

“Boe!” wordt er geroepen, maar Kars en Edgar spelen mee. “We moeten een beetje rekening houden met de leeftijd van die bejaarde dame,” zegt Edgar door de microfoon en ze draaien de volumeknop steeds lager, net zolang tot oma knikt dat het goed is, maar dan is er amper meer iets te horen. Verontwaardigd kijkt iedereen op. Is dit nou die flitsende nieuwe disco?

En op dat moment pakt Kars de microfoon. “Iedereen hartelijk welkom in Timboektoe. Edgar en Kars, dat ben ik, zijn vanavond jullie deejays. En dan vraag ik nu jullie speciale

aandacht voor onze good looking boys, onze hunks die vanavond jullie barkeepers zijn: Romeo...!”

Onder luid applaus komt Romeo aangerend en daarna wordt Stef in het zonnetje gezet.

“En dan is het voor de oudjes tijd om de disco te verlaten!” roept Kars.

“Komt voor elkaar!” roepen de barkeepers. Romeo draagt oma en Stef Hanna naar buiten. Zodra de deur dichtvalt zetten ze de volumeknop helemaal open en dan is het feest echt begonnen.

Nu de grootste spanning eraf is, raken de deejays steeds meer op dreef. Het duurt niet lang of de dansvloer is propvol. De drankjes vliegen over de bar. Brian zit er ook. Hij ergert zich aan Desirée en Françoise. Als een jongen hen aankijkt geven ze een uitdagende knipoog. Hij ziet het nu al voor de derde keer gebeuren. De jorijen die een knipoog krijgt denkt dat ze hem leuk vinden. Hij vraagt of Desirée mee gaat dansen en dan steken ze hun tong naar hem uit en lachen hem in zijn gezicht uit. Ze schijnen net zelf een enig spel te vinden.

“Wat een goed feest, hè?” Sharon komt bij Isa staan. “Jammer dat Justin nou niet kan komen, hè?”

Begin daar nou niet over, denkt Isa. Ze was nu juist zo blij dat ze even niet aan hem dacht.

Er komen nog steeds nieuwe jongens en meiden binnen.

Nu zelfs een hele groep.

“Hé, gast!” Ze lopen naar Jules toe.

“Jean Paul!” roept Jules verrast. “Hoe komen jullie hier?” Hij vertelt Nona en Brian dat hij het groepje van school kent.

“We zagen dat flitsende affiche hangen,” zegt Jean Paul. “Een nieuwe disco in de buurt, man. Die moeten wij natuurlijk meteen verkennen.” Hij kijkt naar Jules’ been. “Ga jij mij nadoen?”

Dit begrijpt Nona nog wel ongeveer, maar als Jean Paul heel snel in het Frans begint te ratelen, verstaat ze er niks meer van.

“Moet je hem horen.” Jules vertelt waar het over gaat. “Hij heeft vorig jaar ook op krukken gelopen en nou beweert hij dat ik nooit tegen hem op kan. Hij denkt dat hij het wereldrecord krukken lopen heeft verbeterd.” Iedereen bemoeit zich ermee. “Laat zien dan!” roepen ze.

“Oké,” zegt Jean Paul. “Jules, geef maar op.” En Jean Paul rent op Jules’ krukken naar het midden van de dansvloer. Als iedereen aan de kant staat, begint hij op de krukken te dansen.

Het is fantastisch om te zien, hij geeft een hele show weg.

“Nou jij, Jules,” zegt hij.

Als hij dacht dat Jules zich liet kennen heeft hij het mis. Die loopt op zijn krukken naar het midden. “Jij hebt wel op je krukken gedanst,” zegt hij tegen Jean Paul, “maar ik kan iets

wat jij niet kunt.”

“Dat wil ik zien,” roept Jean Paul.

“Ik kan op mijn krukken een meisje versieren,” zegt Jules.

“Ja hoor, goeie mop.” Zijn vrienden beginnen te lachen.

“Dat lukt je nooit!”

Jules kijkt naar de grond alsof hij heel verlegen is. “Noem je dat versieren!” roepen ze. “Wacht maar af.” Jules vraagt een zwijmelnummer aan. Als de muziek begint, gaat zijn hoofd langzaam omhoog en dan kijkt hij naar Nona. Hij hoopt dat ze niet te verlegen is en wegrent, maar Nona vindt het prachtig. Jules kijkt heel verliefd naar haar. Als Nona zijn blik beantwoordt begint iedereen te klappen. Maar het is nog niet afgelopen. Jules wenkt Nona dat ze naar hem toe moet komen.

Ze doet het...Als ze vlak bij hem is, slaat ze haar arm om Jules' hals. En dan kussen ze. “Wowowow!” roept iedereen.

Jules kijkt trots om zich heen. Ziet-ie dat nou goed? Ja hoor, het is zijn vader die bij de bar staat. Waar drank is, is zijn vader. Jules gaat naar hem toe, maar onderweg houdt iedereen hem aan om hem met Nona te feliciteren. Als hij eindelijk bij de bar is, is zijn vader alweer weg. Stef en Romeo hebben hem zeker buitengezet. Logisch, pa, je had toch zelf ook wel kunnen zien dat hier alleen maar jongeren zijn.

Jules maakt zich meteen weer zorgen. Ik zit hier nou wel lekker op de camping met mijn verkering, denkt hij, maar

intussen drinkt mijn vader maar door. Hoe moet het verder met ons? Jules probeert die gedachten weg te drukken. Nu is het feest. Hij gaat naast Nona aan de bar staan. Isa komt er ook bij staan. Ze geeft Jules en Nona een zoen. “Waarom wist ik hier niks van? Sinds wanneer hebben jullie verkering?”

Nona vertelt Isa uitgebreid hoe het is gegaan.

“Waar is dat vriendje van jou eigenlijk?” vraagt Romeo, als hij een cola voor Isa neerzet.

“Die komt morgen.” Isa slaat haar ogen neer.

“Dat meen je niet,” zegt Romeo. “Na het feest? Wat is dat voor romantisch type?”

“Het is mijn schuld,” zegt Isa. “Ik had het niet verteld en nu halen ze het niet meer. Ze zijn gisteren pas vertrokken.”

“Als je een beetje doorrijdt kun je dat wel halen, hoor,” zegt Romeo. “Of is-ie op de fiets?”

“Doe niet zo leuk,” zegt Isa.

Romeo gaat nog even door. “Had hem opgebeld.”

Isa zucht geërgerd. “Zijn mobiel stond uit.”

“Ook dat nog. Die zou ik dus meteen dumpen.”

Dat had Romeo niet moeten zeggen. Isa bijt op haar lip. Het lukt haar niet meer om net te doen of ze vrolijk is. Ze heeft niet langer zin in het feest. Ze kan beter haar tent in gaan en gaan slapen. Ze staat op en wringt zich door de menigte.

Kars ziet het. Hij loopt snel naar Annabel. “Wat gaat Isa doen?”

Annabel gaat achter Isa aan. Die staat al bij de deur als ze haar eindelijk heeft ingehaald. “Waar ga je heen?”

“Laat mij maar, ik heb gewoon een rotbui. Ik ga naar mijn tent.”

Annabel schrikt. Als ze Isa laat gaan is hun hele plan verpest.

Dat vergeeft Kars haar nooit. “Dat kun je niet maken,” zegt ze.

“Wij zijn hier helemaal voor jou naartoe gekomen. Dan hadden we wel mee naar Spanje kunnen rijden. Als jij weggaat, gaan Sharon en ik ook.”

“Dat hoeft niet,” zegt Isa. “Ik wil jullie avond niet verpesten.”

“Dat doe je anders wel door weg te gaan,” zegt Annabel. “We nemen nog één drankje, goed? Alleen omdat ik het vraag. Eentje maar.”

“Oké dan,” zegt Isa.

Opgelucht loopt Annabel naar de bar. Het is kwart voor tien, dat gaan ze redden. Als Kars haar vragend aankijkt steekt ze haar duim op.

“Brian!” roept Romeo. “Wil jij het even van me overnemen? Ik moet dansen.”

“Dat geloof je toch niet, hè?” Kars stoot Edgar aan en wijst naar Romeo, die met Desirée gaat schuifelen. “Wat trekt hem

nou aan in die meid? Weet jij het? O jee, ik zie het al,” zegt hij, als hij Edgars gezicht ziet. “Jij bent ook al besmet door het truttenvirus.” Van balorigheid gooit hij er een swingend nummer in. Hij zet de muziek knetterhard. Kars en Edgar gaan net zolang door met swingende nummers en stemming maken tot er bijna niemand meer aan de kant staat.

Midden onder een nummer draait Kars de muziek uit. “Everybody happy?”

“Yes!” roepen ze.

“Maar volgens jou is er iemand niet happy, toch, Annabel?”

Kars wenkt dat ze naast hem moet komen staan. “Een applausje voor Annabel.”

“Nou willen we natuurlijk wel weten wie er niet happy is,” zegt Kars.

“Isa,” zegt Annabel. “En dat komt omdat haar vriendje Justin hier vanavond niet kan zijn. En daarom willen Sharon en ik haar opvrolijken met een cadeau.”

Kars vertaalt het in het Frans, maar zijn grammatica schijnt niet echt te kloppen, want alle Franse jongeren beginnen te lachen. Isa weet niet wat haar overkomt.

“Want je kunt natuurlijk niet zitten treuren,” gaat Annabel verder, “bij de opening van deze flitsende disco, die is toch flitsend?”

“Yes!” roept iedereen.

Isa ziet dat Kars verrast is door Annabels optreden. “Is cu echt flitsend?” vraagt ze nog een keer.

“Yes!” roepen ze weer.

Isa staat met een rood hoofd aan de kant. Als ze nu ergens geen zin in heeft, is het in deze aandacht.

“Isa, kom naar voren!” roept Annabel. Iedereen maakt ruimte vrij. Nu moet ze wel opstaan. Terwijl de deejays spannende muziek draaien dragen Stef en Romeo een grote doos naar het midden.

“Nou ja,” grinnikt Isa. “Wat zit daar nou in?”

“Voor een jaar stokbroden!” roepen er een paar.

Isa trekt aan het lint, maar ze krijgt het niet los. Ze trekt en trekt en dan begint de doos te bewegen. Gillend springt Isa naar achteren. “Gadsie, wat zit daarin?”

“Een nest krokodillen!” roept iemand. En dan begint iedereen te roepen. “Kroko...Kroko...” En ze klappen erbij in hun handen. Isa durft bijna niet meer, maar van haar vrienden moet ze de doos openmaken. Ze rukt keihard aan het lint, het schiet los en de doos knalt van boven open.

“In de doos kijken!” roept Kars.

Als Isa vooroverbuigt, geven Romeo en Stef haar een zetje zodat ze in de doos tuimelt. “Het is Justin! Justin!” horen ze uit de doos gillen. De omstanders beginnen aan het karton te trekken en de doos valt uit elkaar. Op de bodem zit een kluwen armen en benen.

“Dit is Justin!” roept Isa en ze zoent hem overal op zijn hoofd.

“Mijn hunk!”

Justin weet niks beters te doen dan een beetje schaapachtig te lachen. Gelukkig zet Edgar een swingend nummer op. Isa trekt Justin omhoog en begint te dansen. Iedereen gaat om hen heen staan en klapt met de muziek mee.

Annabel staat nog steeds naast Kars.

“Dat deed je goed,” zegt hij.

Als Isa opkijkt ziet ze hoe Kars naar Aimabel kijkt. Zou hij haar toch leuk vinden? Ach nee, denkt ze. Dat denk je nu omdat je zelf zo gelukkig bent.

“Mijn lievelingsnummer!” roept Isa. Ze pakt Justins gezicht en kust het. Er komen nog veel meer verliefde stelletjes op de dansvloer. Uit de rookmachine wordt rode rook over de dansvloer geblazen.

Sharon kijkt naar Brian, maar hij heeft zich de hele avond nog niet laten zien, daarom durft ze hem niet te vragen.

“Ik heb mijn vriendinnen nog niet eens bedankt voor deze superactie,” zegt Isa. Zodra het nummer is afgelopen laat ze Justin los en valt ze Sharon om de hals.

“Super!” roept Isa als ze hoort hoe het gegaan is en ze geeft haar vriendin nog een zoen. “Waar is Annabel?”

“Die stond net nog bij Kars,” zegt Sharon.

Isa loopt naar hem toe. “Weet jij waar Annabel is?” vraagt ze.

“Geen idee,” zegt Kars. “Maar, eh...hoe lang blijft ze eigenlijk nog?”

“Ze gaat morgen weer weg,” zegt Isa.

“Nee hoor,” zegt ze gauw als Kars rood wordt. “Ze blijft nog de hele zomer.”

“Ach, het maakt mij ook niet uit,” zegt Kars onverschillig. “Ik vroeg het zomaar.”

Maar Isa heeft genoeg gezien. Yes! denkt ze. Misschien komt het toch nog goed met die twee.

Kars en Edgar draaien een swingend nummer dat iedereen kent. Ze willen meezingen, maar Edgar verandert het refrein.

“See you in Timboektoe...See you in Timboektoe...See you in Timboektoe,” zingt hij erdoorheen. En behalve Desirée en Françoise zingt iedereen mee.